

KIRK HAMILTON

DOCK HOLIDEJ

CENA 300 DINARA

BROJ 196

DOŠAO JE TIHO
I UŠAO U LEGENDU

PREPAD KOD LONGBOUA

★ **DOK HOLIDEJ** ★
BROJ 196

KIRK HAMILTON

PREPAD KOD LONGBOWA

NIŠRO FORUM OUR MARKETPRINT

**EDICIJA VESTERN ROMANA
DOK HOLIDEJ**

Broj 196

**Glavni i odgovorni urednik:
Slavko DRAGINČIĆ**

**Uredik:
Zorka CIRIĆ**

**Naslov originala:
Kirk Hamilton
THE RAWHIDERS**

**Recenzija:
Radomir MILOSAVLJEVIĆ**

**Adaptacija i prevod:
Dragoslav MILOSAVLJEVIĆ**

**Lektor:
Sava DAMJANOV**

**Tehnički urednik:
Lajoš ILES**

**Naslovna strana:
Ferenc BARAT**

**Korektori:
Irena CIMEAL-HAŠOVIĆ
Julijana KARDOS**

**Stampa: 8. VI 1987.
Tržište: 21. VI 1987.**

**Izdaje i štampa NIŠRO „FORUM” — OOUR „MARKETPRINT”, Novi Sad,
Vojvode Mišića 1. Glavni i odgovorni urednik: Slavko DRAGINČIĆ. Urednik:
Zorka CIRIĆ. Naslov originala: Kirk Hamilton — THE RAWHIDERS.**

Copyright: UNIVERSUM PRESS.

**Sva prava se zadržavaju, uključujući prava na reprodukovanje ove knjige u
celini, ili delimično, ili na bilo koji drugi način.**

**Oslobođeno osnovnog poreza na promet, mišljenjem Pokrajinskog sekretarijata
za obrazovanje, nauku i kulturu SAP Vojvodine, broj 413-279/73. od 10. maja
1973. godine.**

Slučaj je hteo da se Dok Holidej iskrica u Svordhiltu. Kratko vreme pre toga kompanija „Vels Fargo“ produžila je za još pedesetak milja redovnu liniju od Amarila prema jugu. Put je vodio kroz teško pristupačan, neravan i bezvodan predeo, najnepogodniji sa ove strane Rio Grande, i zato je trebalo dosta vremena da se ta veza uspostavi, ali je sada udaljeni gradić Svordhilt bio povezan sa svetom. Silazeći iz dilžanse i preuzimajući od vozara svoju putnu torbu, Holidej nije slutio da će se u Svordhiltu sresti sa Tejlisom. Tako se niz međusobno nepovezanih događaja uklopio u njegov život i uvukao ga u jednu od najnepredvidljivijih avantura koje je doživeo.

Tejlis je bio nasilnik, lopov i ubica, jedan od onih zločinaca čija je poternica visila na zidovima šerifskih stanica u nekoliko država. Kao i mnogi drugi njegovog kova, Tejlis se kao dečak pridružio jednoj grupi goniča stoke, sa kojom je proveo neko vreme učeći veštinu hvatanja i žigosanja goveda, života u surovim uslovima, a iznad svega veštinu baratanja revolverom. Veoma brzo Tejlis je skrenuo na put nasilja, ubivši predvodnika grupe posle jedne žustre svađe sa jednookim kuvarom oko načina serviranja hrane. Tejlis je bio vrlo osetljiv kada je u pitanju bilo oplođenje prema njemu, iako sam nije bio previše predustretljiv i ko- rektan.

Te noći Tejlis je otkrio da je prirodno obdaren brzinom potezanja revolvera. U sledećem gradu u kojem se našao, došao je u sukob

zbog karata i u obračunu revolverima ubio krupijea. U to vreme kockari su morali biti brzi i vešti u rukovanju oružjem, jer u suprotnom nisu mogli računati da će dugo preživeti baveći se tim opasnim zanatom. Jedan građanin zapazio je Tejlisovu brzinu i ubilački sjaj u njegovim očima. Prišao mu je tiho i učinio jednu ponudu. Postojao je tu negde čovek koga je želeo da vidi mrtvog, rekao je. Bio je voljan da Tejlisu plati sto dolara ako ovaj izazove sukob sa tim čovekom i ubije ga u poštenom obračunu.

Za Tejlisa to nije bio težak zadatak i kada ga je obavio, došao je na ideju da, ako se iznajmljivanje revolvera plaća dobrim parama, ponudi na tržištu svoje usluge. To je i učinio, i izvesno vreme harao je na teritoriji četiri države, ubijajući uglavnom za novac, ali ponekad i iz zasludoljstva. No, Tejlis je imao brata propovednika, vrlo popularnog i omiljenog čoveka. Brat je čuo za Tejlisov grešan način života i pošao za njim širom Zapada sa namerom da ga pokuša od toga odvratiti.

Desilo se da je izabrao pogrešno vreme za držanje predika Tejlisu, koji ga je u stanju pijanstva ubio iz revolvera. Zatim su mu se na putu našla tri rendžera i on ih je likvidirao, što mu je donelo sliku na poternicama u Teksasu.

To opet za Holideja ne bi bilo od značaja, jer on nije bio propovednik i uglavnom se držao načela da brine samo svoju brigu. Uglavnom, jer od tog principa bilo je i povremenih izuzetaka, kao onaj pre dve godine, kada je u Grinvoteru

u kojem je jedan učesnik ubijen prisustvovao salunskom obračunu u kojem je jedan učesnik ubijen pod donekle sumnjivim okolnostima. Šerifov zamenik došao je na lice mesta i pozvao pobednika da mu preda revolver. Ovaj je to odbio i potegao revolver na predstavnika zakona. Ni to za Holideja još uvek ne bi bio razlog da se umeša, jer po njegovom mišljenju, onaj ko je odlučio da ponese šerifsku zvezdu mora snositi i rizike koje ona podrazumeva. Ali, šerifov pomoćnik bio je vrlo mlad, pravi golobradi žutokljunac sa krupnim plavim očima koje su se uplašeno raširile kada bi ubica uperio revolver u njegovu prsa i Holidej je sasvim spontano, zaklonjen iza stuba, gde je za vreme obračuna stajao, nečujno izvukao revolver i zapeo obarač. Metalno „klik“ bilo je dovoljno da se ubojica preda. Bio je izveden na sud i osuđen na šest meseci, ne zbog ubistva u obračunu za koje se nije moglo dokazati kako se desilo, već zbog potezanja oružja na predstavnika zakona. Osuđenik je izdržao kaznu, ali je pre izlaska iz sudnice, škripeći zubima, zapretio da će se osvetiti. Taj čovek se zvao Lesi Tejlis i slučaj je hteo da se on nađe u Svordhiltu onoga dana kada se Holidej iscrkcao iz dližanse.

Holidej to nije znao, a sećanje na Tejlisa bilo je zatrpano bližim, intezivnijim sećanjima. Konačno, Lesi Tejlis bio je samo sitan revolveraš i u Holidejevoj svesti nije dostigao visok zbir poena. Dok je sa putnom torbom u ruci išao ka jedinom hotelu u gradu, Dok Holidej nije ni pomišljao na njega. Kada se u knjigu gostiju upisao kao Donavan Ems, učinio je to zbog nekog iznenadnog instinktivnog podsticaja, a ne zbog neke određene bojazni. Uzevši ključ od sobe, zatražio je od žgoljavog portira da

mu pripreme kupatilo i popeo se na sprat.

Tek što je zamakao u hodnik, portiru je prišao obavezni gradski trčilaža i sveznalica, i usplahirenim glasom zapitao.

— Znaš li ko je to? Ovaj čovek što se sad upisao u knjigu?

Napola spuštenih očnih kapaka, tako da mu se gornji deo beonjača jedva video, portir je pogledao u knjigu gostiju.

— Ems Donavan. Zašto?

Trčilaža se lukavo osmehnuo. — Vraga, kakav Ems Donavan. Ako nisi znao, onda će ti Petl Buk reći. To je Dok Holidej, dragi moj. Puistolov Dok Holidej.

— Mora biti da si pogrešio, Petl. Upisao se kao Ems Donavan.

— Ne znam kako se upisao, ali znam da je on Dok Holidej. Poznajem ga dobro jer sam ga često viđao dok sam radio u Dikonovoj štali u Dalasu.

Portir je nezainteresovano slegnuo ramenima. — Možda si u pravu, ali u krajnjoj liniji, to mene nije briga. Meni je važno da plati svoj račun. Klinte — obratio se hotelskom momku koji je tog momenta naišao. — Pripremi kupatilo za sobu broj 5. I požuri! — dodao je mršteći se.

Hotelski momak se lenjo odvuкао da poslušna naređenje, a Petl je bez reči šmugnuo na ulicu. U predvorju je nastala gluva podnevna tišina, remećena samo zujanjem muhe zukače koja je uporno pokušavala da proleti kroz zatvoreno prozorsko okno iznad ulaznih vrata. Udari lakog muhinog tela o staklo ponavljali su se u skoro ujednačenim razmacima i portir je tupo buljio u insekta, čudeći se njegovoj upornoj gluposti, protivnoj svakoj logici. Čak i muha bi posle toliko uzaludnih pokušaja morala znati da tuda ne može izaći, razmišljao je portir zureći u prozor.

Na škripanje stepenica portir je lenjo digao glavu i ugledao novog gosta. Gost se u međuvremenu okupao i ocistio od prašine i njegovo pitanje učinilo se portiru sasvim logično.

— Gde se ovde može dobro ručati? — zapitao je.

— U Patrikovej ašćinici, ser tu odmah u sporednoj ulici — odgovorio je portir.

Holidej je namestio šešir i izašao, a hotelsko predvorje je ponovo utonulo u dremež. Tišina je potrajala dosta dugo i portir je drmajuci krivio vrat iza svog pulta. Vreme mu je odmicalo dosadno kao i uvek u to doba dana i trgao se tek kada je nečija silueta zamračila otvor ulaznih vrata. Na vratima je stajao visok čovek snažne građe, skoro gorostas, duboko usađenih, nesrazmerno sitnih očiju na pljosnatom licu sjajnom od skrame znojha. Na glavi je imao zabačen šešir širokog oboda, ispod kojeg je lobanju pokrivala crna čupava kosa kovrdžava kao jagnjeće runo. Desna ruka počivala mu je pored nisko pripasanog šestometka. Portir ga je samo površno poznavao kao čoveka koga treba izbegavati, ali je znao da se zove Tejlis.

Gledajući portira ljutim očima, Tejlis je zapitao hrapavim glasom, sličnim glasu bunovnog čoveka. — Gde je on?

— Šta ... ko? — zapitao je portir praveći se da ne razume pitanje, iako je odmah shvatio na koga se odnosi. — Ko, mister?

— Znaš ti. Holidej!

Portir je progutao pljuvačku i poigravajući se olovkom, pogledao u stranu.

— Holidej? Mislite li možda na nekog od naših gostiju, mister? — počeo je da odmahuje glavom, ali je odjednom prigušio krik u grlu jer mu je Tejlis munjevitim pokretom ruke prislonio cev revolvera na grud i odgurnuo ga na policu

sa ključevima. Portir je jauknuo i izbezumljeno zakolutao očima.

— Holidej! Gde je?! — riknuo je Tejlis.

Portir je još jednom progutao pljuvačku i brada mu je zadrhtala. Usne su mu se pomerile nekoliko puta pre nego što je promuklim glasom promućao. — U restoranu.

— U kom restoranu?

— Kod Patrika.

— Je li sam? Da li je sa njim još neko? Hajde, čoveče, govori ili ću ti iz ovih stopa prosuti mozak — procedio je Tejlis kroz stisnute zube.

— O kej, o kej, ne ljutite se, mister, reći ću vam sve što znam — promućao je portir lica osutog znojem.

— Dakle?

— Bio je sam kada je otišao odavde. Da li je kasnije našao nekoga i da li se sa nekim sastao, to ne bih znao. Ali, ne verujem. On je došljak i teško da nekoga ovde poznaje.

Tejlis je lagano klimnuo glavom. — U redu, ali pazi dobro ako mi nisi rekao istinu. Bićeš hrana za lešinare čim te ugledam.

Tejlis je vratio revolver u futrolu, okrenuo se i izašao, a portir je sa olakšanjem odahnuo i maramicom obrisao čelo. Neka ide do đavola taj Donavan ili Holidej, zbog njega zamalo što nije izgubio glavu. Ako ga Tejlis udesi, neće mu biti krivo.

Tejlis je pošao glavnom ulicom i skrenuo u bočnu ulicu, u kojoj se nalazio Patrikov restoran. Bio je gnevan i željan osvete, ali i nešto više od toga. Želeo je da se pogleda oči u oči sa čovekom Holidejevog ugleda, da uđe u obračun sa njim. Tejlis je bio revolveraš od glave do pete i godinama se kao profesionalac bavio tim pozivom. Sve te godine morao je stalno dokazivati drugima, a i sebi, da je

ako ne najbrži revolveraš koji je ikada hodao tlo Divljeg zapada, onda bar jedan od najboljih. U suprotnom, izgubio bi glas neophodan svakome ko iznajmljuje revolver i njegova cena bi pala na nivo cene trecerazrednih revolveraša. Susret sa Holidejem mogao je jednom zauvek rešiti taj njegov problem. Ako bi poslao Holideja na onaj svet, njegovu slavu više ništa ne bi moglo da pomrači.

Dok je prolazio ulicom, ljudi su razodznalo zurili u njega, a plašljiviji su izbegavali njegov pogled i žurno prolazili idući za svojim poslom. Tejlis je izgledao tmuran, nosio je na svom licu zloslutno znamenje. Stigavši naspram saluna „Vesela dama“, okrenuo se na skripanje leptir vrata. Nekoliko ljudi izašlo je na trotoar sa čašama piva ili viskija u ruci. Svi su gledali u njega. Predosećali su ono što je lebdelo u vazduhu: smrt!

Ugledavši na trotoaru reklamirano Patrikove ašćinice, Tejlis je usporio hod, isprobao da li mu revolver lako križi iz futrole i prešavši poslednjih nekoliko metara, prsima odgurnuo leptir vrata. Zastao je trenutak na vratima da bi privikao oči na promenu svetlosti. Popodnevno sunce uvlačilo se u prostranu odaju bojeći je zlatastim sjajem i pri toj jasnoj vidljivosti Tejlis je u uglu ugledao Holideja.

Poznao ga je istog trenutka kada ga je ugledao. Izgledao je poljednako uredno odeven, ozbiljan i ćutljiv kao pre dve godine... i podjednako opasan. Revolver mu se nije video, ali Tejlis je znao da se ispod dugačkog sakoa krije „kolt“ sa drčkom od slonove kosti. Holidej je završio ručak i pred njim je na stolu stajala čaša piva. Pušio je i pogledom pratio povjesna drama koja su se, presećana snopovima svetlosti, dizala ka tavanici. Kada je Tejlis, ušao, Holidej ga nije čak ni

pogledao, što je Tejlisa još više razgnevalo. Taj prokleti kočkar opet je ispoljavao onaj nezainteresovan, prezriv stav prema ljudima oko sebe. Pri pomisli da Holidej i njega ubraja u te beznačajne ljude na koje ne treba obraćati pažnju, Tejlis je obuzela jarošt. Gosti u salunu, kao i oni na ulici, uočili su izraz njegovog lica i očiju, i shvativši da se sprema oluja, zacutali.

— Uobraženi kicoš! — gnevno je pomislio Tejlis i prišavši šanku, lupnuo šakom. — Pivo! — rekao je vrlo glasno i njegov glas je u tihoj prostoriji odjeknuo kao grmljavina. Ispivši više od polovine velike čaše, okrenuo se prema prostoriji i oslonjen laktovima na šank, još glasnije doviknuo. — Tako, dakle, Holideje, opet smo se sreli! Nisi se tome nadao, je li?

Holidej je trepnuo kao da se probudio iz sna i skrenuo pogled do čoveka naslonjenog na šank. Učinio mu se poznat, mada nije mogao da se seti gde i kada ga je video. No, odmah je znao da je susret sa tim čovekom bio neprijatan, što se podudaralo sa njegovim drskim tonom i izazovnim držanjem. S obzirom na godine starosti, nije mu ličio na nekog vetropirastog lovca slave, ali je baš zato mogao biti opasniji, jer je svakako imao neki razlog za takvo izazovno ponašanje koje je mnogo mirisalo na uvod u obračun. Čutao je i u iščekivanju da vidi šta će drznik učiniti, razmišljao ko bi taj mogao da bude.

— Rekao sam: opet smo se sreli! — ponovio je Tejlis žučnije, jaroštan jer Holidej ćuti, što je smatrao uvredljivim nipočaštavanjem. — Samo, sada je drukčije nego u Grinvoteru. Ne stojiš mi iza leđa!

Holideju je puklo pred očima. Grinvoter, mladeliki šerifov zamenik krupnih plavih očiju Tejlis sa

revolverom u ruci; slika događaja ponovo mu je izašla pred oči. Naravno, sada je prepoznao čoveka naslonjenog na šank, Tejlis! Revolveraš koji je posle izlaska iz zatvora još podigao svoju zločinačku reputaciju! Dok Holidej je poslednjih meseci čuo za nekoliko ubistava koje je Tejlis izvršio pod plaštom insceniranih „fer obračuna“. Ali bez obzira na priče o njegovoj umešnosti u baratanju revolverom, koje su kružile u tim krajevima, Tejlis je ostao sitan plaćeni ubica.

— Da, sreli smo se — ponovio je Dok Holidej njegove reči. — I ne stojim ti iza leđa, već licem u lice. Pa šta?

Tejls je zverski razvukao usne. — Šta? To da ćemo sada raščistiti račune — rekao je izazivač i ispravio se spuštajući laktove sa šanka.

Holidej je još uvek mirno sedeo na svom mestu. Gledao je netremice u Tejlisa i izraz njegovog lica nije se ni za mio promenio. — Pogrešnu pesmu pevaš, Tejlise. Ako baš hoćeš, mislim da bi mogao da mi budeš zahvalan što sam ti spasio život. Za ubistvo šerifa ide se na vešala, a zahvaljujući meni, ti si živ.

— Da ti budem zahvalan?! — viknuo je Tejlis besno. — Zahvalan za šest meseci robijanja!? Da se ti nisi umešao, šerifić bi podvio rep kao poslušna kuca i sve bi bilo u redu. Ne, mister Holideje, za tućanje kamena pod užarenim suncem nema druge zahvalnosti sem metka iz „kolta“!

Gosti u restoranu počeli su ustajati od stolova i izlaziti ili sklanjati se u uglove, znajući da će u roku od nekoliko sekundi biti svedoci obračuna na život i smrt. Oni što su ostali u odaji rizikujući da ih pogodi neki zalutali metak, bili su uzbudjeni i uplašeni, ali ipak dovoljno radoznali i spremni da se

pruže u zaklon istog momenta kada se revolveri nađu u rukama ove dvojice ljudi odlučnih pogleda.

I Holidej je shvatio da je obračun neminovan i da ga nikako ne može izbeći. Ustao je i pokretom ruke okrio rutom sa revolverom, u kojoj se zabelela drška od slonove kosti. — Kako god noćes, Tejlise, ali znaj da gresis — rekao je.

— Davola grešim! — povikao je Tejlis i odjednom hitnuo na zid casu sa ostatkom piva, nadajući se da će tresak razojene čase ugnuti Holideja i dati mu onaj delić sekunde prednosti, koji je ponekad bio dovoljan za krunčnu prekretnicu između života i smrti.

Holidej je video kada je Tejlisova ruka poput munje brignula ka dršci „kolta“ i sam se mašio revolvea. Njegov pokret nije se ni video i onima koji su gledali taj pokret učinio se samo kao trzaj ramena. Ali, u tom kratkom trzaju cev njegovog „kolta“ već je bila van futrole i naperena na napadača. Holidej je koraknuo u stranu, njegov „kolt“ je planuo, pucanj je potresao prostoriju i metak je pogodio iznenađenog Tejlisa pre nego što je uspeo da zategne obarač. Teško tane zarilo se strahovitom silinom negde u masivno telo, ali udar jedva da je pomerio Tejlisa, mada se u prostoriji jasno začuo da je on muklo zastenjao. Njegov „kolt“ je planuo u istom trenutku kada je Holidejev revolver grgnuo po drugi put. Ovaj put Tejlis se zaneo i udario ledima o šank, a neki gledaoci su zabili glave u zaklone iza stolova kada je pokušao da ponovo podigne revolver i opali. Uspeo je da teško oružje podigne i da ga usana iskrivljenih od bola i napa, osloni na kuk.

Cev Tejlisovog „kolta“ drhtavo se podigla i Holidej je po treći put pritisnuo okidač i ustrelio ga u debeli bikovski vrat. Mlaz krvi

kuljnuo je iz prekinute arterije. No pre nego što je odjek pucnja zamro pod niskom tavanicom, Holidej je uglom oka primetio neki pokret. Okrenuo se i u istom pokretu kleknuo na jedno koleno, nišaneći u okretu na tu stranu još zadimljenim revolverom. U magnovenju je ugledao nekog čoveka sa keceljom salunskog čistača na sebi kako diže ka njemu kratku tešku dvocevku sačmaru.

Holidej je nastavio pokret koji se pretvorio u skok na stranu i istovremeno je njegov „kolt“ dva puta planuo. Čistač se zgrčio i zatekurao, a iz sačmare u grču okrenute uvis bljunuo je mlaz plamena i izbacio u vazduh dvostruki snop olovni kuglica teškog kalibra. Napadač je pao na kolena, kecelje poprskane crvenim mrljama krvi i ispustivši pušku, grčevito pritisnuo rane zureći sa nevericom staklastim očima u Holideja. Zatim je pao i više se nije pomerio.

Pustolov je ustao, još uvek sa naperenim revolverom u ruci. U magacinu je imao samo jedan metak, a nije znao koliko protivnika još ima oko sebe. Priskočio je zidu i oslonivši se leđima, obuhvatio pogledom prostoriju. Ali, nije trebalo da brine. Oni koji su se nalazili u odaji, kao i oni napolju, izgledali su previše zaprepašćeni da bi ma šta preduzeli. Ipak, Holidej je uvežbanim pokretom izbacio čaure i ubacio nove metke u magacin „kolta“, a zatim obazrivo prišao bliže napadačima. Tejlis je ležao očigledno mrtav, nalik na pocepanu slamnu lutku, a drugi napadač, upola otvorenih staklastih očiju, takođe nije davao znake života. Holidej je digao glavu i pogledao konobara koji je izvirivao iza vrata kuhinje.

— Ko je ovaj? — zapitao je, jer drugog napadača nije poznavao.

— Diks Pirson. Tejlisov šurak.

— Ah! — rekao je kratko Dok Holidej. — To je, dakle — obratio se ponovo konobaru. — Žalim što se ovo desilo, ali kao što ste videli, nije se moglo izbeći. Evo, ovo će biti dosta za pristojnu sahranu — izvadio je dve zelene novčanice i pružio ih vlasniku aščinice, a onda još jednu. — A ovo je za ručak i štetu koja je načinjena. Šteta što mi je ovaj događaj pokvario uživanje u dobrom ručku.

Vlasnik je uzeo novac i osvrnuvši se obazrivo oko sebe, rekao poluglasno. — Bojim se da vam nije pokvario samo ručak, mister. Diks Pirson ima mnogo rođaka... i svi su neugodne naravi. Nisam siguran da vas neće potražiti... ili sačekati negde u pomrčini.

Holidej ga je pogledao i zamislio se. Tejlis ga je izazvao na dvoboj relativno otvoreno jer mu je glas revolveraša bio neophodan, ali njegov šurak Pirson bio je već mnogo manje častan. Potegao je pušku krišom, bez upozorenja. Verovatno su i njegovi rođaci bili obična lupeška kriminalna gamad, busijaši i ubice iz zasede. Sa takvima se nije moglo računati na častan obračun, makar i sa nejednakim snagama, kao kod O. K. Korala. Jedino što mu je preostajalo, bilo je bekstvo. Opet?! Tek što je došao sa željom da u Svordhiltu provede nekoliko dana, a već je morao da beži. Svest mu se pomračila pri pomisli da već godinama nigde nema mira i da sve te godine bez svoje krivice plaća strahovito veliku cenu za ono što drugi ljudi smatraju svojim prirodnim pravom: za goli život. — Kao da je uklet!

A onda, kao zrak sunca, na um mu je došla utešna misao: da li je baš tako? Ako ništa drugo, bar je živ, a mogao je sada biti i mrtav, izrešetan Pirsonovom sačmarom! Holideje, ne budi ipak suviše ogorčen na svoju sudbinu, rekao

je sam sebi. Ona ti ipak pruža bar jednu veliku utehu: čistu savest i... uzbudljiv život!

Pogledavši još jednom vlasnika aščinice i ravnodušna čutljiva lica ostalih, Holidej je prišao vratima. Pogledao je na obe strane ulice pre nego što je izašao i uputio se ka hotelu. Bez mnogo reči platio je račun i dobivši od portira obaveštenje gde je gradska štala, uzeo svoju putnu torbu i pošao. Posle stotinak pređenih metara ugledao je u sporednoj ulici velika dvokrilna štalska vrata. Skrenuo je u uličicu i ušavši kroz vrata, na drugom kraju štale primetio štalara zauzetog sedlanjem jednog prsatog snažnog vranca. Štalar je zatezao kolan sedla prebačenog preko širokih vrančevih leđa i tiho psovao.

Holidej je pošao stazom između pregrada za konje sa namerom da pokuša od štalara kupiti konja, eventualno baš tog vranca.

Konj mu se dopao, jer je izgledao ne samo lep već i snažan i izdržljiv. Dok se približavao štalaru, ovaj ga je čuo i okrenuo glavu prema njemu i Holidej je odjednom zapazio da štalar netremice zuri u njega i razrogačenim očima koluta gledajući čas njega čas ka tavanu za seno. Pustolov je instinktivno reagovao i bacio se na gomilu slame u jednom boksu. Još dok je plivao u vazduhu, sa tavana je grmnuo pucanj i tane teškog kalibra probilo je drvenu pregradu izazvavši nemir i njisak uplašanih konja. Štalar je s mukom pokušao da savlada vranca, koji ga je odvuкао napolje u koral.

Pustolov je ispljunuo plevu iz usta i izvukao komadić iverke iz obraza, a zatim se otkotrljao na drugu stranu pregrade, odakle je mogao da vidi deo tavana. Ispred i iznad tog drugog dela tavana koji je sada video, lebdeo je oblačić barutnog dima, a sitni komadi sla-

me i zrnca pleve padali su između rastavljenih dasaka. Napadač iz zasede menjao je položaj. U dubokoj polutami tavana Holidej nije mogao da vidi napadača, ali je na osnovu pleve koja je padala između rasušenih dasaka ipak mogao da prati njegovo kretanje. Uperio je revolver i ispalio dva hica.

Izenadio se kada je čuo bolan jauk i kada se čovek na tavanu odjednom uspravio i teturajući došao do same ivice. Jedan deo lica bio mu je delimično raznet, a delimično obliven krvlju. Jaukao je iz sveg glasa i izbezumljen od bola, pripucao je mahnito iz puške, mada verovatno nije video kuda nišani. Holidej ga je još jednim metkom ustrelio u prsa i napadačeve noge su klecnule kao kosom posečene. Ne mogavši da se zaustavi, pac je bokom na ivicu tavana odbio se i prevrnuo u padu pre nego što je uz potmuo udar tresnuo na prolaz između boksova, samo nekoliko metara ispred Holideja.

Bio je to neki mlad čovek i sada je bio mrtav.

Na šum koji se čuo od vrata, Holidej se okrenuo i naperio revolver, ali bez razloga. To je štalar sav uzdrhtao od straha i uzbudjenja ulazio u štalu vukući za sobom osedlanog vranca. Na posivlom licu belele su se ogromne izbuljene beonjače.

— Bežite, mister! Što pre! — povikao je. — Na tavanu je bio skriven samo jedan, ali Pirson ima rođaka kao kusih pasa. Na vašem mestu ja bih odmah odmaglio i ne bih prestao da se osvrćem dok ne pređem granicu tri države.

Držeći još uvek revolver u ruci, Holidej je nabrao čelo. — Slažem se, čoveče, ali pešice ne bih daleko odmakao, pa kad smo već kod toga... kupio bih ovog vranca. Koliko...? ... zajedno sa opremom.

Štalar se trgao i nanjušivši dobar

posao, odmah se vratio u stvarnost. Njegov trgovački duh nadvladao je strah. — Ovaj konj nije za prodaju, mister. Njega samo iznajmljujem i to za visoku cenu. Ali, mogao...

— Koliko? — prekinuo ga je Dok Holidej.

— Mister, rekoh vam da konj nije za prodaju, ali pošto vam je život u pitanju, neka vam bude. Ja sam duševan čovek, neću da vas nosim na savesti.

— Dobro, dobro, reci koliko — ponevao je Dok.

— Pa neka bude za vas sto dvadeset dolara i sedlo...

— Šezdeset — rekao je Holidej.

— Šezdeset!? Pa, vi kao da nećete da me oterate u prosijake, mister. Radije ću vam ga pokloniti. Bez sto dolara ne bih ni pomislio...

— Sedamdeset!

— Mister, ovo je najbolji konj u pokrajini. Pogledajte ga. Brz, izdržljiv! Takvog konja nijedan drugi neće stići. Devedeset dolara nije mnogo kad uzmete u obzir da će vam spasiti život. Devedeset...

— Neka bude devedeset sa sedlom... i bisagama.

— Devedeset, neka bude devedeset kad sam tako prokleto nekog srca — vajkao se baigari štalari zadovoljan u stvari dobrim poslom. — Uvek radim na svoju štetu. Ali kad ste vi u pitanju, nije mi žao, mister. Vi ste pravi džentlmen i svuda...

— Daj mi one bisage što vise na zidu — rekao je Holidej i otvorio svoju putnu torbu. Sa nekoliko pokreta prebacio je sadržaj torbe u bisage i vezao ih iza sedla. Zatim se osvrnuo oko sebe kao da nešto traži i pogled mu se zadržao na pušci koja je ležala na zemlji pored ubijenog. Saznao se i uzео je, a onda je odmerio u ruci i nekoliko puta repetirao. Klimnuo je

zadovoljno glavom i stavio pušku u futroju na sedlu.

— Sad mi dai još dve kutije metaka i ostatak zadrži za piće — rekao je Dok Holidej vadeći iz džepa pet novčanica po dvadeset dolara. — I ako ti nekada zatreba usluga od Doka Holideja, samo mi se javi.

Štalar je zinuo. — Vi... vi ste Dok Holidej?

— Tačno, stari, to sam ja. A sada požuri sa tom municijom.

Štalar je zgrabio novac i otrčao u sobičak na kraju štale, odakle se isto tako brzo vratio noseći u ruci dve kartonske kutijice. Holidej ih je stavio u bisage i vinuo se u sedlo. — Hvala, stari, i adios!

Okrenuo je vranca i poterao ga ka velikim dvokrilnim vratima. U susret su mu već trčali građani privučeni novom pucnjavom.

— Mnogo dobro ste ciljali! — doviknuo je štalar za njim, ali Holidej ga nije čuo. Jahao je punom brzinom ka južnom izlazu iz grada.

Trenutno nije znao kuda da pobje, a nije mu ni bilo važno. Hteo je samo da se izvuče iz opasnosti, a kasnije će već videti šta mu najviše odgovara.

Ipak, pomislio je u sebi, moglo je biti i gore. Mogao je ostati u Svordhiltu zauvek... šest stopa pod zemljom.

II

Bila je to kompletna propast i Deborah i Tejt Džeret su to dobro znali.

Mlađi brat i sestra sedeli su pored žičane ograde na ivici pašnjaka i gledali pocrnele lešine njihovih tridesetak goveda, koje su se još dimile. U najmanju ruku, to su bar pre samo nekoliko časova bila odlična goveda, u koja su oni

polagali mnogo nade. Sada su to bile samo lešine, hrana za lešinare koji su već kružili visoko u toplom mirnom vazduhu. Svuda oko njih lebdeo je težak opor zadan oprljene dlake, kože i mesa, nadjačavajući oštar miris spržene sasušene trave.

Tejt je bio mlađi od svoje sestre, mršav i koščat kao i većina ljudi u tom delu Teksasa, mišićav mlad čovek koji je tog trenutka izgledao dvadeset godina stariji od devetnaestogodišnjeg mladića, što je u stvari bio. Odelo i vidljivi delovi tela bili su mu garavi i mestimično opečeni i nagoreli od gašenja vatre koja je odnela njihova goveda, njihovu jedinu nadu da će otplatiti dugovanu ratu bankarskog kredita, čiji je rok isplate prošao pre nedelju dana. Sa Setom Bejnbriđom za predsedničkim stolom, banka Longbou neće biti zadovoljna takvim ishodom. Deborah je to dobro znala. Taj čovek je bio škrt na novcu, isto kao i na rečima koje njegove tanke, čvrsto stisnute usne jednostavno jedva da su mogle da izgovore pri pomenu odlaganja otplate.

Deborah je imala oko dvadeset pet godina, kosu boje tamnog pepela i preplanulo lice malo ogrubelo od sunca i vetra. Uz malo nege i pažnje, po svom izgledu ona bi, obzirom na visok stas, zdrava čvrsta prsa iznad vitkog struka i snažnih bedara, bila prava rasna žena. I ovako je bila lepuškasta, ali ono što ju je krasilo u ovom trenutku nije bila toliko njena lepota, već više utisak duhovne snage i energije. Taj utisak nije varao, jer je od smrti njihovog oca pre tri godine ona bila glavna pokretačka snaga ranča. Majka im je umrla ubrzo posle Tejtovog rođenja, zbog čega je Deborah od detinjstva imala težak život, pa je otuda navikla na napor i odricanje. No,

smatrala je da je ovo sada najgore od svega što su doživeli.

Sve se desilo vrlo brzo i moglo bi se nazvati glupim nesrećnim slučajem, tako da je Deborah bila čak u iskušenju da poveruje kako je u njege svoje prste unešala neka nepoznata zlokobna sila. No, Deborah je u osnovi bila pogođajljiva osoba i polagala je mnogo vere u svoje molitve, isto kao što je verovala svojim rukama i svojim leđima. Ona nije bila od onih pasivnih vernika, od onih koji se nedeljom povaljuju u crkvi, pevaju psalme, čitaju molitve i vraćaju se kući u očekivanju da njihove molitve budu uslišene. Kada se Deborah Džeret molila lebu za pomoć, ona je čvrsto verovala kako je njena dužnost da i sama svim silama radi na ostvarenju cilja za koji se molila. Ako je svevišnji bog želeo da joj pomogne, on će nekako naći načina da joj ukaže put kako da njene molitve budu ostvarene.

Ali sada, dok je posmatrala mrtva goveda, ona je znala da samo čudo može spasti ranč od javne prodaje koju će sprovesti banka Longbou.

Prošle jeseni, počela je da se pri-seća, vodili su tešku bitku za svoju stoku boreći se protiv neke opasne kožne bolesti, koju su lečili uobičajenim lekom sastavljenim od masti i karbolne kiseline, kojom su svakog dana premazivali obolela mesta na koži goveda. Deborah i Tejt uložili su sve snage da pobede bolest, što im je na kraju i uspelo. Nastavili su da neguju goveda koja su na kosti počela nabacivati kilograme mesa, ne libeći se da im preko zime rukama nose potrebnu hranu i grade zaklone od hladnog severca. Namerno su se zadržali na malom broju goveda da bi tom broju mogli pokloniti svu pažnju, jer su znali da tri-

desetak prvoklasnih goveda mogu doneti dovoljno prihoda da opiatale dospelu ratu zajma, što bi im omogućilo da kasnije ranč unaprede za svoje lično dobro.

Zatim je nekoliko goveda odlutalo u brda. Po povratku goveda su izgledala zdrava, ali su u stvari sa sobom donela neku kožnu bolest sličnu šugi. Svaki stočar je u to vreme znao da je za šugu najbolji lek čista, neprerađena nafta. To čak nije zahtevalo ni mnogo posla. Trebalo je samo napuniti posudu naftom, projahati kroz krdo i posuti goveda naftom po koži. Nafta je bila jeftina i za tu bolest efikasna.

Tejt je obavio taj posao i jašući pašnjakom, posuo je goveda naftom, neka od njih je morao čak i goniti, a dva-tri goveda su posle toga bolno rikala jer im je nafta doprla do očiju. Tejt je posudu napunio više puta u toku tog prepočasnog rada i kada je posao bio završen, on je smatrao da ga je sa uspehom obavio.

Zastao je u jednom uglu pašnjaka i sa nogom zakačenom za jabuku sedla počeo je komadom krpe da čisti ruke od ostataka nafte da bi zavio cigaretu. No i pored toga, i dalje je osećao miris nafte na rukama i videvši masne mrlje na cigaret-papiru, izustio je poluglasnu kletvu. Pomislio je da će mu duvanski dim mirisati na naftu, ali bio je spreman da sve pošalje do vraga jer je do umiranja bio željan da povuče dobar dim. Celo jutro nijednom nije stao da zapali i računao je da će ga ta jedna cigareta držati do ručka.

No stvar je bila u tome da je na cigaret-papiru bilo više nafte nego što je on računao. Kada je kresnuo palidrvce i zapalio cigaretu, papir je buknuo i oprljio mu brkove, usne i nos, zbog čega je on, reagujući instinktivno, istrgao zapaljeni

papir iz usta i bacio ga daleko od sebe.

Trava na pašnjaku bila je crna i masna od prosute nafte. Posle nekoliko sekundi od momenta kada je bačena cigareta pala na zemlju, pašnjak su presekle vatrene zrnje koje su se brzinom pogleda proširile kroz travu. Plameni potoci buknuh su pored i ispod jednog naftom polivenog govečeta. Začulo se jedno gromko „vuuuuu“ i za tren oka goveče je postalo živa buktinja. Bolno ričući, ono je obuzeto strahom potrčalo ka glavnici krda, koje je u gomili stajalo zbijeno na sasvim drugom kraju pašnjaka. Možda bi se desilo da izbegnu zlu sudbinu da se na nesreću, zaslepljeno agonijom, goveče nije uguralo među ostala goveda...

Deborah i Tejtu trebalo je više od jednog sata da ugase požar i spreče da se vatra proširi na gustu živu ogradu i visoku travu iza nje. Ali, do tada ugljenisane lešine njihovih goveda pokrile su po crneli pašnjak i celo krdo ošlo je u potpunosti zbrisano.

— Bio je to zaista grozan sticaj nesrećnih okolnosti, sestro! — rekao je Tejt promuklo, grla ispečenog od dima kojeg se nagutao. Osećao je mučninu u želucu! — Niz kobnih slučajnosti, iz kojih se izrodila ova, paklena nesreća! Ko bi mogao da zamisli da će mi cigareta tako planuti i da će me opeći, da ću je ja baciti tačno u travu polivenu naftom, da će plamen zahvatiti goveče i da će to jedino zapaljeno goveče potrčati među ostala goveda. Pa to je zaista nešto nemoguće!

U tom trenutku Deborah je bila sklona da se složi s njim. Rekla je umornim glasom.

— Izgubili smo ranč, Tejte. Svršeno je. Zla sreća ili ne, mi smo izgubili sve što smo imali. Sad smo beskućnici.

Tejt ju je oštro pogledao. Nikada do tada nije u glasu svoje sestre osetio takvo priznanje poraza, niti je ikada video njena ramena tako bespomoćno opuštena pod težinom očajanja. To ga je potreslo više od saznanja da je u pogledu gubitka ranča govorila istinu. No ipak, pokušao je da mu glas zvuči optimistički kada je rekao.

— Objasnićemo Bejnbridžu kako stvar stoji, sestro. On će morati da shvati da je u pitanju sklop nesrećnih okolnosti! Moraće to da razume!

Deborah ga je skoro sažaljivo pogledala.

— On će to svakako shvatiti — složila se ona. — Ali, primice to kao sklop nesrećnih okolnosti za nas. Za njega i banku biće to sklop srećnih okolnosti, jer će se dočepati našeg ranča. Naš ranč je potencijalno veliko bogatstvo i kočio ga je samo taj dug. Da smo uspeli da se razdužimo, naše bi imanje za pet godina moglo procvetati. Ovako... mi smo ga izgubili.

— Grom i pakao, sestrice! Nemoj tako govoriti! Nemoj se predati i klonuti duhom! Do vraga, ako ti kloneš duhom, šta je ostalo za mene? Ti si oduvek bila jača od nas dvoje.

Ona se zagledala u brata i rukom uklonila neposlušan pramen kose s očiju crvenih od dima. Na obrazu je imala malu rumenu opekotinu zasenčenu garom, a drugu na vratu. Odeća joj je na nekoliko mesta bila nagorela i kroz podero-tine se videlo oprljeno telo. Ruke su joj bile crne od gara, a nokti polomljeni.

Pa ipak, kada je ustala i uspravila se, izgledalo je kao da su sve tegobe nestale i ona je odjednom opet izgledala visoka, snažna i nepobediva.

Uspela je čak da se slabo osmehne. Stavila je ruku Tejtu na pod-

lakticu. — U pravu si, Tejte. Bila sam na granici snage, blizu tome da klonem. To se do sada nikada nije desilo, ali pretpostavljam da u svemu što se događa uvek postoji onaj prvi put. No sada, kako stvari stoje, nemamo ništa da izgubimo i pokušaćemo sve. Pre svega okupaćemo se, obući ćemo naša svečana odela, uzećemo novac koji još imamo i zaključaćemo vrata našeg doma. Najpre ćemo otići u Longbou da porazgovaramo sa Setom Bejnbridžom i ako, kao što se nadam, on bude odbio da nam da još vremena za otplatu, mi ćemo otići do njegovog pretpostavljenog!

Začutala je i Tejt se začuđeno zagledao u nju. Deborah mu se opet osmehnula krajem usana.

— Otići ćemo čak u Albani da razgovaramo sa predsednikom glavnog upravnog odbora banke. Njegova odluka je sigurno starija od bilo koje odluke koju bi Set Bejnbridž eventualno doneo. Bejnbridž je možda velika zverka u maloj varoši kao što je Longbou, ali predsednik glavnog upravnog odbora banke može naterati Bejnbridža da igra na konopcu ako samo pucne prstom.

Na to se i Tejt osmehnuo. — Sestrice, zar zaista misliš da možemo nagovoriti velikog šefa da nam produži rok za otplatu založnice? Veruješ li zaista da to možemo?

Deborah nije ni pokušala da prikrije svoje sumnje, već ga je otvoreno pogledala u oči i rekla. — A šta možemo izgubiti ako pokušamo?

Tejt je lagano klimnuo glavom i uzevši se za ruke, njih dvoje su se laganim korakom uputili ka ranč kući na jednom uzvišenju pored džinovskog granatog oraha.

Njihov dom izgradio je njihov otac od stabala posećenih na obližnjem brdu. Oboje njih odrasti su

u toj kući. Deo zemljišta kojim je kuća dominirala imao je velike mogućnosti i njihov otac je to uočio od samog početka. Ali, kada im je majka obolela, on je uzeo zajam i založio ranč sa ciljem da novcem plati lečenje. Činio je to više puta, ali uzalud.

Kada je i otac umro, ostavio im je jedva nešto malo više nego što je imao onda kada mu se žena razbolela. Sve te godine truda i napora otišle su na otplatu rata bančinog kredita, koji on do svoje smrti nije uspeo da u celosti otplate.

Ostalo je da Deborah i Tejt spasu i sačuvaju kuću, jer oni su u njoj i zemlji oko nje videli uspomenu na njihove roditelje i nisu ni pomišljali da to imanje ispuste iz ruku bez krvave borbe.

Sve što im je trebalo, bilo je samo još malo vremena.

Ali, Set Bejnbridž nije imao nameru da im to vreme pokloni.

U svojoj kancelariji sa mahagonijem obloženim zidovima, predsednik banke u Longbou je čutke i ne menjajući izraz lica saslušao sve što su mu Deborah i Tejt rekli o nesreći koja ih je snašla i odnela njihovo osnovno krdo. Još pre nego što je Deborah stigla da zatraži odlaganje plaćanja, on je počeo da odmahuje glavom.

Bejnbridž je bio dobro uhranjen čovek sa debelim podvaljcima koji su podrhtavali kao ćuranova kresta. On je nastavio da odmahuje glavom sve vreme dok je devojka tražila odlaganje plaćanja.

— Ne dolazi u obzir, draga moja Deborah. Žao mi je. Dao sam vam već jedan produžetak roka i sada ste opet već jednu nedelju i četiri dana u docnji. I sami znate da je nemoguće nadati se da ćete skupiti krdo takvih goveda za koja ćete dobiti dovoljno novca da banci platite ono što dugujete. Ne

biste to mogli čak ni kada bismo vam dali šestomesečni poček. Ne, draga moja, bojim se da samo uzalud traćite vreme, i vaše i moje. Ja ću ih ovih stopa preduzeti potrebne radnje za oglašavanje javne dražbe i preuzimanje ranča.

— Neka te vrag nosi! — promumlao je Tejt ne obazirući se na Deborah, koja mu je, umirujući ga, stavila ruku na podlakticu.

— Vi ste već dobili sto puta onoliko koliko ste dali i vi to dobro znate! Dobićete ranč koji vredi daleko više nego novac koji ste dali i koji vam je stostruko vraćen! Ne možete nas tek tako prodati i ostaviti kao slepce!

Bejnbridž se zavalio na naslon svoje stolice i usiljeno mirnog izraza lica pogledao mladog rančera. — Ja bih ti savetovao da kad govoriš sa mnom budeš učtiv, mladi čoveče.

— Do đavola sa učtivošću! — razbesneo se Tejt. — Nemam nikakve potrebe da vam se ulagujem. Ovo je poslovan razgovor, a vi se ne ponašate korektno u tom smislu i to dobro znate.

— Uveravam te da sve što radim, radim u granicama zakona, Tejte. Tvoj otac je potpisao ugovor sa bankom i posle njegove smrti ugovorne obaveze prešle su na vas. Nije bančina greška što ljudi nisu sposobni da svoje poslovanje postave tako da mogu odgovoriti svojim ugovorenim obavezama.

Deborah je sad već bila ustala, fizički zadržavajući svog brata. No kada je pogledala bankara, i njen pogled bio je hladan.

— Kao što vam je Tejt rekao, mister Bejnbridže, mi ipak ne moramo da jedemo krastave žabe. Pitali smo vas učtivo i vi ste nas odbili. Neka vam bude. Moraćemo onda da potražimo neke druge puteve i načine.

Bankar je nabrao obrve. — Ne

vidim koji su to drugi putevi i načini koji vam stoje na raspolaganju, ali to je vaša briga. Ja ću zakonsku proceduru za preuzimanje ranča pokrenuti odmah. Zbogom.

Tejt ga je pogledao kao da gori od želje da udari pesnicom tog čoveka i Deborah je i sama želela da mu u tome pomogne, ali je znala da time ništa ne bi dobili.

Vukući Tejta za sobom, ona je izašla iz Bejnbridžove kancelarije i niz stepenice na glavnu ulicu Longboua. Zatim je skrenula ka železničkoj stanici.

Izgledalo je da im je sada jedina nada predsednik glavnog upravnog odbora banke u Albaniju.

•

Još uvek su bili tamo. Holidej je spustio šaku kojom je oči zaklonio od sunca i izustio glasnu kletvu. Čak i sa malim naprezanjem očiju mogao je na putu u pustari videti oblak prašine, što je jasno govorilo da su mu Pirsonovi rodaci još uvek za petama.

Bežao je pred njima već gotovo tri dana... skoro da je bio izgubio pojam o broju dana... a oni koji su ga i sada na razdaljini pratili, gonili su ga sve vreme, dan i noć, zadržavajući stalno psihički pritisak, prinuđavajući ga da sve dalje i dalje zalazi u pustaru. Za to vreme dva puta su prišli bliže, dovoljno blizu da razabere kako ih ima trojica, dvojica viših rastom i jedan omanji, dežmekast. Uspeo je da ubije konja pod tim dežmekastim goniocem, ali mora biti da su negde uspeli da za konja nađu zame-nu, jer je Holidej i sada, mada su bili daleko, uspeo da u oblaku prašine razabere tri tačkice.

Nalazio se na vrhu jednog prevoja iznad širokog peščanog kanjo-

na. Mesto je bilo pogodno za zasedu, mada on nije želeo da se zadržava i ulazi u neželjeni okršaj. Ipak, znao je da će, ako tako ne učini, oni sve više smanjivati rastojanje i da će ga možda u toku noći stići. Snažni vranac koga je kupio stao je nesrećnim slučajem u otvor jazbine prerijskog zeca i povredio nogu. To je značajno usporilo njegovu brzinu, a da se tako nešto nije desilo, on bi do sada verovatno umakao svojim goniocima.

Ovakom, vranac nije mogao dalje. Zglavak kod kopita bio mu je jako naduven i životinja je počela da ćopa. Na ovakvom terenu nije imalo smisla goniti ga dalje, jer je bilo suviše mnogo zgodnih zaklona koje su ubice mogli iskoristiti i privući mu se preko noći, ma gde se bude ulogorio.

Prema tome, svidalo mu se ili ne, moraće da se upusti u okršaj sa tom trojicom ubica.

Odavde, sa ivice kanjona, bar je mogao da prati njihovo kretanje i da ih vidi kada uđu u kanjon. Tamo dalje, dole u ravnici, neće imati tako dobar pregled terena. Holidej je sišao do svog konja, rekao mu nekoliko umirujućih reči i uzeo iz futrole na sedlu pušku i dve kutije metaka iz bisaga, a onda se vratio na ravnu stenu na rubu kanjona i počeo da se priprema za zasedu.

Morao je da se reši gonilaca... zauvek. Nije mogao do večnosti bežati pred njima. Ako do sada nisu odustali od gonjenja, verovatno je da neće ni odustati, a što je najgore, mogli su ga ubiti iz zasede u nekom kanjonu, ili na mraku, iza ugla ulice. Prema tome, morao je da ih se ratosilia. On i oni, drugog izbora nije bilo. Naravno, nikako nije želeo da on bude taj koga nema.

Pustolov je uzeo jednu krpu i

očistio mehanizam „vinčesterke”. Na isti način očistio je i svoj „kolt”, a onda poređao bakarne metke po šest komada u svakom redu nadohvat ruke. Metke za šestometak stavio je na desnu, a one za pušku na levu stranu.

Oblak prašine bio je sada mnogo bliže i da nije bilo velike stene naspram ulaza u kanjon, već bi mogao da vidi gonioce kako se približavaju. Namestio se onoliko udobno koliko je to bilo moguće, prislonio kundak puške na rame i zabacio šešir više na potiljak, tako da mu obod šešira ne smeta kada bude nišanio.

Uperio je pušku prema steni postavljenoj nasuprot ulaza u kanjon, pitajući se koji će od trojice gonilaca naići prvi.

Tada je iznad njega grunuo pucaj i tane je pogodilo stenu samo nekoliko santimetara daleko od šake njegove desne ruke, rasturivši metke za revolver poređane po glatkoj steni.

Zaprepašćen time, Holidej se instinktivno okrenuo na leđa, okrećući istovremeno i pušku u novom pravcu, ali trebalo je vremena da učini taj pokret i kundak prinese ramenu. Dotle je strelac iznad njega ponovo opalio i Dok je morao da klizne sa svog mesta i potraži zaklon.

No, u toj nameri nije sasvim uspeo. Već mu je skoro pošlo za rukom da se spusti između dva velika kamena, kada ga je jedan odbijen metak zakačio po leđima i probivši pod uglom mišića na levom ramenu, zaparao tkivo i otvorio ranu u dužini od nekoliko santimetara. Topla krv je potekla. Šok i udar kuršuma gurnuli su Doka dalje niz padinu i on je nastavio da se kotrlja sve do dna kanjona, gde se sklupčan na pesku zadržao pored jedne stene. Tu je uzalud napeo snage da ustane. Od udarca

koji je pri padu zadobio a glavi mu se vrtelo, a slike, predmeta poigravale su mu pred očima.

Holidej je skupio kolena i uspeo da se dokopa puške. Tek što je to učinio, ugledao je napadača iznad sebe. Ubica je verovatno mislio da je pogodak bio smrtonosan, jer je ustao iza zaklona i jasno istaknut prema nebu, ne pokušavajući da se sakrije, digao pušku iznad glave dajući znak trojici konjanika, koji su sada punim trkom ujahali u kanjon.

Pustolov je imao dovoljno vremena da prokune sebe kao najveću budalu. Trebalo je da shvati kako ga trojica gonilaca nisu pukom slučajnosti gonili ka pustari. Za to su imali jak razlog i taj razlog je bio četvrti gonilac, čovek na vrhu prevoja. Taj četvrti je jahao ispred ostalih i sačekao da njegovi drugovi nateraju Holideja u kanjon, pravo njemu na nišan.

Još dok je o tome razmišljao, Holidej je prineo „vinčesterku” ramenu, nanišanio na jasno otkrivenog neprijatelja i opalio. Video je kako je metak skrenuo ulevo i izustio kletvu zbog toga što je morao da se služi puškom čiji pravac nošenja nije poznavao. No to njegovo neiskustvo ipak je imalo efekta, jer se uplašeni strelac iz zaseda okrenuo da skoči u zaklon. Holidejeva puška ponovo je planula i ubica se u skoku trgao, pao ispred zaklona i rukama se očajnički uhvatio za stenu, a onda kriknuvši poleteo dole sa vrha uzvišenja, kotrljajući se sve dalje i dalje, da bi na kraju pao na dno kanjona.

Holidej nije imao mogućnosti da vidi je li taj čovek mlad ili star i kako uopšte izgleda, a još manje je to mogao da utvrdi kada je pogođen pao na dno kanjona nepunih desetak metara daleko od trojice konjanika, koji su zaprepašćeni zategli vodice i zaustavili konje.

Pre nego što su mogli da se okrenu i pobegnu u zaklon, Holidej se pridigao, na rukama se izvukao do ravne stene i razbacanih metaka i pripucao. Konj jednog od trojice gonilaca sapleo se i pao. Da li je jahač bio pogođen, to Holidej nikada nije doznao jer je konj drugog gonioca, onog dežmekastog, naleteo na njega iako je dežmekasti učinio sve da skrene u stranu. U sudaru; dežmekasti jahač je pao s konja. Holidej je ispalio jedan hitac na njega, a onda nanišanio na trećeg gonioca i pogodio ga u ruku. Ovaj se zaljuljao i zdravom rukom dograbio jabuku sedla, očajnički nastojeći da ostane na konju, ali već je izgubio ravnotežu i pošlo se srušio s konja, otkotrljao se još nekoliko puta pre nego što se zaustavio u oblaku prašine. Do tada je onaj drugi dežmekasti gonilac uhvatio busiju iza svog mrtvog konja i zasuo Holidejev položaj paljbom iz revolvera.

Holidej je ispalio poslednji metak iz puške i promašio. Sledeći put obarač je prazno škljocnuo i on je odbacio pušku i mašio se revolvera. No, tada je treći konjanik ustao sa zemlje i trčeći pripucao ka steni na rubu prevoja, iza koje se nalazio Holidej. Komadić stene otkinut kuršumom zagrebao je Holideja po licu i trgnuvši se, on je osetio da mu se iz rane na ramenu još sliva tanak mlaz krvi. Holidej je nanišanio držeći revolver sa obe ruke i opalio na napadača. Pogođen u trku, begunac je zastao zadržan udarom taneta, a onda se prevrnuo kao da je povučen nekom nevidljivom rukom. Pokušao je da ustane sa zemlje, ali je klonuo. Posle sekunde ili dve ostao je da leži nepomičan.

Dežmekasti gonilac se uspaničio. Da je ostao iza lešine svog konja,

mogao je satima držati Holideja prikovanog u njegovom zaklonu. Ali kada je treći gonilac pao mrtav, on se prestrašio i potrčao da se dočepa njegovog konja. Holidej je podigao „kolt” i brzo ispalio dva hica. Video je kada je begunčeva desna noga klecnula i kada se ubica u bekstvu prevrnuo preko glave. No, dokotrljao se do konjskih nogu i instinktivno rukama dočepao sedlo i uzengiju.

Uplašeni konj je jurnuo, ali se begunac čvrsto držao rukama, vukući se po tlu sasvim blizu zahuktalih konjskih nogu. Holidej je opalio još dva puta, ali je begunac bio zaklonjen konjskim telom i konjskim nogama. Ispraznivši revolver, Holidej je potražio razbacane revolverске metke i dok je ponovo napunio revolver, begunac je uspeo da se popne konju na leđa i izmakne u pustaru van domašaja revolverskih metaka.

Holidej je izustio glasnu kletvu i lagano ustao grčeći lice od bola u povređenom ramenu. Znao je da je begunac van domašaja metka i da se verovatno neće zaustaviti pre nego što stigne do Svordhilta. Ako bude sreće, on će tamo i ostati i zaboraviće na Doka Holideja. Ova druga dvojica bili su mrtvi i bezopasni.

Pustošev se okrenuo i pogledao ka mestu gde se nalazio njegov konj. Životinja je upola ležala, a upola klečala na koljenima, i Holidej je prokleo sudbinu kada je na konjskom vratu ugledao ranu iz koje se slivala krv. Mora biti da ga je pogodio jedan od metaka koje je ispalio busijaš sa vrha brda.

Sišao je lagano dole do dna kanjona, znajući da će morati da ga ustreli.

Onda će ostati bez konja i moraće da pređe bog zna koliko milja pustare, koje su ga delile od civilizacije. Možda Pirsonovi rodaci

neće morati da misle, na njega: možda će pustara osvetiti njihovog rođaka umesto njih.

III

Albani je bio vrlo živ grad sa tri glavne i više sporednih ulica, u kojima su bile smeštene trgovine i druge prostorije za obavljanje biznisa. Bile su to četiri banke, tri crkve, pola tuceta saluna i kuća za zabavu, i velika železnička stanica na kojoj su se slivale pruge iz tri razna pravca, a neposredno izvan grada u preriji nalazila se i tvrđava sa vojnim garnizonom.

Nešto dalje u brdovitim predelima oblasti nalazili su se rudnici srebra i zlata, a u industrijskom delu grada upravo se završavala izgradnja prve pivare u tom delu Teksasa. Nepotrebno je reći da je Albani bio vrlo napredan grad, što se jasno videlo po sveže obojenim fasadama kuća, odelima koja su nosili građani i uopšte, po atmosferi živosti koju je svaki došli mogao zapaziti skoro istog časa kada bi nogom kročio na tlo grada.

No kada su izašli kroz izrezbarena, mesinganima ukrasima okovana nrastova vrata. Federalne banke u Albaniju, centrale svih banaka u tom delu Teksasa, Deborah Džeret i njen brat Tejt izgledali su sve drugo samo ne srećni i zadovoljni.

— Rekao sam ti da je dolazak ovamo samo gubljenje vremena, sestro — rekao je Tejt utučeno. — Trebalo je da mi dopustiš da udarim Bejnbridža onda kada smo bili kod njega. To ništa ne bi pogoršalo stvari. Ja mislim da je on poslao telegram i upozorio Kina da je posao sa nama rizičan, taj gadni kućkin sin.

Deborah je duboko udahнула vazduh i sasvim lagano izdahнула. — Sta je učinjeno, učinjeno je. Pokušali smo i nismo uspeli. Moramo znači da nađemo neki drugi put, Tejte.

Mladić se okrenuo svojoj sestri. — Sad si, suprotno tvom običaju, rekla nešto zaista glupo.

Ona ga je pogledala svojim plavim očima i izdržala njegov pogled. — Reci mi zašto je to što sam rekla glupo?

— Pa... sestro, kakav drugi put postoji? Kaži? Možeš li mi reći?

— Ne, u ovom momentu ne mogu. Ali, uvek sam se molila nebu da nam pomogne. Čekaj malo Tejte Džerete, prestani tako da me gledaš! Znaš dobro da sam ubeđena kako su moje ranije molitve na ovaj ili onaj način bile uslišene. Nema razloga da pomislim kako će ovoga puta biti drukčije. Ja sam nepokolebljiva u tom verovanju, ali sam isto tako spremna da sama sebi pomognem. Dobri bog je možda prezauzet da u ovom momentu odredi sve pojedinosti. Ali, mi moramo biti spremni, a mirenje sa sudbinom i padanje u očajanje neće nam u tome pomoći. Zato ti kažem: razvedri se, Tejte, dečko. Naći će se nešto da nam pomogne pre nego što Set Bejnbridž pripremi dokumente za naplatu hipoteke. Videćeš.

Tejt je lagano zavrteo glavom. — Neka me nosi vrag ako znam odakle crpiš tu veru, sestro. Ovaj put mislim da nema izlaza. I ti to znaš. Mislim da samo pokušavaš da sebe utešiš, a isto tako i mene.

Deborah je prkosno digla glavu i isturila bradu.

— Znam da još nismo izgubili ranč. Dakle, sve dok je tako, još uvek postoji nada. A sada, ako požurimo, uhvatićemo voz za Longhou i ako budemo imali sreće, stići ćemo kući odmah posle zalaska sunca.

Uzela ga je za ruku i povelala ga zakrčenim trotoarima ka železničkoj stanici. Tejt je poslušno išao za njom i s vremena na vreme samo vrteo glavom.

Bio je uveren da samo čudo može spasti njihov ranč. Možda je Deborah molila nebo baš za to.

Za čudo.

*

Čovek sa izgužvanim vojničkim ratnim šeširo, kojeg je umesto kokarde krasila iskrzana rupa od metka, stajao je uspravan, ispržen i dostojanstven, glave malo nakrivljene, tako da mu je široki obod senčio, oči od sunca. Velike šake držao je na kukovima, na širokom od sunca zagrejanom kožnom vojničkom opasaču koji mu je oko struka prilezao izbledele vojnički koporan sa jednom jedinom epoletom na levom ramenu.

Taj čovek se zvao Mejs Džordan i nekada je bio major sedmog konjickog puka, pre nego što se desilo zagonetno ubistvo jednog mladog oficira u trupi i pre nego što su na sabiji Mejse Džordana nadeni tragovi krvi sa vidljivim znacima da je neko pokušavao da oštrecu očisti i tragove ukloni. Vojni sud mu nije izrekao presudu, ali je stavio do znanja da je presuda izostala samo zbog nedostatka čvrstog dokaza da je Džordan ili izvršio ubistvo ili dopustio da bude izvršeno. Rezultat toga bio je otpust iz vojske bez uobičajenih vojnih počasti.

Major Mejs Džordan nikada nije oprostio vojsci tu uvredu, niti je nameravao da je oprostii, mada je od tada prošlo već više od dvanaest godina.

I posle otpusta iz konjice zadržao je uniformu umesto civilnog odela, mada je, kada mu se originalna uniforma istrošila, više puta menjao koporan i pantalone. Sešir je, međutim, bio isti onaj koji je nosio u vojsci, a rupa od metka koju je sa toliko ponosa isticao bila je zadobijena kod Ketfišbenda, u krvavom sudaru iz koga su od cele čete živi ostali samo on i vojnik po imenu Igls.

Taj vojnik, Vil Igls, stajao je sada pored Džordana, debeljuškast, zarastao u bradu, sa pocepanim i iznošenim odelom koje se videlo pod zgužvanim i iskrpljenim ogrtačem za kišu, nemarno prebačenim preko ramena. Ranije toga dana padala je kiša, mada je nebo sada bilo jasno i vedro.

Još dvojica sedeli su među stena, pored Džordanovih nogu, jedan polumeksikanac po imenu Hulio i jedan čovek sa licem nalik na leš, u davno iznošenom dugačkom redengnotu sa iskrzanim masnim manžetnama i okovratnikom i zgužvanim pohabanim cilindrom nalik na sulundar, koga su u grupi nazivali Advokat. Njegovo pravo ime bilo je Hedli i u svoje vreme on je počeo da se bavi izučavanjem zakona, ali je ubrzo zaključio da se više novca može napraviti manipulacijama i izigravanjem zakona nego njegovim pravilnim sprovođenjem. Zato je odmah opljačkao kasu svog poslodavca, pošto je predhodno zario nož u prsa čuvaru, i pobeo u brda. Od tada je neprekidno bio u bekstvu pred zakonom, uglavnom sa majorom Mejsom Džordanom i njegovom bandom. — Melez-Meksikanac Hulio, dovukao se jedne noći sa olovnim tanetom ispod leve plečke i Džordan je, u jednom od retkih trenutaka humanosti, dopustio advokatu da mu izvadi kuršum i da Hulio ostane sa njima dok se ne oporavi. Posle toga Hulio nije želeo da

ih napusti i pošto je sam izvršio prepad na jednu, dilažansu kompanije „Vels Fargo“, pri čemu je pokazao surovost i totalno nipodaštovanje ljudskog života, ravno onome koje je Džordan sam posedovao, major je prihvatio Hulija i primio ga u bandu kao stalnog člana.

Sad su sedeli tu i čekali.

— Jesi li siguran da si saznao tačan dan, Hulio? — zapitao je Džordan zureći pogledom preko ravnice. Posle nedavne kiše vazduh je bio izvanredno jasan i bez trunke prašine, i horizont se spajao sa nebom u oštroj jasnoj liniji.

— Bićemo srećni ako je saznao tačnu sedmicu — zabrundao je Igls.

Hulio se osmehnuo otkrivajući krupne žute zube. Na njegovom licu nije bilo ni traga ljutnje. Samo je slegnuo mršavim ramenima pod izbledelim šarenim čebetom koje je nosio.

— Mislim da sam doznao tačan dan, majore. Ali, što je to važno? Ako sam pogrešio i ako će kola sutra proći ovuda, opet ništa, ovo mesto je vrlo zgodno za logor, Imamo dosta hrane, vode u četuricama i reku u blizini.

— Slušaj, ti masni, nisi više u zemlji Manana! — prasnuo je Igls.

— Kad hoćemo da obavimo neki posao, želimo da to bude onda kad smo za posao spremni, je li jasno?

— Naravno, naravno, komprende amigo — ponovio je Hulio još uvek sa osmehom. — A ti si u suviše velikoj žurbi, znaš? Imaš poverenje u mene. Kola će proći ovuda. Ako ne danas, onda sutra. Imaš li nešto na šta bi mogao smesta da potrošiš zlato, reci?

Igls se narmštio. Džordan se kratko grleno nasmejao.

— Znaš, on je u pravu, Vile — rekao je advokat svojim dubokim prijatnim glasom. — Bilo da ga

dobijemo danas ili sutra, mi to zlato ne možemo potrošiti brže nego što bismo ga inače potrošili. A ovo mesto je zaista sasvim dobro za logorovanje.

Ispružio je svoje dugo mršavo telo i sa zakvačenim prstima podmetnuo šake pod glavu, namestivši pri tom pažljivije svoj cevasti šešir preko očiju. Njegova brada pokrila je visoki umašćeni okovratnik.

Igls je pljunuo i nastavio da zuri u preriju zajedno sa svojim majrom.

— Ipak ne verujem da ćeš uspeti da zaustaviš kola na gazu, a da ne ubijemo zapregu — rekao je Igls tiho.

Major Mejs Džordan ga je hladno pogledao, pogledom koji kao da je dolazio sa nekog visokog staništa bogova. Lice mu se izdužilo od nezadovoljstva što se neko usudio da dovede u pitanje realnost njegovog plana.

No, odmah zatim, na šum razdvajanja grančica žbunja, obojica su se okrenuli i ugledali dečaka sa gužvom kose na glavi kako izlazi iz vode vodeći za sobom njihove konje. Dečak je imao najviše šesnaest godina, pegavo lice i krajnje dobroćudnu narav. U njegovom pogledu bilo je nagoveštaja neke praznine i na velikim ustima uvek je lebdelo nešto kao začetak slabog smeška. Bio je siročić i slučajno se pridružio bandi, a pošto je bio koristan u obavljanju logorskih poslova, njima nije odgovaralo da ga se otresu. Ime mu je bilo Salti, ali ni on sam nije znao kako ga je dobio.

Sada se dolazeći široko osmehivao na četvoricu zlikovaca, očigledno priželjkujući pohvalu kada je rukom pokazao na konje.

— Završio sam, majore, baš kao što ste rekli — kazao je visokom bivšem vojniku. — Napojio sam konje i očistio sam ih. A sada, da

li bih mogao da pođem i pokušam da upecam onog sorna koga sam video u viru nedaleko od gaza? Šta kažete?

Major je klimnuo glavom. — Samo priveži konje i ona uzmi svoj pecački štap, dečko. Ne zaboravi da želim jedan komad za večeru i zato se ne vraćaj dok ne upecaš tu ribu, jasno?

Saltij je razvukao usne od uha do uha. — Dobićete vaš komad, majore. Som je dovoljno veliki da nas sve nahrani! Upecaću ga. Videćete da ću ga upecati.

Žurno je svezao konje, uzeo grubo napravljeni pecački štap sa komadom kanapa i udicom od savijene žice, dograbio malo kačamakaka sa komadom slanine iz tiganja, koje je hteo da iskoristi kao mamac, i potrčao nazad kroz šiprag ka rečici.

Džordan je pogledao Iglsa i mahnuo rukom za dečakom. — Salti će zaustaviti kola za nas, Vile.

Igls ga je sa nevericom pogledao, ostavši otvorenih usta zaraslih u bradu.

— Ovo nedonošče? Šališ se!

No, po licu Mejša Džordana shvatio je da major krajnje ozbiljno misli. Nabranog čela, Igls se okrenuo svojim saučesnicima, koji su i sami sa nevericom i čuđenjem primili obaveštenje da se njihova neposredna budućnost i očekivano bogatstvo zasnivaju na sposobnostima jednog umno zaostalog dečaka.

•

Mesec je bio Holidejev prijatelj. Bolje rečeno, sunce je bilo njegov neprijatelj i to već puna tri dana otkako se pešice probijao pustom.

Od onog trećeg dežmekastog go-

nioca, koji je izbegao smrti u okršaju u kanjonu, nije bilo nikakvog daljeg znaka i ako bude sreće, on se više neće ni pojaviti. Ali, protiv njega je bio vrlo težak teren i žarko vrelo sunce. Na sreću, toga dana je kratko vreme padala kiša. i bio je u stanju da uz pomoć svog kišnog ogrtača u šesir nakupi nešto sveže vode. Ono što nije popio, uspeo je da saspe u svoju čuturu i voda je sada bučkala u čuturici dok je, saplićući se, gazio krečnjačko tlo ka udaljenoj silueti brda na horizontu.

Rana na ramenu, prouzrokavana odbijenim kuršumom, tištala ga je koliko i odrveneli, kruti rameni mišići, a pri pokretima ruke ispod plećke osećao je oštar bol. Bol se širio do vrata i potiljka i od toga je imao neprekidnu glavobolju, koju su blesak sunca i žestoka žega dosta pogoršavali. Pokušao je da preko noći, u rane jutarnje časove i kasno predvečerje, pređe što je moguće veće rastojanje i to mu je prilično uspevalo.

Kanjon u kojem se okršaj odigrao bio je daleko iza njega i za tih nekoliko dana uspeo je da pređe deo pustare koji ni konjaniku ne bi bilo lako preći. Nozdrve, oči i grlo bili su mu nadraženi i spečeni od prašine, a usne suve, naduvane i ispucale. Od prašine i znoja koža na vratu ispod okovratnika bila mu je crvena i nadražena, a prsti u čizmama znojavi, izjedeni i načuvani.

Pa ipak, bio je živ, gladan, izmožden i dehidriran od sunca, ali još uvek sa dovoljno snage da teturajući se nastavi da hoda, praćen srebrnastom mesečinom koja je obasjavala beličastu slanu traku pustinje između njega i tamne udaljene linije brežuljaka koji su porhtavali u izmaglici.

Računao je da negde iza tih prostora mora biti civilizacije i znao je

da ako razdaljinu do te civilizacije ne pređe pre izlaska sunca, da je sa njim svršeno.

Ne bi mogao podneti još jedan dan na otvorenoj pustari pod žarkim ubistvenim suncem. Nije više imao dovoljno vode i hrane da izdrži.

Prema tome, nije imao nikakvog izbora. Morao je stići do šumom obraslih brda pre nego što sunce izađe i dignu se dovoljno visoko da ga zgromi vrelinom užarene peći. Morao je stići. Hodao je i to neprekidno ponavljao sam sebi. Morao je da prevali rastojanje za vreme noći. Ako ne uspe, sa njim će biti svršeno...

Misli su mu odlutale u nagoveštaju bunila koje ga je počelo hvatati. Vukao je noge jednu za drugom, instinktivno, mehanički ili podsvesno prisiljavajući sebe da korača sve dalje i dalje.

U polumraku zamračene svesti nije čak mogao da vidi ni liniju brežuljaka kojima je stremio i do kojih je pokušavao da stigne u očajničkoj trci sa suncem.

IV

Kola su izgledala obična, kao i svaka druga koja su se kretala prerijskim putem između Longbowa i Albanija.

Bila su to velika, masivna kola tipa „Konestoga“ ili „prerijska lađa“, kako su ih obično nazivali, sa izbledehim i mestimično poderanim zlatnom prebačenim preko arnjeva i vezanim komadima kanapa, rafije i opute. Na sedištu su sedela dva čoveka, jedan grubog lica, po izgledu nalik na rudara ali koji je veoma vešto upravljao četvoroprežnom zapregom. Sa lulom koja mu je nezapaljena visila na ugru usa-

na, ostavljao je utisak zadovoljnog, bezbrižnog čoveka. Čovek koji je čvrstao zavaljen na sedištu pored njega, izgledao je u svemu običan, bez itega karakterističnog na sebi. Pored njih tu su bila i dvojica konjanika, jedan koji je, sudeći po iznošenom odelu i kožnim dodacima pantalona, mogao biti kauboj i drugi koji je, ceneći njegove ogrubele ruke sa polomljenim noktima i zanokticama, punim prijavštine, verovatno bio farmer.

Njih dvojica jahali su lagano i nehajno i dok su nosili u futrolama revolvere, što je bilo uobičajeno za to vreme i mesto gde su se nalazili, oni nisu imali puške u rukama.

Velika kola su škripala kotrljajući se preko premije na gvoždem okovanim točkovima, izbila na jedno malo uzvišenje i lagano se počela spuštati ka reci, gde su se konji mogli napojiti, nahraniti i odmoriti u hladu dok putnici skuvaju kafu i prezalogaše nešto suve hrane koju su poneli sa sobom. U kolima se truckao stari nameštaj i druge slične stvari četvorice ljudi.

U jednom trenutku vozar je odjednom zategao vođice uz glasno „hoplaaa!“ i upola ustao na svom sedištu, a iznenadno zaustavljanje vozila trglo je njegovog saputnika iz dremeža. Saputnikova ruka instinktivno se pružila pod sedišta i dohvatila „vinčesterku“ koja je tamo ležala. Oružje je bilo zapeto i spremno za paljbu mnogo pre nego što su kola uz škripu potpuno stala.

Konjanici koji su kola pratili nešto pozadi brzo su dojahali do njih, svaki sa po jedne strane, ali sada obajica sa zapetim revolverima u rukama. Zategli su vođice i zaustavili konje paralelno sa kolima i zajedno sa dvojicom ljudi na sedištu kola, zagledali se prema rečnom gazu.

Tamo u gazu nalazila se neka mlada žena; nije izgledalo da ima više od devetnaest godina, a pored nje tamo je bio i jedan oboren konj, baš u samom gazu, ležeći na desnoj strani. Devojka je svom snagom vukla vođice mada je stajala u vodi, mokrih čizama i suknje do ispod kolena. Vučen uzdama, konj je u jednom trenutku digao glavu iz vode, divlje zakolutoao očima i kratko njušnuo, ali je opet pljusnuo glavom nazad i još više poprskao već ionako pokvašenu devojkicu.

Ona je toliko bila obuzeta svojom nevoljom da očigledno nije čula kotrljanje kola i nije primetila kada su se kola na vrhu uzvišenja zaustavila.

Vozar kola bacio je kratak pogled na svog saputnika, koji je zmireći pogledom pažljivo posmatrao prizor u rečici, a onda kratko pogledao dvojicu konjanika.

— Šta mislite? — zapitao je tiho.

— Devojčin konj je sigurno povredio nogu — izrazio je svoje mišljenje čovek u kaubojskom odelu.

— Ili se previše zagrejavao od žestokog trčanja — rekao je drugi konjanik. — Kad je tako zagrejan i kad dođe do vode, konj zna da legne u nju da bi se rashladio. Znaju konji da budu takvi. Mogu posle toga crći od zapaljenja pluća, ali oni to ne znaju. Meni se tako jednom desilo...

— Šta jedna tako mlada devojka radi ovde sama? — zapitao je čovek sa puškom, još uvek zureći netremice ka reči.

— Tamo u brdima ima rančeva — prisetio se vozar. — Može biti da je na putu za Longbou ili možda za Albani. Mi smo ovde negde na pola puta između ta dva grada.

Čovek sa puškom nije ništa odgovorio. Konjanici su ga gledali očekujući od njega da im kaže šta da rade. Do tada, devojka je dig-

la glavu i ugledala kola. Držeći vođice u jednoj ruci, ona je manula drugom rukom, rasirenim, čvrsto oslonjenim nogu, haljine mokre do pojasa i lukrivijene kape na glavi.

— Hej tamo! — doviknula je tankim piskavim glasom. — Konj mi je pao. Možete li mi pomoći, molim vas?

Vozar i konjanici opet su pogledali čoveka s puškom, koji je i dalje sedeo na sedištu.

— Molim vas, mister! Pošla sam u Longbou da potražim lekara. Majka mi je bolesna, u groznici je! Vrlo joj je zlo... bojim se da će umreti. Molim vas, pomozite mi da dignem mog konja!

— Oh, hajde, Mate — rekao je vozar — devojčica je sasvim u redu. Moja žena je takođe umrla od groznice. Ne bismo nikako smeli dopustiti da zakasni.

Podigao je vođice iznad leđa zaprege i poterao kola niz padinu. Konjanici su se kratko vreme dvoumili, a onda su, najpre jedan a zatim drugi, okrenuli konje ka rečici. Čovek sa puškom je nabrao obrve i šarajući pogledom oko kola, učinio pokret da ustane.

Pucanj nisu odmah čuli. Glava čoveka s puškom odjednom kao da se trgla na vratu i on se sa ogromno krvavom rupom na licu srušio sa svog sedišta na sapi zadnjih konja u zaprezi. Vozar je nešto viknuo i najasimao ošnuo zapregu, ali i bez toga lejni su već jurili napred.

Odjek pucnjeva razlogao se ravnicom i konjanici su se okrenuli ka stenama i šumarku sa druge strane rečice. odakle su pucnji došli. Istovremeno je iz niskog drveća sa ove strane rečice planuo plotun i konjanik u farmerskom odelu stro-poštao se s konja. Uneo je da teturajući rotane iz prašine, a za to vreme kola su punom brzinom jurila niz padinu ka rečici, dok je

devojka. u stvari dečak Salti, potrčao iz vode ostavljajući svog „hromog” konja, koji se lako digao i otkasao u pravcu šumarka žbunja i drveća.

Oboreni konjanik nije više imao oružje u rukama, ali su puške nastavile da prašte i on se nekoliko puta grčevito stresao i konačno pao na zemlju, da bi tamo i ostao. Onaj drugi, u kaubojskom odelu, jahao je niz padinu pucajući iz revolvera, nastojeći da kola sve vreme budu između njega i napadača. Vozar kola imao je pune ruke posla da uspostavi kontrolu nad zahuktalom „Konestogom”.

Kaubojev konj se slučajno sapleo i jahač zamalo što nije ispaao iz sedla. No tek što je uspeo da ispravi konja, grunuo je plotun i pogoden brojnim kuršumima, on se stresao i kao vetrom ponet izleteo iz sedla. Svom težinom tresnuo je na zemlju i otkotrljao se prevrćući se preko glave i dižući pod sobom oblak prašine. Kada se zaustavio, nije se više ni pomerio. Bio je svakako mrtav.

Do trenutka kada su prednji konji stigli do plićaka, vozar je uspeo da obuzda zapregu. Odjeknula su tri brza uzastopna hica i prednji konji su pali na kolena, prskajući oko sebe mlazeve sitnih kapljica i pene. Zadnji konji su naleteli na prednje i zaustavili se. Kola su nastavila da se kotrljaju još nekoliko metara i naletela na gužvu popadaših konja. Izbaceni inercijom iz sedišta, vozar je glavačke pljusnuo u vodu i udario glavom u jedan plitak podvodni kamen. Ošamućen i krvav, uspravio se na klime noge i instinktivno digao ruke uvis kada iza drveća i stena izjahala četiri naoružana konjanika.

Od devojke i njenog konja nije bilo više ni traga.

Major Mejs Džordan jahao je lakim ka kolima, izašavši iz šu-

marka, drveća, gde je sa ostalima čekao u zasedi. Digao je okovratnik svog vojničkog šinjela jer je iznenada počela da pada kiša, prava provala oblaka iz jednog crnog naduvenog oblaka koji je već dosta davno plovio nebom ka njima.

Igls mu je jahao sa leve strane. Hulio i Advokat izjahali su sa drugog mesta u šumarku, držeći u rukama puške koje su se još pušile. Ne obazirajući se na pobijene ljuđe razbacane po padini, oni su svoju pažnju koncentrisali na preplašenog, uzdrhtalog vozara.

Drhteći celim telom, skidajući istovremeno sa sebe mokru haljinu koju ga je Džordan naterao da obuče, Salti je širom otvorenih očiju posmatrao taj prizor iz gustog žbunja koje je raslo pored obale. Konj koga je obučio da legne u gaz i ponaša se kao da je uganuo nogu, jer on je sa životinjama imao poseban način ophođenja, svojstven mnogim mentalno zaostalim osobama, prišao mu je i gurnuo ga gubicom u leđa. Dečak je pustio haljinu da padne na zemlju i ostao u svom dronjavom i iskrpljenom odelu, u košulji bez okovratnika, istegnutim tregerima i šljampavim pantalonama. Odsutan mislima, on je mahinalno pogladio životinju po gubici i mašivši se rukom za džep košulje u kojem je držao šećer, izvadio nekoliko grudvica koje je konj željno pokupio sa njegovog dlana. No dok je to radio, Salti nije skidao pogled sa rečnog gaza, gde su se banditi okupili oko kola i vozara.

Srce mu je udaralo u prsima kao ludo, a u želucu je osećao težak kamen mučnine. Nije ni slutio da će neko biti ubijen. Džordan mu je rekao samo kako žele da zaustave ta kola. Nije rekao zbog čega, a još manje je rekao bilo šta o nekom ubijanju.

Salti je stajao zgrčen, pognutih ramena, i milujući gubicu svog konja, posmatrao...

— Gde je? — zaurao je Mejs Džordan na vozara, gledajući ga hladnim pretećim očima ispod oboda svog ratničkog šešira, sa kojeg se slivala voda na odelo i lice.

— Gde je... šta? — promucalo je vozar mokar i krvav.

Džordan je oslobodio nogu iz uzengije i snažno udario vozara u lice. Don je kliznuo po vrhu vozareve brade i ovaj je pao u plitki gaz. Vozar je ostao da leži u vodi, gledajući prestravljeno u otvore cevi uperene na njega.

— Čujte... ne znam šta vi tražite — promucalo je gubeći dah. — Moji ortaci i ja pošli smo iz Albanija da preuzmemo zemljište koje smo dobili za naseljavanje u okolini Longboua. Nemamo mnogo čega od vrednosti. Niste imali razloga nikoga da ubijete. Zaista nikakvog razloga!

Izraz Džordanovog lica ostao je sve vreme nepromenjen. Odjednom je puška u njegovoj ruci planula i udar vrelog taneta odbacio je vozara. On se trgao, zgrči i ponovo pljusnuo u vodu. Ostao je da leži leđima oslonjen na dno plićaka, stenjući, grčeći lice, dok je krv iz rane na desnom ramenu bojala crvenilom vodu oko njega.

— To je samo početak — rekao je Džordan ravnodušno. — Imaš još jedno rame, dve ruke, dva laktova, dva kolena, trbuh, dva uha... ooo, čoveče, mogu zaista od tebe da pravim kašu mlevenog mesa. I to ću stvarno učiniti ako ne budeš pokazao više razuma.

Džordan je ponovo digao cev puške ka njemu i vozar je očima stisnutim od bola preleteo po licima ostalih ubica. Shvatio je da mu nikakve molbe neće moći i digao je levu ruku iz vode.

— Čekaj! Čekaj! — zastenjao je i progutavši pljuvačku, pokušao da

se uspravi u sedeći položaj, ali je opet pao u vodu. Kiša je šuštecima škropila odeću i lica razbojnika, bubnjajući po zategnutom platnu arnjeva na kolima. — Ispod poda. Moraćete pre toga da sklonite nameštaj.

Džordan ga je hladno gledao. Nije rekao ništa, ali iz njegovih očiju streljao je pogled koji je obećavao samo patnju i smrt, i iz vozarevog lica nestao je i poslednji ostatak krvi. Major se obratio Hurliju i Iglsu.

— Pođite tamo i izbacite iz kola onaj nameštaj — osvrnuo se oko sebe. — Gde je, do đavola, taj Salti? Mogao bi nešto da nam pomogne — odjednom je povišenim glasom povikao. — Salti! Izadi ovamo, vrag te odneo! Dođi da pomogneš, prokleti glupi lenjivče.

Ali, Salti se nije odazvao i ostao je skriven u žbunju. Bio je uplašen. Već duže vremena jahao je zajedno sa banditima, ali je ovo bio prvi njihov prepad u kojem je on aktivno učestvovao. Kiša je počela da mu se sliva niz čubu od kose, niz vrat, pod košulju bez okovratnika i da li od hladnoće ili straha, on je počeo cvokotati zubima.

Džordan je promrmljao kletvu. — Šasavi dečak je sigurno pobegao — oslonio se rukom na kuk i neprimetno nakrivio u sedlu, posmatrajući kako Igls i Meksikanac bespoštedno izbacuju i lome nameštaj iz zadnjeg dela kola. — Požurite tamo!

Nije trebalo mnogo vremena da se kola isprazne i banditi su onda počeli da traže mesto gde treba dići pod.

— Ne možemo da nađemo skrovište. Meise — doviknuo je Igls.

Džordan je poterao konja napred, upravo do ranienog vozara, koji je i dalje ležao u plićaku. Major se hagnuo u sedlu i zamahnuvši puš-

kom, zagrebao ga po licu. Iz posekotine je potekla krv. Džordan nije rekao ništa, već je jednostavno zategao obarač na pušci i nanišao na preplašenog čoveka.

— Treća daska u podu... sa leve strane — promucao je vozar žurno. — Odmah na sastavu. Izvadi se glava eksera i time se oslobodi jedna opruga.

— Jeste li čuli? — doviknuo je Džordan Iglsu i bradonja je odmahnuo rukom i ponovo se zagnjurio u „Konestogu“.

Advokat je sedeo u sedlu, poguren u svom iznošenom kaputu. Pokretom ruke namestio je na glavi cilindrast žičir sa mnogo rupica od moljaca i masnih fleka, i pomalo nervozno osvrnuo se oko sebe.

— Prilično dugo smo se zadržali, Mejse — rekao je svojim prijalnim glasom.

Džordan je kratko klimnuo glavom. I on je to znao, i želeo je da se što pre udalje odatle. Tim putem nije prolazilo mnogo putnika i kola, ali nije bio ni toliko pust i udaljen kao što bi njima odgovaralo.

Na divlji povik iz unutrašnjosti kola, major se odjednom trgao i pogledao ka kolima, gde se ispod zategnutih arnjeva pojavilo Huliovo nasmevano lice.

— Ovde je, majore! Imamo ga!

Džordan je dopustio sebi slab osmeh i zadovoljno kratko klimnuo glavom Advokatu, a onda lagano priterao svog konja do kola. Igls i Meksikanac iskočili su iz kola i izvukli otuda mali, plitak, gvožđem okovan kovčeg. Igls je izvadio šestometak i sa tri žurna hica otkinuo sa kovčega težak katanac. Hulio je kleknuo, odbacio ostatke razvaljenog katanca, skinuo jezičak reze sa alkastog držača i žustro podigao poklopac.

Igls je tiho zviznuo. Džordan je razvukao lice u osmeh. Advokat je

dojahao bliže da baci pogled. a Hulio je prineo vrhove prstiju usnama i zagrizao donju usnu.

— Bueno! — rekao je.

Stajali su i zurili u grumenje skoro potpuno čiste zlatne rude. Bilo je komada pomešanih sa kvarcom, ali većina krupnog grumenja bila je neverovatno čista zlatna ruda, skoro čisto zlato, a veličina komada varirala je od oraha pa do jabuke. Jedan komad bio je veliki kao Huliova pesnica i sadržao je sasvim malo kvarca po ivicama.

— Ta tvoja senjorita bila je u pravu, Hulio — rekao je Džordan glasom koji je otkrivao njegovo zadovoljstvo. — Prokleti vlasnici rudnika zaista su hteli da prošvercuju ovo zlato do železnice u Longbou i poslali su kao mamac kola sa posebnom stražom, koja su otišla u drugom pravcu, a sve ovo bogatstvo poverili su samo četvorici svojih najboljih ljudi — nasmejao se grubim promuklim smehom. — No, ispalo je da, iako su najbolji za njih, za nas nisu dovoljno dobri.

Rekavši to, odjednom se okrenuo u struku i njegova puška je planula. Vozar, koji je dotle sedeo u plićaku lica obliivenog krvlju, bio je udarom kuršuma skoro podignut iz vode i kao mlitava masa odbačena vodom zalivane stene. Sigurnosti radi, Igls je ispalio u vozara još dva metka iz svog „kolta“ i svaki put vozarevo telo se zatreslo od udara tanadi kao lutka marioneta.

Skriven u žbunju, Salti je pres-travljeno lice pokrio drhtavim rukama i srušivši se na kolena, počeo tiho da grca. Bio je suviše preplašen da pobegne, ali takođe i suviše preplašen da ostane skamenjen na tom mestu i posmatra kako se na samo nekoliko desetina metara od njega događa najstrašnija noćna mora.

No, odjednom je digao glavu ier je levo od sebe primetio neko kre-

tanje. Sa mesta gde se nalazio, mogao je da vidi dco obalskog prevoja bolje nego četvorica bandita u rečnom koritu. No i da su mogli, oni to kretanje verovatno ne bi primetili. Svi su klečali oko tog kovčega i opipavali i milovali zlatom.

Dva konjanika zavijena u kišne ogrtače tiho su prešla preko ruba rečnog korita i pošla niz blagu padinu pokrivenu mekanim vlažnim peskom. Njihovi konji nisu pričinjavali nikakav šum i žubor kišnih kapi prigušio je njihovo približavanje.

Salti je progutao vazduh i ustao na noge s namerom da Džordana i ostale upozori na nepredviđenu opasnost. Ali, grlo mu je još uvek bilo stisnuto, tako da nije mogao pustiti ni glasa, a bio je suviše preplašen da se pojavi iz svog skrovišta. Do momenta kada je opet bio sposoban da vikne, već je sve bilo kasno.

Sa rastojanja od nekoliko metara dva konjanika u kišnim ogrtačima uperili su jedan „vinčestruku“ a drugi skraćenu dvocevku na četvoricu ljudi okupljenih oko kovčežića sa zlatom.

— Ustanite i stanite korak dalje — naredio je viši od dvojice konjanika, sedeći na prašinom pokrivenom mrkovu kome su se od kiše niz telo slivali potočići retkog blata.

Iznenađeni banditi su se naglo okrenuli i instinktivno mašili revolvera, ali je dugi konjanik podigao kratku dvocevku i onalio jedan hitac u vazduh, a zatim opet nanišanio oružiem na njih, preteći preostalim metkom u drugoj cevi. Nije pri tome rekao ništa, ali nije bilo ni potrebno.

Mršteći lica, Džordan i njegovi ljudi spustili su revolvere i digli ruke u visinu ramena.

Tek tada je Salti primetio da

dvojica konjanika u kišnim ogrtačima nose na licu maske, u stvari okovratne marame koje su im pokrivale donju polovinu lica. Tek tada je bio uplašen više nego ikad. U prvom momentu pomislio je da su ta dva konjanika verovatno neka zaostala pratnja koja je na većem rastojanju sledila kola sa zlatom. Sada je shvatio da su i oni razbojnici ubice, ili u najmanju ruku lopovi koji su došli da se dočepaju zlatne rude...

— Udajite se od tog kovčega! — naredio je jahač na mrkovu, glasom usiljeno grubljim nego što je on normalno bio. Pri tome je nestrpljivo pomerio cev puške levo i desno za nekoliko santimetara.

Džordan je stajao stisnutih usana. Kroz rupe na njegovom šeširu prodirala je voda i slivala mu se niz lice preko stisnutih usana do brade, odakle je kapala na odelo i zemlju. Gledao je ubilačkim pogledom onoga ko je naredbu izgovorio, ali ni najmanjim pokretom nije pokazao nameru da se odmakne od kovčega. Povedeni njegovim primerom, i drugi su ostali tamo gde su.

— Mičite se! — prasnulo je konjanik na mrkovu i u njegovom glasu osetio se prizvuk napetosti, ili možda čak nervoze.

Drugi konjanik, onaj sa dvocevkom u ruci, pogledao ga je kratko i zažmrio kestenjastim očima iznad maske od marame. Tada je konjanik na mrkovu, ispalio jedan metak i ponovo ubacio metak u cev pre nego što je tane prsnulo u zemlju i blato ispred Džordanovog levog stopala. Bandit je propiv svoje volje mahinalno poškoćio. Puška je ponovo grunula i Hulišev „sombbrero“ kovčajući se odleteo je u kišu. Treći hitac poneso je Advuhotov sulundar sa glave i on se pri tome trgao i zateturao unazad, tako da je desnom nogom stao na

njega i spljeskao ga u blato. Jedan trenutak on je besno zurio u uništeni šešir, a zatim je digao gnevan pogled do strelca.

— Prijatelju moj, za ovo ćemo se obračunati. To ti obećavam.

— A ja tebi obećavam kuršum tačno između očiju ako ne učinite ono što kažem! — presekao je konjanik ostrim glasom i okrenuo cev puške koja se još pušila prema bradatom Iglsu.

Svi su pogledali Džordana u očekivanju njegovog primera i ovaj je odlučno koraknuo napred i stao ispred kovčežića sa zlatom. Nastala je napetost, skoro tako zgusnuta da se nožem mogla seći. Banditi su izazovno gledali maskirane konjanike. Konjanik sa skraćenom dvocevkom u ruci se nelagodno uzvrpoljio i bacio pogled ka konjaniku na mrkovu.

Ovaj je spustio cev puške za santimetar-dva i pucani je odjednom grmnuo. Džordana je odjednom izdala leva noga kao da ju je neko trgao jako zategnutom žicom. Visoki bandit je svom težinom pao na tlo i stenjući pritisnuo rukama butinu, iz koje je na ratu od pušćanog metka potekao mlaz krvi. Lice mu se zgrčilo od bola.

Ostao je da leži tako grcajući, grizući usne da bi savladao bolno stenjanje, upinjući se da dođe do daha i zaspe psovkama maskiranog čoveka.

— Sledeći metak dobićeš pravo u stomak! — pripretilo je konjanik. — To važi i za sve vas. A sada... nazad, udaljite se od kovčega!

Banditi se više nisu kolebali. Udaljili su se nekoliko koraka od kovčega sa zlatom, sa rukama dignutim uvis. Niko nije ni pokušao da pomogne Džordanu. Stiskajući grčevito usne, pritiskajući levom rukom krvavu butinu. Džordan se nekako udaljio od kovčega, stre-

ljajući ubistvenim pogledima maskirane konjanike.

Konjanik na mrkovu klimnuo je glavom onom drugom i ovaj je sjahao, zastao malo da ponovo napuni ispražnjenu cev kratke dvocevke, a zatim uzeo par bisaga. Držeći kratku dvocevk u jednoj ruci, prišao je kovčegu, položio pažljivo pušku i kleknuo u blato. Rukama pokrivenim rukavicama počeo je da kupi zlatno grumenje i da ga stavlja u bisage.

— Rasporedi pravilno teret — doviknuo je konjanik i dobio pratiocu svoje bisage.

Maskirani koji je klečao na zemlji klimnuo je glavom i puneći druge bisage zlatnim grumenjem, malo po malo ispraznio kovčeg. Četvorica bandita ćutke su ih gledali ubistvenim pogledima. Čuvari kola i vozar ležali su mrtvi na kiši. Još uvek drhteći celim telom, Salti se zavukao dublje u žbunje.

Pošto je napunio oba para bisaga, čovek sa dvocevkom se uspravio i jedan par bisaga odneo konjaniku na mrkovu. Zatim se vratio nazad i uzevši svoje bisage, prebacio ih preko svog konja pre nego što se popeo u sedlo.

Džordanovo lice bilo je izobličeno od gneva i bola.

— Računajte da ste mrtvi! — povikao je besno. — Jeste li čuli? Mrtvi!

Konjanik na mrkovu mahnuo je kratko puškom.

— Dignite ga — naredio je i pošto su se banditi kolebali, on je zapeo obarač i uperio pušku na Iglsa. — Znaš li šta je to metak u stomak?

Igls nije odgovorio, ali se sagnuo i digao Džordana na noge. Major je zaurao od bola i Igls je posrnuo pod njegovom težinom kada se major oslonio na njega.

— Šta sad? — promumlao je Igls.

Čovek na mrkovu pokazao je puškom uzvodno. — Krenite uzvodno svi.

— Idi u pakao! — zauriao je Džordan siv u licu, naležući na Iglsa.

Svi su uplašeno zgrčili lica kada se kuršum ispaljen iz puške odbio od okova na otvorenom kovčegu.

— Napred!

Maskirani na mrkovu dao je pokretom glave znak svom pratiocu i ovaj je pokupio vođice banditskih konja. Poveo ih je za maskiranim sa „vinčesterkom”, koji je naterao svog konja u vodu prateći bandite koji su gacali uzvodno.

Zgrčen, drhteći celim telom, Salti je sve to pažljivo posmatrao ne primećujući da je poslednji hitac i njegovog konja naterao u bekstvo. Životinja je otkasala nizvodno preko mekog peska i zamakla u gustiš drveća.

Čak i kada su ostali nestali sa vidika, Salti se još dugo vremena nije usudio da izađe, a kada je to učinio, bio je iznenađen videvši da njegovog konja nema.

Potrčao je kroz drveće dozivajući tihim glasom, bojeći se da ga maskirani konjanici mogu čuti. A onda je zastao kao ukopan, ier je sa uzvodnog toka dopro tresak ispaljene dvocevke koji je skoro prigušio dva praska „vinčesterke” što su usledili.

Salti se skljkao na kolena i žurno odbauljao u jedan žbun, gde je ostao glave priljubljene uz tlo drhteći celim telom.

V

Celo jutro Dok Holidej je zapažao znake civilizacije. Uspeo je da dobije trku sa suncem i skoro iscrpen stigao do podnožja brežulja-

ka pre izlaska sunca. Otpuzao je između drveća i skljkao se na leđa iskoristivši jedan busen kao jastuk. Nije preduzeo nikakve mere bezbednosti, ni protiv životinja ni protiv gonilaca koji su se mogli pojaviti iz pustare.

Pustolov je bio toliko iscrpen da više nije hajao za to. Spavao je negde do pred podne, kada ga je probudila neka ptčica koja mu je sletela na prsa. On se trgao, mašio se „kolta” i uplašena ptčica je odletela.

Trebalo mu je malo vremena da se priseti gde je i kako je tu dospao. Onda je ispio ostatak vode iz čuturice i njišući se ustao na noge.

Prebacio je čuturicu preko ramena i pošao uz blagu padinu pitajući se nije li u daljini čuo rikanje goveda. No, nije video ni jedno goveče sve do podne, kada ih je kao tačkice primetio na jednoj udaljenoj padini. Nešto dalje naišao je na sasušenu govedu bašegu, po čemu je znao da su goveda tu prolazila; možda ista ona koja je ugledao u daljini.

Jedan čas kasnije naišao je na žičanu ogradu sa čupercima govede dlake na vrhovima i još više sasušenog govedog izmeta. Holidej se provukao kroz žicu, ali je pri provlačenju zakačio i pocrpao svoj sako.

Kasno popodne naišao je na gustu šumu i nastavio da hoda. No izašavši iz šume, zastao je kao ukopan, zapahnut teškim otužnim zadahom. Instinktivno je spustio ruku na dršku revolvera kada je pedesetak vrana i lešinara, lupajući krilima, uzletelo sa izvesnog broja upola oglođanih nagorelih lešina goveda razbacanih na pocrnelom, požarem spaljenom pašnjaku i kričeći počelo da kruži iznad njih.

Holidej je tiho zviznuo i zabacivši palcem šesir na potiljak, obu-

hvatio pogledom pustoš ispred sebe. Sudeći po žadahu truleži, lešine su tu morale ležati već tri do četiri dana. Stepjen raspadanja potvrđivao je taj zaključak, a takođe i lenjo zadovoljno kruženje lešina-ra koje je upućivalo da su ptice site i da su se očigledno neuznemiravane gostile lešinama.

Umorni, danima neobrijani pustolov popeo se na jednu obližnju stenu. U daljini se nalazila neka ranč kuća. Uhvatio je odsjaj sunca na prozorskom oknu, što je značilo da je kuća verovatno nastanjena. Neka vrsta tragedije desila se ovde, ali sa malo sreće možda će u toj ranč kući naći utočište i pomoć.

Umoran od napora, Holidej se skoro skovitlao sa stene i posle kraćeg odmora pošao je teturajući se napred, osećajući sve jače pulsiranje tupog bola koji mu se širio od ramena.

Računao je da pre kasnog popodneva neće moći da stigne do kuće.

*

Salti se plašio šta će naći kada izađe iza krivine. Išao je koritom rečice gazeći kroz plićak i razmišljajući žbunje koje se nadnosilo nad vodu. Odelo mu je bilo pocenano, a želudac stisnut u grč mučnine. Ta mučnina pritiskala ga je od momenta kada je čuo gruvanje dvocevke i prasak puščenih pucnjeva, čak i više nego onda kada je gledao kako Džordan i ostali ubijaliu čuvaru kola.

Jednom je već imao priliku da vidi šta dvocevka može napraviti od čoveka i plašio se šta ga čeka kada izađe iza okuke. Gledao je u vodu, upola očekujući da je vidi crveno obojenu ili čak da će pored njega proneti nečije raskomadano

telo. Ali, ništa od toga. Svuda je vladala tišina i čuo se samo žubor vode.

Pred poslednjim žbunom zastao je i stavio drhtavu ruku na gusto granje, a onda, udahnuvši duboko, odgurnuo granje u stranu i izašao na čistinu.

Saltiju su klecnula kolena kada je video četvoricu ljudi sa kojima je spavao, jahao, zabavljao se i od kojih je katkad trpeo surove šale. Ali, to mu sve nije smetalo. Znao je da je na neki način drukčiji od ostalih ljudi i izgledalo je da ova četvorica u tome nalaze nečeg zabavnog. Ali, oni su ga hranili, dali mu ćebe za pokrivanje i zbog toga im nije zamerio.

Bio je stoga iskreno obradovan kada je video da su još uvek živi, vezani za jednu uglastu stenu u sredini rečice, od koje su bezuspešno pokušavali da se odvežu.

Hulio ga je prvi ugledao i izbuljio oči kao da gleda avet.

— Madre de dios! Pa, to je dečak! Aj, Salti! Dodi, oslobodi nas, amigo!

I ostali su pogledali prema Saltiju, koji je stajao poluotvorenih usta, slinavog nosa, kose slepljene preko očiju, iscepanog odela.

— Izdajniče! Šta si stao tu, slinavče! — zaurlo je Džordan. — Oslobodi me odavde! Zadnjica mi se smrzla u ovoj vodi, a noga mi krvari kao zaklana svinja!

Grub majorov glas pokrenuo je Saltija. On je obišao oko stene i iz džepa izvadio krnjavi perorez koji je uvek nosio sa sobom.

Skoro plačnim glasom Salti je rekao. — Mislio sam da ste mrtvi. Čuo sam gruvanje dvocevke i puške.

Govoreći to, strugao je tupim perorezom od vode zategnute veze kojima su banditi bili vezani za stenu.

— Advokat je pokušao da pobjegne — promumlao je Igls. — Ispalili su nekoliko hitaca da ga uplaše... i nas ostale. Požuri, do đavola, dečko!

— Ne vredi žuriti — rekao je Advokat. — Uzeli su naše konje i sad su već daleko.

— Ništa im neće pomoći i ako su stigli čak do vrata pakla — rekao je Džordžan glasom koji je podsećao na rezanje divlje zveri.

— Dočepaću ih! Goniću ta dva nitkova, uhvatiću ih i ubijaću ih malo po malo! Niko još nije učinio tako nešto Mejsu Džordanu, a da mu on ostane dužan.

Uže je odjednom popustilo i Slati je pao naznak. Džordžan se s mukom uspravio.

— Jedan od njih je bio žena, Mejse — rekao je Salti i ostali su, izlazeći iz vode, zastali na obali i zagledali se u njega. Opet uplašen, Salti je progutao pljuvačku, šmrknuo i sa puno samopouzdanja ponovio. — Tako je, Mejse. Onaj napadač sa dvocevkom, koji nije progovorio ni reč, bio je žena.

*

Bilo se već smrklo kada su Džeretovi stigli do svog ranča.

Konji su im bili umorni kao i oni sami. Ne govoreći ništa, jahali su konje niz vijugav put i ušli u dvorište ranča. Konji u koralu dočekali su ih rzanjem i oni su sjahali, rasedlali konje i prebacili sedla preko prečke na ogradi.

Raspakovali su zavežljaje sa ćebadima, skinuli futrole sa puškama i pogledali se kratko pre nego što su pošli ka tamnoj ćutljivoj kući. Bili su blatnjava, znojavi, gladni i umorni i želeli su samo da se okupaju i nešto prezalogaje pre nego što legnu u postelju.

Najbliži ogradi za konje bio je sporedan ulaz i ušavši tuda, Tejt je prošao pored velikog ormara za posude, napipao okrugli abazur lampe i kutiju palidrvaca. Digao je staklo sa lampe, kresnuo šibicu i kada je pripalio fitilj, stavio je staklo nazad na svoje mesto. Istog trenutka izvukao je revolver i kada je Deborah, skinuvši šešir sa glave, zastala u pola pokreta, prioneo prst ustima dajući joj znak da ćuti.

Tejt joj je prišao i sa usnama na njenom uhu tiho šapnuo.

— Staklo lampe bilo je toplo. Pogledaj sto. Neko je bio ovde i jeo za stolom.

Videvši tanjire i ostatke jela na stolu, Deborah je klimnula glavom. U njenim očima blesnula je iskra straha i ona je ćvrsto stisnula Tejta za podlakticu.

On je samo kratko odmahnuo glavom. — Ostani ovde dok ja pogledam.

Ona je odmahnula glavom i izvukla pušku iz futrole koju je ostavila pored vrata. Nećujno je ubacila metak u cev i dala mu znak rukom da poće napred.

Tejt je zaustio da se usprotivi, ali su oboje začekali kada se iz sobe pored kuhinje začulo razgovetno škripanje krevetskih madraca. Tejt je hitro prišao vratima, a devojka ga je sledila sa puškom na gotovs. Tejt je pružio ruku i dohvatio ručicu brave. Pogledao je sestru i ona mu je dala znak da je spremna.

Tejt je duboko udahnuo vazduh i naglo odgurnuo vrata, koja su tresnula o ormarić odmah iza njih. Svetlost iz kuhinje prodrila je u sobu i obasjala ćoveka u krevetu, koji je pružio ruku da dohvati „kolt“ sa stolice pored kreveta.

Dok Holidej se skotrljao sa kreveta, dočekao se na jedno koleno

i uperio zapet revolver na iznenadne Džeretove, koji nisu ni stigli da nanišane. Zaprepašćenje od Holidejeve brzine usporilo je njihove pokrete.

— Stanite! — povikao je Tejt uspevši konačno da nanišani.

Holidej je preleteo pogledom sa jedne na drugu osobu, pokušavajući da ne misli na bol koji ga je prostrelio kroz levu ruku. Ustao je lagano i spustio obarač svog „kolta“.

— Mogao sam vas oboje ubiti — rekao je kratko. — Pretpostavljam da ste vi vlasnici ove kuće?

— Tačno, a ko ste vi, do đavola? — odvratio je Tejt Džeret.

— Ja se zovem Holidej, Džon Holidej. Izvinjavam se što sam upao u kuću. Izgubio sam konja u pustari i došao sam pešice. Uz put sam naišao na lešine izgorelih goveda. Video sam ovu kuću i uputio se ovamo. Zvao sam nekoliko puta i pošto se niko nije odazvao, ja sam ušao unutra... i poslužio se večerom.

— I mojim krevetom! — rekao je resko Tejt.

Holidej se jedva primetno osmehnuo. — Bio sam u velikom škripcu, mister. Pre nego što bih otišao sutra ujutru, ostavio bih vani novac. U stvari, nameravao sam da izaberem sebi jednog konja od ovih koje imate u ogradi.

— Vi, izgleda mi, levu ruku držite nešto ukrućeno, mister — rekla je odjednom Deborah.

— Tačno, mis.

— Šta nije u redu s njom?

— Ništa. Sve je u redu.

— Nisam slepa, mister! Kako mi se čini, ta ruka vam je povređena.

— Ne ruka, mis. Rame. Izgleda da mi je posekotina zagađena. Kad mi je konj pao, oborio je i mene, i ja sam se udario na neki oštar

kamen. Kamen me je malo zasekao po ramenu.

Tajt je nabrao obrve. — Mora da je to bio neki đavolski gadan pad.

— Prevrnuo sam se preko glave, i konjske i svoje, i pao sam na leđa. Nije bilo tako strašno. A s kime imam čast da govorim?

— Mi smo Džeretovi — odgovorila je Deborah. — Ja sam Deborah, a ovo je moj brat Tejt. Volela bih da vidim imate li novca, mister Holideje, ali bilo bi dobro da, kad se mašite džepa, učinite to vrlo lagano.

Holidej se osmehnuo i izvadio iz džepa svežanj novčanica. Bilo je tu i novčanica od dvadeset dolara.

Devojka je klimnula glavom. — Izgleda da ćete moći da platite ono što vam treba. Kasnije ćemo sračunati šta nam dugujete. Ali, postoji tu još nešto.

Holidej i Tejt su je upitno pogledali.

— U pitanju je način kako ste skočili iz kreveta, dograbili revolver, zategli obarač i nanišani na nas. Kao što ste rekli, mogli ste nas oboje ubiti pre nego što mi nanišanim oružjem koje smo držali u rukama.

Holidej se opet jedva primetno osmehnuo. — Imam dobre reflekse.

— To se stiće sa dosta prakse, rekla bih — primetila je Deborah ozbiljno.

Holidej je nehaljno odmahnuo rukom, zaboravljajući na ranu, i namrštio se od bola koji ga je prostrelio. Deborah je to zapazila i spustila pušku na kuhinjski sto pored sebe.

— Bilo bi dobro da mi dopustite da vam pogledam to rame.

— Sve je u redu, mis Džeret. Već sam vas dosta nagnjavio.

— Pogledaću ipak. Okrenite se:

Holidej se lagano okrenuo i seo na ivicu postelje. Devojka je rukom pokazala Tejtu da se skloni sa svetlosti i dok je njen brat sa revolverom držao na oku pustolova, ona je lagano odmotala krvav zavoj sa rane. Holidej je po dolasku samo oprao ranu i očistio je komadom zavoja natopljenim dezinfekcijskim sredstvom.

Kada je pogledala ranu, devojci je zastao dah.

— Taj karbol koji ste upotreбили samo vam je zapalio meso, Holideje. Rekla bih da je napravio više štete nego koristi.

— I meni se čini da je tako, mis Džeret.

Holidej je stisnuo grlo da ne krikne kada je devojka trzajem skinula ostatak tupfera sa rane. Devojka je naglo sela na stolicu, a onda brzo ustala i dobacila značajan pogled bratu. Holidej je pokušao da pogleda preko ramena.

— Nešto nije u redu? — zapitao je.

— Kako rekoste da ste zaradili ovu ranu? — zapitala je ona tiho.

— Konj mi je pao i zbacio me, a ja sam pri tome pao na neki oštar škrljac. Zašto? — Dok Holidej je znao da je odbijeno olovno zrno bilo spljošteno kada ga je pogodilo i nazubljene ivice olovnog taneta delovale su kao oštar nož i duboko zasekle meso. Računao je da će se izvući ako ispriča priču o oštrom komadu škrljca. Nije nametavao da im kaže istinu iz prostog razloga što nije znao kako će ovi ljudi na to gledati i da li će ostati prijateljski raspoloženi.

— Ima nešto unutra — rekla je devojka naginjući se da što bolje osmotri ranu. — Ali, meni nekako ne izgleda kao komad škrljca. Mnogo više mi liči na spljošteno olovno tane!

— Šta! — uzviknuo je Tejt naginjući se.

Holidej se trgao, ali nije rekao ništa. Istina, sve vreme je osećao da ga pri pokretima ruke u rani nešto razdire i to ga je pakleno bolelo, ali smatrao je da je to zbog toga što je oštro tane prodrlo duboko i oštetilo tkivo, ili čak možda povredilo i neki nerv.

Nikako nije pretpostavljao da je tane, ili samo deo taneta, moglo ostati u rani, ali i ako je to bio slučaj, onda bi bolovi koje je osećao mogli dolaziti od toga...

Deborah je u međuvremenu donela svetiljku iz kuhinje i prinela je bliže da bi bolje videla. Okrenula se i zagledala se u svog brata, koji je takođe izbliza osmotrio ranu. Duboko u posekotini između rasečenog tkiva nešto je svetlucalo, negde ispod kosti plećke i mišića koji ju je držao.

— Gospode bože, pa to je zaista kuršum! — viknuo je Tejt i grubo pritisnuo cev „kolta“ Holideju u rebra. — Odkud to, mister?

Holidej je slegnuo ramenima i napravio bolnu grimasu, jer ga je taj pokret povredio.

Tejt je prislonio cev „kolta“ Holideju na slepoočnicu i nagnuo se bliže njemu. — Vi ste u mojoj kući, mister, pojeli ste moju večeru, spavali ste u mom krevetu i sve to bez moje dozvole. Mogao bih vas sada lako ubiti i ni jedan šerif ne bi mi za to ni reč rekao. U ovim krajevima uljezi ne uživaju mnogo simpatija, znajte.

— Tejte! — uzviknula je Deborah.

— Do vraga, sestro! Mi i ne znamo koga ovde imamo.

— U redu — rekao je Holidej smireno, uviđajući da će biti najbolje ako iznese šta se zbilo i pokušava da ih uveri kako govori isti-

nu. — Dogodila se mala svada u Albaniju.

— Polako, polako, mister — upozorio ga je Tejt. — Mi smo upravo došli otuda i lako ćemo utvrditi da li lažete.

— Ovo se desilo pre desetak dana.

Tejt je pogledao Deborah, a ona je odmahnuła glavom.

— Ova rana nije toliko stara — rekla je.

Cev Tejtovog „kolta“ pritisnula je Holidejevu slepoočnicu. — Čuli ste!

— Polako, mladiću! — prasnuo je sad Holidej. — Ranu sam zaradio kasnije, pre tri dana.

Na Tejtov upitan pogled, Deborah je ovaj put potvrdno klimnula glavom.

— Tako je već bolje. A sad pričajte — rekao je Tejt važnim glasom.

— Kao što sam vam rekao, desila se svada u Albaniju. Nešto povodom kocke. Nesreća je bila u tome što je čovek koji je potegao revolver na mene imao dosta prijatelja. Bio sam brži od njega i srediо sam ga, ali njegovi prijatelji pošli su da mi se osvete i naterali me u pustaru. Uхватili su me u klopku u jednom kanjonu. Trojica gonilaca opkolili su me i naterali u kanjon, gde me je u zasedi čekao njihov četvrti ortak. E, ovaj kuršum ispalio je taj četvrti.

Tejt je upola otvorio usta. — I vi ste ih svu četvoricu sredili?

— Nisam imao izbora.

— Hoćete da mi tvrdite kako ste se iz te zasede probili?

Holidej je klimnuo glavom. — Da, imao sam dosta sreće. Skinuo sam trojicu od njih, a četvrti je pobegao sa jednim mojim kuršumom u telu. Ne znam da li će se on i njegovi ortaci opet pojaviti ili neće, ali bio bih vam zahvalan

ako biste me zadržali noćas u vašoj kući. Potreban mi je odmor. Platiću za ono što sam pojeo, platiću spavanje, platiću hranu i konja koga ću sutra uzeti. Šta kažete na to?

— Pa, ne znam... — rekao je Tejt premišljajući se, ali je Deborah obišla oko Holideja i zastavši ispred njega sa rukama oslonjenim na tanak struk, zagledala mu se u oči.

— Vrlo ste vešti, mister Holideje. Ispričali ste nam neverovatnu priču i pre nego što smo imali vremena da odlučimo da li da vam poverujemo ili ne, vi ste nas zasuli nizom pitanja i zahteva o kojima takođe valja razmisliti i odlučiti. To se zove biti vešt.

Holidej ju je pogledao u oči. — Mudar čovek zna da razlikuje istinu od lepe priče — rekao je vrlo smireno.

— To je tačno! — priznala je ona odjednom. — I ja sam godinama smišljala ubedljive priče da bismo sačuvali ovaj ranč.

— Jeste li imali teškoća sa otplatom zajma? — zapitao je Holidej, nastojeći da joj misli skrene na drugi tok i odvрати je od postavljanja pitanja o pojedinostima tobožnjeg sukoba u Albaniju.

— Da, ali sada smo se izvukli iz te gužve — rekao je Tejt i Holideju nije promakao opominjući pogled koji mu je sestra dobacila. — Ovaj... hoću da kažem na našu sreću. Išli smo u Albani da razgovaramo sa glavnim predsednikom centralne banke i tražimo odlaganje.

— Jeste li ga dobili? — zapitao je Holidej.

Deborah je brzo odgovorila kako bi sprečila Tejta da bilo šta kaže. — Da. Iskoristila sam svoj... šarm, pa sam uspela da ga nalogovorim. Predsedniku lokalne filijale

to se neće dopasti, pretpostavljam, ali to nas ni najmanje nije briga.

— Drago mi je što to čujem. Dakle, šta kažete na moj predlog? Mogu li ostati? Nastavio bih put sutra.

— Hajde da se dogovorimo — rekla je Deborah i uzevši Tejta za mišicu, povelala ga ka vratima. — Vi skinite košulju. Bilo šta da odlučimo, izvadite vam taj komad metka iz leđa. Onda će vam biti mnogo lakše.

— Biću vam zahvalan, gospodice.

Holidej je seo na ivicu postelje i počeo masirati levo rame, a Džeretovi su izašli i zatvorili vrata za sobom.

Pitao se šta njih dvoje mogu imati na umu. Postojalo je nešto u vezi sa njima što mu nije zvučalo istinito i to nešto bilo je u vezi sa dugom ili s tim putovanjem u Albani.

Za to vreme u kuhinji Tejt se spušenim glasom obratio svojoj sestri.

— Šta to radiš? Ne možemo dopustiti da ostane ovde! Možeš mu izvaditi kuršum, to je u redu, ali posle toga mora otići! Odmah!

— Zašto? — zapitala je devojkica. — Reci mi makar jedan dobar razlog, Tejte.

— Do đavola, znaš zašto!

Ona je odmahнула glavom. — Ne, ne znam zašto. Ne vidim da treba da ga oteramo.

— Šta?

— Ne, u svakom slučaju ne čoveka koji brzo poteže revolver.

Tejt je zinuo i trepćući pogledao sestru.

— Video si kako je skočio iz kreveta — rekla je devojkica. — Skočio je kao munja. Mogao nas je oboje ubiti a da ne trepnemo. Ljudi sa takvim refleksom nisu nešto obično. Rekao nam je kako se zove, ali ništa više... čime se

bavi i ostalo. Jesi li video kako je obučen. Odelo mu je prljavo i poderano, ali od finog materijala i kroja. Sigurna sam da taj čovek nije običan građanin, trgovački putnik ili slično. Možda je neki putujući kockar, takvi su vešti sa oružjem. Možda je begunac pred zakonom ili revolveraš, a možda i prerušeni šerif ili rendžer.

— Gospode bože, šerif ili rendžer! To nam ovde ne treba!

— Zašto? Nismo učinili ništa rđavo!

— Jesi li luda. — A šta je...?

— Nismo učinili ništa rđavo! — ponovila je devojkica oštro, izgovarajući lagano svaku reč. — Utuvi to u glavu, Tejte. Ničim nismo povredili zakon i niko ne može da kaže kako nismo ispravni građani.

— Ali...

— Ne! Sve je isto kao što je bilo. Prema tome, mi smo ispravni.

— Svejedno, čak i tako ovde nam šerif nije potreban.

— Ne znamo tačno da li jeste ili nije.

— Ako je revolveraš, onda je još gore.

— Ja ne mislim tako. Izvadite mu metak, a posle toga trebalo bi da ostane bar nekoliko dana. Čoveka koji poteže revolver onako brzo kao on, valja imati u blizini... za slučaj nezvanih gostiju.

Tejt ju je oštro pogledao. — To nije verovatno, zar ne?

— Ne možemo biti sigurni. Predlažem da tog Holideja iskoristimo kao osiguranje. On će biti na našoj strani. Moraće da bude ako mu izvadim metak i previjem ga, i ako ga budemo negovali i nranili. Biće nam obavezan, a to važi u svakom slučaju, bilo da je predstavnik zakona ili revolveraš — pogledala je svog brata u oči i odlučno dodala. — Dakle, ja kažem da ostane.

Tejt je duboko uzdahnuo.

— Pa dobro, znam da si do sada u prošlosti mnogo puta bila u pravu i bilo bi glupo od mene da se sad ne složim s tobom, sestro — osmehnulo joj se i dodao. — Neka bude kako god ti kažeš.

Deborah se osmehnula i otvorivši vrata spavaće sobe, ušla u odažu u kojoj je Holidej sedeo na ivici postelje, bled i izmučenog lica.

VI

Bankar Set Bejnbridž zurio je nertremice u komade zlatne rudače na njegovom pisaćem stolu, otkrivene na komadu nepromočivog platna i pruživši lagano ruku, dodirnuo ih prstom koji je primetno podrhtavao. Zatim je digao pogled svojih hladnih očiju.

— Gde ste to dobavili? — zapitao je.

— Slučajno smo natrapali na zlatnu žicu, sasvim slučajno — odgovorila je Deborah Džeret sedeći na ivici stolice ispred pisaćeg stola preko puta bankara. Držala je ruke čvrsto stisnute da bi sprečila zveckanje srebrne narukvice koju je nosila na desnoj ruci. Bila je odevena u odelo za jahanje, pantalone, jarkocrvenu bluzu i kožni prsnik. Njen mali mrki šešir bio joj je na ledima zakačen za vrat kožnim kajasom.

— Na našem imanju? — kušao je Bejnbridž.

— Naravno, na našem imanju. Rekla sam vam da smo se Tejt i ja nekoć davno vratili iz Albanija, pošto kod glavnog direktora banke nismo imali uspeha...

Bejnbridž se zlobno osmehnulo. — Ja sam vam mogao uštedeti to besmisleno putovanje. Predsednik Natan Kin nije od onih koji do-

puštaju odlaganje već dospelih dogovaranja. Bilo je to uzaludno trošenje vaše snage i volje, mis Džeret!

Deborah je pocrvenela od ljutnje, ali je uspela da se smiri. Sada je mogla dozvoliti sebi luksuz da primi neki nizak udarac. Prinudila je sebe na usiljen lukav osmeh.

— Kao što naš propodnevnik često kaže sa svoje predikaonice, mister Bejnbridže, neispitani su putevi gospodnji. Vi znate da sam ja bogobojažljiva osoba i da mnogo nade polažem u molitve svevišnjem. Ali kad mogu, ja nastojim da i sama sebi pomognem. Kada smo se Tejt i ja vratili iz Albanija, došli smo do zaključka da će biti najbolje da zakopamo lešine izgorelih goveda — širok osmeh razlio joj se na licu. — Dok smo kopali veliku jamu u koju smo nameravali da zatrpamo lešine, naišli smo na zlatnu žicu. Nadam se da će ovo biti dovoljno da sada jednom za svagda otplatimo taj naš večni dug.

Grobno ozbiljnog lica, Bejnbridž je odgovorio gledajući zlato na stolu. — Naravno, shvatićete da moram dati ovu rudaču na pregled kako bi se utvrdila njena prava vrednost.

Deborah je odjednom ustala. — Učinite to na svaki način, mister Bejnbridže — pošla je ka teškim, hrastovim drvetom obloženim vratima, ali se bankar ružičasto crvenog lica nije ni okrenuo ni pokazao želju da je otprati. Sa rukom na mesinganoj kvaki, Deborah se okrenula i razvukla usne u širok osmeh. — Obavestite me ako to ne bude dovoljno.

Bankar se sav ukrutio. — A koliko ste vi u stvari našli ovoga?

Deborah je nehajno odmahнула rukom ka zlatnoj rudi na stolu. — Samo vi meni javite da li je još potrebno. Zbogom, mister Bejnbridže.

Devojka je žurnim korakom izašla, a predsednik banke je uzdahnuo i zavalio se na visoki naslon stolice. Zureći u zlatno grumenje na stolu, počeo se lupkati olovkom po vrhu brade.

Zatim je zgrabio olovku obema rukama i prelomio je. Bacivši ostatke u korpu, zalupao je po stolu čekićem koji mu je služio isključivo za dozivanje službenika.

Jedna sporedna vrata su se otvorila i unutra je bojažljivo provirio neki čovek sa zelenim štitnikom za svetlost na čelu i crnim navlakama na podlakticama.

— Izvolite, gospodine?

— Uzmi ovu rudu i neka što pre bude pregledana — izustio je resko Bejnbridž. — I uz put svrati kod mister Malkolma i reci mu da dode ovamo sa dosijeom o zajmu Džeretovih.

Dograbilivši nepromoćivo platno sa komadima rude, činovnik je skoro istrčao iz oдаje, ostavljajući na stolu otisak prašljivog zavežljaja. Bejnbridž se bezobzirno izdrao na njega. — Budalo! Klovne! Očisti sa stola ovo što si ostavio! — a onda se ponovo zavalio na naslon stolice, lica smrknutog od gneva.

Ranč Džeretovih činio mu se kao vrlo primamljivo imanje; sada, posle saznanja da je na njemu otkriveno zlato, to imanje postalo je još primamljivije. No, po svemu sudeći, banka ga je izgubila.

Suprotno svom strogo pristojnom stavu, Bejnbridž je glasno opsovao. Nije voleo da gubi.

— Šta hoćeš ti, dečko — zamumlao je bradonja stojeći na vratima usamljene brvnare iza koje je uz brdsku padinu rasla gusta šuma. U rukama je držao tešku lovačku puš-

ku kapislaru tipa „Hokin“, sa do kraja zapetim bočno postavljenim obaračem. Osmougaona cev teškog kalibra skoro da je dodirivala Saltijeva prsa.

Bradonja je žvakao slaninu i niz čupavu bradu slivalo su mu se sitne kapljice masti. Pogledavši niz cev velike puške uperene u njegove grudi, Salti je uplašeno izbuljio oči.

— Ja... ovaj... gladan sam, mister — promućao je. — Stomak mi se zalepio za kičmu. Možete li mi... dati malo hrane? Bilo šta. Oglodane kosti. Bajat kukuruzni hleb ili presušen kolač. Radiću vam nešto za to.

Bradonja je nastavio da žvače slaninu ne skidajući pogleda sa dečaka. — A šta, do vraga, ti možeš da radiš? Tako si mršav da ćeš teško dići i praznu lopatu.

— Jesam mršav, ali sam jak, mister — rekao je Salti vatreno. — Ja bih... ovaj... mogao bih vam naseći drva. Ako me pustite da noćas prespavam u staji i ako mi date nešto za večeru. A? Šta kažete na to? Strašno sam gladan.

Bradonja se odjednom prigušeno grleno nasmejao. — Ti si neki odvažan momčić, je li? Misliš da si snažan što znaš da psuješ? Znaš, znaš, ne pokušavaj da to opovrgneš. Ali ako si hteo da naučiš pravu psovku onda si došao na pravo mesto. Mene ne zovu bez razloga. Far „Sočna Usta“.

— Da, gospodine. Fare, naravno da me interesuje da naučim kako treba psovati. Ali... tek pošto nešto prezalogaš.

Far se ponovo nasmejao. Spustio je cev puške i spustio veliki obarač. Njegova čvornovata ruka sa npriljavim polomljenim noktima spustila se u Saltijevu čupavu kosu.

— Dobro, uđi unutra. I da mi kažeš šta ti, do vraga, radiš ovde sam samcit? Došao si, pešice. Video

sam te pre otprilike pola časa kako iz šume gledaš ovamo. Gde ti je konj, ako si ga uopšte imao? I gde ti je porodica?

Far je nastavio da govori propuštajući Saltija da uđe u kolibu, koja se sastojala od jedne jedine velike odaje. Na stolu u uglu pored vatrišta nalazilo se nekoliko prljavih tanjira sa suvim mesom, kuvanim pasuljem i kukuruznim hlebom. Salti je potrčao i pohlepno pružio ruke da dočepa kukuruzni hleb, ali ih je brzo trgao nazad kada se masivna cev puške s treskom spustila na sto samo nekoliko santimetara daleko od njegovih prstiju. Uplašen, on se okrenuo Faru.

— U mojoj kući moraš da čekaš dok ti se ne kaže da nešto uradiš, derle! — grmnuo je Far „Sočna Usta” i gledajući Saltija usjaktelim gnevnim očima, uneo mu se u lice. Dohvatio je uplašenog dečaka za prsa košulje i digao ga na vrhove prstiju. — Ovde si po mojoj volji i imaš da se vladaš po mojim pravilima, je li jasno? Ne smeš nigde da mrdneš niti bilo šta da takneš pre nego što me pitaš! Jesi li me razumeo?

Salti je žestoko zaklimao glavom tresući se od straha. Narogušeni Far otvorio je usta da ga opsuje, ali je odjednom izbuljio oči kao da će mu izleteti iz očnih duplji i ispravio se kao zategnut oprugom. Začulo se jedva čuino muklo „tunk”. Far se mešao rukom ka leđima i okrenuoši se, otkrio Saltiju dršku Hulijevog noža, koja mu je virila iz leđa.

Šumski lovac bio je smrtno pogođen, ali je ipak posrćući počeo dva koraka napred, digao tešku „hokinku”, zategao obarač i ispalio nabijenu cev.

Posle bačenog noža Meksikanac je stajao zgrčen na vratima i kada je „hokinka” grmnula ispunivši brvnaru gromkim treskom od ko-

ga su zazvečali prozori, teško okruglo olovno tane kalibra 58 pogodilo je Huliju u sredinu grudi i od strahovitog udara sićušni Meksikanac bio je dignut sa praga i odbačen nekoliko metara dalje u dvorište, gde je ostao da leži mrtav.

Tek što je Hulio pao u dvorište, major Mejs Džordan je koristeći grubo istesanu granu umesto štake zakoračio u dvrtak i isprazio svoj „kolt” na Fara. Šumski lovac se nekoliko puta trgao i izvio kao krpna lutka na žici i Salti je okrenuo glavu da bi ponovo pogledao tek kada je lovac pao na pod.

Do tada su se Igls i Advokat pridružili Džordanu u brvnari i stali iznad mrtvog čoveka.

— Niste morali da ga ubijete! — uzviknuo je Salti drhtavim tankim glasom. Dečak se tresao od glave do pete. — Bio je već mrtav od Hulijevog noža. I zašto ste uopšte morali da ga ubijete? Rekli ste da želite samo da mu zavaram pažnju dok se vi privučete. Niste morali da ga ubijete, prokletstvo!

Salti je prekinuo bujicu reči jer ga je Džordan nadlanicom udario po licu i mršavo dečakovo telo odletelo je preko odaie do zida brvnare. Salti je udario glavom o čvornovato deblo i ošamućen kliznuo na pod gledajući zamućenim očima.

— Zaveži ta balava usta, derle! — zauriao je Džordan. — Ne brbljaj i ne trudi se da razmišljaš, tuncane! Radi ono što ti se kaže ako hoćeš da ostaneš živ. Ako još jednom nešto laneš, razneću ti glavu kuršumom, jasno?

Unpakanog lica, zaglušeni ptiču, sa sukrivicom na uglu usta, Salti je šmrkajući klimnuo glavom.

Džordan ga je presekao pogledom, a zatim pogledao Fara i bez ikakvog povoda udario ga čizmom u rebra.

— U redu — rekao je major. —

Uzmite hrane koliko ima, a onda potražite novac i oružje. Ali sudeći po ovoj pušci, tai se nije opredelio za savremenije oružje.

— Mnogi lovci još uvek iveš vole ovakve kapislare. Meise — rekao je Igls. — Čoveče, jesi li video šta je metak učinio sa Huliom? Skoro da ga je razneo na dvoje. Ja ću uzeti ovu pušku, za sebe.

— Radi šta hoćeš, ali tek pošto uzmemo hranu i odmorne konje iz korala.

— Nadam se da su životinje dovoljno ukroćene — izrazio je Advokat svoju bojazan. — Ovaj čovek je očigledno bio lovac mustanga i ukrotitelj. Nimalo mi se ne sviđa pomisao da našem nekog upola pripitomljenog ždrepcu koji bi me mogao zbaciti bez razloga.

— Ma kakvi da su konji — rekao je Džordan spuštajući se umorno na stolicu i pružajući ranijenu nogu da bi je pažljivo izmasirao — biće bolji nego da idemo pešice. Sa ovakvom nogom ne bih mogao daleko otići.

Usta punih kukuruznog hleba Igls je gladno žvakao, a Advokat je preturao po ormaru. Ošamućeni Salti se lagano uspravio.

— Na koju stranu ćemo poći? — zapitao je Advokat. — Prema Albaniju ili Longbou? Mogli su otići i tamo i ovamo, a nisu ostavili nikakav trag iz kojeg bi se moglo naslutiti kuda su pošli.

Stavljajući u usta punu kašiku hladnog pasulja Meis Džordan je preko zalogaja progovorio. — Longbou.

— Zašto? — zapitao je Igls. — Albani je veći. Tamo bi se lakše mogli sakriti.

— Rekao sam Longbou — promumlao je major stavljajući novu kašiku pasulja u usta. — To je samo slutnja. Dodajte tome činjenicu da je dečak zapazio kako je jedan od lupeža devojka. Ispod kičnog

ogrtača nosila je pantalone od levis platna, a to liči na neku ženu sa ranča. Oko Longboua ima više rančeva nego oko Albanija. Oko Albanija su uglavnom rudnici.

Igls je lagano zaklimao glavom. — To izgleda razumno. Ali, biće đavolski težak posao da ih pronademo. Meise. Nemamo ništa od čega bismo mogli poći, baš ništa.

— Ima jedna sitnica — rekao je Džordan brišući bradu komadom hleba pre nego što ga je stavio u usta. — Na nom mrkovu video sam deo žiga. Učinilo mi se da liči na slovo DŽ. Naći ćemo ih. Ako bude trebalo, tražićemo ih do kraja sveta i veka, ali ćemo ih naći.

Govorio je kroz stisnute zube i masirajući pažljivo ranijenu nogu, preteći žmirio očima.

Videvši zverski izraz Džordanovog lica. Salti je osetio mučninu u želucu. Shvatio je da će biti još žrtava. Mnogo žrtava za koje će i on biti kriv.

VII

Holidei je sedeo na verandi na toplom suncu, obuzet osećanjem da je stariji nego što stvarno jeste.

Bio je nag do pojasa, sem ovojica omotanog oko grudi i prebačenog preko ramena da bi držao debelo jastučić od pamučnog platna pritisnut na ranu. Leva ruka mirovala mu je u grubo napravljenom povezu na prsima.

Devojka je tačno znala šta hoće i kada je Holidei to prokomentarisao, ona je priznala da je iskustvo u previjanju rana i vadenju kuršuma iz tela stekla za vreme stožarskih okršaja u toj oblasti, kada je njen otac u to protiv svoje volje bio umešan. Radila je vešto i nežno dugim spretnim prstima i

Holidej je osetio veliko olakšanje kada je spijošteno tane konačno izvađeno. Od udara u stenu tane se raspalo na nekoliko komada i verovatno da je samo trećinu olovne kugle dospela u Holidejevo telo.

Devojka je zalila ranu rastvorom joda i skoro ceo dan je ostavila otvorenu da se suši, s tim što je povremeno ponovo ispirala vrlo vrućom vodom, a onda sušila komadima pamučnih krpa. Konačno je na ranu stavila neku mešavinu koju je sama mešala i koja je Holideja pakleno opokla. Zbog bola od te mešavine, cele prethodne noći nije spavao.

No, sledećeg jutra rana je izgledala bolje nego ikada otkako ju je dobio. Devojka je promenila zavoj i rekla mu da je rana čista i da je infekcija izgleda prošla. Za nekoliko dana, obećala mu je Deborah, moći će opet da se bez teškoća služi rukom i ramenom. U međuvremenu, trebalo bi da ruku ne pokreće i da se odmara.

— Zaista sam vam mnogo zahvalan za vaš trud, mis Džeret — rekao je Holidej. — Kad ste me ovde našli, imali ste pravo da me izbacite kao svakog uljeza.

Deborah se osmehnula i nastavila da skuplja prljave zavoje. — Mi nismo na to naučili, mister Holideje — nabrala je čelo kao da se nečega setila. — Znaite, vaše ime mi je kao kroz maglu poznato... Džon Holidej. Da nije za vama slučajno... raspisana poternica, recite?

Holidej se diskretno osmehnuo. — Ne, mis Džeret, ne treba da se plašite, nisam ucenjen. Moja... popularnost — dodao je našavši izraz koji mu je najviše odgovarao — ima sasvim drugo poreklo. Ali, to nije važno za vas, nemojte lupati glavu.

Ona je klimnula glavom. — Po-

verovaću vam kad tako kažete. Dobro, vi se sad odmorite. Ja imam nekog posla u gradu. Tejt će biti tu u blizini ako vam nešto bude potrebno.

— Lepo od vas, mis Džeret.

Deborah je mahnula rukom i udaljila se, a Holidej se udobnije namestio u stolici za ljuljanje. Malo kasnije začuo se topot kopita. Deborah je na konju izjahala iz dvorišta i isprativši je pogledom sve dok nije zamakla iza šumarka, Holidej je sklopio oči predao se prijatnoj toploti sunčevih zraka. U tišini koju je povremeno prekidao samo cvrkut ptice na granatom jasenu počeo je da razmišlja. Njegov položaj nije bio ni izdaleka tako jasan kao što je u prvom trenutku izgledalo.

Trenutno je bio smešten, oskrbljen i na putu ozdravljenja. I to mu je odgovaralo. Rana na ramenu, bez opasnosti da se zagadi, nije ga više zadržavala i mogao je odjahati koliko sutra. Ali, svidalo mu se da još neko vreme ostane i to zadržavanje teralo ga je da sam sa sobom ponešto raščisti.

Nema sumnje da će mu odmor od dva-tri dana potpuno vratiti snagu i omogućiti da ostatak puta do civilizacije pređe bez teškoća. Uz to je postojao još jedan dosta važan razlog. Sigurnost. Sa ranca je kao iz busije mogao paziti na put koji je vodio iz pustare i lako videti svakoga ko bi otuda došao, a po držanju i izgledu mogao biti Pirsonov rođak. Ako bi se to desilo, imao bi dovoljno vremena da preduzme potrebne korake predostrožnosti. Sa tog mesta, dakle, mogao je utvrditi da li su Pirsonovi odustali od gonjenja ili nisu, što je bilo vrlo važno. U neposrednoj budućnosti njegova sigurnost zavisila je od toga.

Drugi razlog što je želeo da ostane umesto da odjaše dalje kada

za to bude sasvim sposoban, bila je nejasna slutnja da se na rancu Džeretovih događalo i događa nešto neobično. Cinilo mu se da ni Deborah ni Tejt Džeret ne žele da napuste ranč. U svakom slučaju, bar ne za sada, a imao je utisak da je inicijator takvog razmišljanja bila više devojka nego njen brat.

Nije znao zašto, mada je sumnjao da to ima neke veze sa njegovom brzinom kojom je potegao „kolt“ kada su ga iznenadili na spavanju u Tejtovom krevetu.

Ako je to bio razlog, onda je to verovatno značilo da se u vezi sa Džeretima kuva neko zamešateljstvo i da oni nameravaju da ga iskoriste. Verovatno je to bio razlog što su bili tako pažljivi. On nije bio od onih ljudi koji poklonu gledaju zube, ali je do sada mnogo puta preživeo samo zahvaljujući svom instinktu i zbog toga je želeo da zna šta se oko njega događa. Mada nije imao nameru da prisluškuje, uhvatio je slučajno delove razgovora između brata i sestre, ali iz toga nije mogao mnogo da izvuče sem da duguju neki novac banci i da će biti u mogućnosti da dug otplate. Sve to zvučalo mu je kao da je u nekoj vezi sa njihovim odsustvom kada je došao na ranč.

Sem toga, nije znao ništa i to ga je brinulo. Ako u nečemu treba da učestvuje, onda je voleo da zna zbog čega.

Tejt Džeret se pojavio iza ugla kuće, do pojasa obnaženog mišićavog, žilavog tela sjajnog od znoja. U ruci je držao sekiru sa dve oštrice, a oko pojasa je imao opasač sa revolverom. Sem toga, Holidej je znao da mu je pri radu puška uvek u blizini.

Kada je odjahala za Longbou, Deborah je ponela sa sobom tešku kratku dvocevku, a pored toga i mali revolver modela „šerif“ kalibra 36'.

Holidej je iz toga pretpostavljao da su njih dvoje zbog nečega na oprezu i ma šta da je bio razlog njihove nervoze, taj razlog imao je neke veze sa upotrebnom oružja.

Pozdravio je pokretom glave Tejta, koji se naslonio na stub nadstrešnice, seo na ogradu i uz dubok uzdah izvadio iz džepa kutiju sa duvanom i cigaret-papir. Zavio je cigaretu i ponudio прибор Holideju, koji je zahvalivši odbio i izvadio jednu od preostalih cigara iz džepa košulje prebačene preko ogrede verande. Odbivši prve dimove, Tejt se zagledao u suncem sprženo dvorište.

— Izgleda mi da ste vrlo spretni sa revolverom — progovorio je najzad tiho.

— Mislite? — zapitao je Dok direktno.

— Naravno. Onda kada ste skočili iz kreveta... nikada nisam video nešto tako brzo i spretno.

Holidej je pušio i čutao puštajući Tejta da pređe na stvar ako je na umu imao nešto određeno.

— Zapazio sam da skoro nigde ne idete, a da vam revolver nije na domaku — nastavio je Tejt posle kraće stanke.

— Ni vi — odgovorio je na to Holidej i Tejt je iznenađeno digao obrve.

— Pa vidite... tamo na pašnjacima, i dalje, ima mnogo zmija i drugih životinja, a tu je jedan krupni planinski lav — Tejt je izbegavao da ga gleda u oči i nastavio je da obrzano i duboko ovlači dim iz cigarete. — Vi spavate sa revolverom ispod jastuka — rekavši to pogledao je oštro Holideja i kratko lukavo se osmehnuo. — Znam to. Nekoliko puta sam zavirio u vašu sobu dok spavate i video da držite ruku ispod jastuka.

Holidej se jedva primetno osmehnu. — Znam. Primetio sam vas,

Tejt je iznenađeno opustio donju vilicu. — Do vraga! Njedom nisam primetio ni najmanji znak da ste budni! Coveče, to znaci unati nerve! Ležali ste onako mirno, nepomično i samo posmatrali!

— Pre nego što opalim iz revolvera, volim da tačno znam na koga pucam — objasnio mu je Holidej.

Tejt je dugačko odhuknuo i lagano zavrteo glavom. — E pa za svaki slučaj znajte da sam poslednji put provirivao noću u vašu sobu! Ne želim da mi greškom glava bude prosvirana.

Pustolov na to ništa nije odgovorio i oni su izvesno vreme sedeli u ćutanju i pušili. Onda je Tejt odbacio tek upola ispušenu cigaretu. Okrenuo se i pogledao Holideja u oči.

— Ne znam ko ste vi, mister Holideje, ali mislim da ste nešto mnogo više od onoga za šta se izdajete. Svedjedno mi je da li ste begunac pred zakonom ili ne. U stvari možda bi bilo bolje kad biste to bili...

Sačekao je odgovor na neizgovoreno pitanje, ali Holidej ništa nije rekao. Tejt je slegnuo ramenima.

— O keji. Mislim da je glupo ovo što ću vas pitati, ali verovatno da biste... pa eto, dok ste ovde, vi biste verovatno želeli da... vežbate. Čuo sam da revolveraši ne smeju propustiti ni jedan dan a da ne vežbaju sa revolverom.

— Onda znači da me smatrate revolverašem?

Tejt je slegnuo ramenima i osmešnuvši se namignuo.

Holidej je povukao poslednji dim iz cigarete i kažiprstom otpiknuo opušak u dvorište. Ustao je i Tejt je sa iščekivanjem pogledao visokog pustolova, koji se uspravio pored njega.

— Kad bolje razmislim, možda bi trebalo da malo vežbam. Imate li neko zgodno mesto?

Tejt je ustao i radoznao učinio širok pokret rukom oko sebe. — Svako mesto dalje od kuće bilo bi zgodno, bar tako mislim. Uh... palo mi je na pamet... Mogli biste mi pokazati kako se poteže revolver?

Holidej ga je pogledao u oči i Tejt je skrenuo pogled.

— Mislite li kako treba da znate nešto više o potezanju oružja?

Tejt je slegnuo ramenima, još uvek izbegavajući da pogleda Holideja. — Možda. Ovde smo prilično udaljeni. Ponekad smo imali i neprilike. Sem toga, kad odem u grad, događa se da me uznemiravaju kauboji sa drugih rančeva.

Holidej je odmahnuo glavom. — Takvu vrstu razmirica bolje bi bilo da rešite pesnicama. Kod potezanja nema popravke. Tejte.

— Da, ali nisam mislio na prave obračune koliko na slučajevne kad treba brzo potegnuti revolver kad vas neka gomila opkoli. U tom slučaju sprečio bih ih da me napadnu ako bih mogao da ispalim par hitaca, recimo na neku pticu ili neki drug mali cilj. Mislim da bi ih to odvratilo od nekih ozbiljnijih nasrtaja.

— Predostrožnost, je li?

— Da! Baš to! Predostrožnost, mister Holideje! Mislim da biste mi mogli pokazati nekoliko vaših trikova? Ja lično bih se osećao sigurniji, sposobniji da zaštitim Deborah ako zatreba. Umem ja da upotrebim revolver, ali ne tako kao vi. Niko koga sam video ne ume tako brzo da potegne kao vi — začutao je, digao pogled do Holidejevog lica i dodao. — Mi smo se brinuli o vama, hranili smo vas i...

— Nije potrebno da mi to pominjete, Tejte — rekao je Holidej oštrim tonom. — Pokazaću vam kako se rukuje revolverom. Pokazaću vam zato što to želim. Smat-

ram da mlad čovek kao što ste vi, koji živi ovako daleko od grada, treba da zna kako se rukuje oružjem.

Tejt je još bio rumen u licu, ali se osmehnulo. — Hvala mnogo, mister Holidej!

Holidej je sišao sa verande i hodajući nešto sporije nego obično, malo nagnut na levu stranu zbog ruke koja mu je u prevezu visila ispred grudai, obišao je oko ugla kuće dajući Tejtu rukom da pođe za njim.

Ouabrali su jedan mali proplanak iza kuće, postavili na zemlju niz praznih konzervi i boca, a onda se udaljili desetak metara.

— Ovo je otprilike granica sto-postotne preciznosti revolvera — objašneno je Holidej. — Pa i to samo za čoveka koji je stvarno siguran strelac. Većina obračuna revolverima odigrava se na većoj blizini. Za sve što je dalje od desetaka metara trebalo bi koristiti pušku ako želite da stvarno pogodite cilj, a ne da ga uplašite.

— Vraga, revolver nosi mnogo dalje od stotinu metara!

— Jeste li ikada videli nekoga da revolverom pogodi nešto na daljini od stotinu metara? — Holidej je pokazao prema jednom starom rasušenom točku koji je stajao naslonjen na polomljenu osovину.

— Do točka je otprilike sedamdesetak metara. Vidite li kako vam meta izgleda mala? Mislite li da biste je mogli pogoditi odavde vašim „koltom“?

Tejt je pogledao prema točku prilično pokoleban. — Pa možda ne bih... A šta je sa vama?

— Ja bih to radije gađao puškom, ali pokušaću i pištoljem.

Holidej je izvadilo revolver, nanišao prema starom točku i ne previše brzo ispalio četiri hica. Tejt je u prvom momentu video da oko točka skaču gejziri prašine, a onda

se jedan drveni potpornik točka raspao, komadići drveta su se razleteli na sve strane i četvrti metak je pogodio u голу osovину.

Mladi kauboj je izbuljenim očima zurio u Holideja, koji je u ruci držao još zadimljeni revolver.

— Prvi hitac bio je odmeravanje rastojanja — rekao je Dok. — Drugi i treći su pogodili u drvo, a četvrti ste čuli. No, na vašem mestu ja bih se ipak zadržao kod puške kada je u pitanju ovakva razdaljina.

— Gospode bože! Ti meci su bili ispaljeni dosta brzo jedan za drugim! Možda ste mogli i brže?

— Možda, sve je to praksa — rekao je Holidej.

— Sto mu muka, napravili ste to kao da se igrate! Malim prstom! Nikada do sada nisam tako nešto video. Vi biste verovatno mogli da pogodite sve što pogledate! Kad biste me naučili da pucam makar za četvrtinu tako dobro kao vi!

Holidej se bezazleno osmehnulo i iznenađeni Tejt je skočio korak nazad jer je visoki pustolov odjednom munjevitio pružio desnu ruku naniže i za tren oka njegov „kolt“ je bio naslonjen na kuk i uperen u pravcu poredanih konzervi. Istog trenutka iz cevi je bljunula vatra i „kolt“ je zagrmio razbijajući jednu po jednu prazne boce. Tejt je zatreptao u oblaku barutnog dima koji se počeo razilaziti.

— Gospode bože! — izustio je bez daha. — Pet pogodaka od šest metaka! Odličan rezultat.

— Pet od pet — ispravio ga je Holidej i Tejt ga je upitno pogledao. — Nikada ne ispaljujem poslednji metak. Uvek imam jedan spreman, za svaki slučaj. Drugim rečima, ne smete biti zatečeni sa praznim revolverom.

Tejt je zažmrio očima kada je Holidej izbacio prazne čaure i počeo da ubacuje metke u magacin.

— Vi mora da ste u bekstvu, zar ne?

Pre nego što je Holidej uspeo bilo šta da kaže začuo se topot kopita konja u trku i završivši punjenje svog revolvera, on se okrenuo i zapeo obarač. Iza ugla kuće izjurio je konj u galopu. Laknulo mu je kada je video da je to Deborah Džeret.

Devojka je bila bleđa u licu i držala je dvocevku u rukama. Oba obarača bila su zapeta. Pogledom je preletela sa Tejta do Holideja, a onda opet do brata i dalje do razbijenih boca.

— Oh — rekla je spuštajući zapete obarače. — Čula sam pucnjavu i zomislila sam da su možda... — začutala je jer ju je Tejt upozorio pogledom, a onda skrenuo pogled na Doka. Ona je duboko odahnula. — Nisam znala šta se ovde događa — završila je umornim glasom.

Ozbiljnog lica, Holidej je spustio okidač na „koltu” i lagano vratio oružje u futrolu.

Slutnja da se na ranču događa nešto krajnje ozbiljno bila je jača nego ikada.

Predosećaj da se nešto događa mučio je Holideja u toku celog dana i on se osećao neprijatno, kao čovek koji hoda u mraku očekujući da pri svakom koraku upadne u jamu sa oštrim kopljima. Neprijatna neizvesnost tištala ga je do vrhova nerava i kako je dan odmicao, sve više ga je obuzimao osećaj da rasplet zagonetke više nije daleko. Dokaz za takvo predosećanje nalazio je u držanju Džeretovih. Tejt je izgledao odsutan i na momente uplašen, a Deborah

se kretala upadljivo tiho, kao neko ko ima teskog bolesnika u kući. S vremena na vreme bacala je kradomice pogleda koje se Holidej pravio da ne primećuje. Posle večere, kada je Tejt ne rekavši ništa uzeo pušku i izašao napolje. Dok je zaključio da je nastao trenutak da stvari istera na čistinu. Bar onoliko koliko je to moguće. Zapalio je cigaru i odbijajući guste dimove, pogledao Deborah, koja je stavljala sudove u veliki lavor sa topлом vodom.

— Kada završite posao, bilo bi dobro da sračunate koliko novca vam dugujem — rekao je Holidej.

Njegove reči, iako izgovorene tihim glasom, trgle su devojku. Zastala je i prošlo je nekoliko sekundi pre nego što se pribrala. — Koliko dugujete? Zašto?

— Pa rekli ste da ćete kad jednom sračunati koliko iznose troškovi mog boravka. Uračunajte uz to i onog alata sa belom gubicom.

— Zar ste odlučili da otputujete? — upitala je ona jedva savlađujući zbunjenost.

— Da. Sutra ujutro, Konačno ćete se osloboditi nezvanog gosta.

Ona se uozbiljila i Holidej je na njenom licu razabrao strepnju i nedoumicu. — Ne ne bih baš tako rekla — onda je požurila da doda. — Ne znam da li vam je to pametno? Zašto ne ostanete još neki dan?

— Zašto bih ostao? — zapitao je Dok Holidej i žmireći pogledao devojku. Pri žučkastoj svetlosti petrolejke oči su mu svetlucale kao oči pantera koji vreba plen, a tog trenutka on se tako i osećao. Vrebaao je istinu.

— Pa možda... još uvek niste sasvim oporavljeni — rekla je ona i Dok Holidej je po širenju njenih zenica zaključio da grozničavo razmišlja. Očigledno da ju je zatekao nespremnu i da se nije na-

dala takvoj njegovoj odluci. — Što se nas tiče, sasvim je u redu da još ostanete — onda joj je na um pala na izgled spasonosna ideja. — Sem toga, sada ne bismo mogli da vam damo konja.

— Platiću vam ga.

— Ne radi se o tome, konj nam je potreban — rekla je i začutala. Za trenutak je zavládala tišina, a onda je Deborah dodala. — Moramo da obnovimo stado i konji će nam biti potrebni...

Holidej ju je ćutke posmatrao. Bio je u pravu kada je pretpostavljao da devojka želi da ga zadrži na ranču. Ali zašto?! To će morati da sazna. Odlučio je da povuče još jedan potez. Odbio je dim i prateći pogledom kolutove, rekao.

— Nemojmo se igrati žmurke, mis Džeret. Dovoljno sam iskusan da primetim kako su se od mog dolaska stvari izmenile. Ranije ste hteli da me se otarasite, a sada nastojite da me zadržite ovde.

— Da vas zadržimo? — Deborah se uzvrpoljila i nervozno obrisala dlanove o kecelju. Kratak zbunjen osmeh zaigrao joj je na licu. — Kako ste došli na tu ideju?

— Razmišljanjem... i na osnovu nekih pojedinosti. Imam utisak da se događa nešto što ne želite da znam i da sam vam zbog toga potreban. Posle vašeg današnjeg odlaska u grad, taj utisak je još jasniji.

Deborah je prestala da trlja dlanove o kecelju i zagledala se u Holideja. Taj čovek je bio inteligentiji nego što je mislila i naslutio je ono što su želeli da od nje sakriju. Da li da mu nešto kaže? Kako je samo primetio da je uznemirena? Zar je to bilo toliko očito? A morala je da bude jer je, došavši u grad, saznala da sve bruji od priča o pronalasku zlatne žice na njihovom zemljištu. Te glasine lako su mogle doći do ušiju

bandita, koji sigurno već tragaju za onima koji su ih lišili plena. Poneta željom da spase ranč, odnela je zlatnu rudu u banku ne misleći na moguće komplikacije koje iz tog njenog postupka mogu proizaći i sada je opasnost, koje se u dubini duše približavala, postala mnogo ozbiljnija. Banditi su se zakleli da će im se osvetiti i dok je gledala Holideja, u ušima su joj odzvanjale njihove gnevne pretnje. Trebalo je da bude mnogo mudrija sa tim zlatom. No, bilo je kasno da se učinjena greška ispravi i sada je trebalo naći načina da Holideja zadrži na ranču za slučaj da se nešto desi. Ali kako? O priznanju nije moglo biti ni govora, jer mada je ostavljao utisak poštenog čoveka od koga se mogla očekivati zahvalnost, Dok Holidej je još uvek bio neproverena osoba, stranac. Morala je naći neko drugo rešenje.

Misli su joj se munjevito kovitalale u glavi, smenjujući jedna drugu. A onda, u magnovenju, na um joj je palo da je mlada i lepa, bar tako su govorili mladići iz okoline na nedeljnim igrankama na koje je ponekad išla. Zar ne bi mogla da upotrebi to oružje? Holidej doduše nikada nije pokazao interesovanje za nju, ali ona je znala da muškarcima ponekad treba dati ohrabrenja, neki podstrek da se trgnu i okrenu. Gledajući njegovo oštro ali pravilno ocrtano lice sa izrazitim obrvama i čeličnoplavim očima, priznala je sebi da je od prvog momenta pomislila da je lep čovek i prihvatajući sve više ideju da je u ovako sudbonosnim trenucima za pridobijanje saveznika dovoljeno sve, pa i korišćenje uobičajenih ženskih oružja, odjednom je pomislila da bi takav poduhvat mogao biti čak i zanimljiv.

Sve te misli prostrujale su kroz njenu glavu vrlo brzo, skoro u magnovenju i budno prateći po iz-

razu njenog lica tok njenih misli. Dok Holidej se ne malo iznenadio kada su joj oči odjednom zasvetlucale, a njeno lice razvukao zagone-tan osmeh.

— Moram priznati da ste pronicljiviji nego većina muškaraca, mister Holideje. Vama nije ropmaklo ono što drugi ne bi primetili. Možda je zaista postojala neka želja da ostanete još malo — rekla je i zat-reptala očima.

— Cija želja? I zašto? — zapitao je Dok Holidej. Instinkt mu je ša-putao da bude oprezan.

— Zašto? Zar je tu potrebno neko posebno objašnjenje?

— Radoznao sam da čujem, mis Džeret — rekao je Dok i pogledao je ispod oka.

Ona je za trenutak počutala kao da se koleba i rekla. — Ne verujem da vam do sada niko nije rekao da ste zgodan muškarac. Trebalo bi da pogodite razlog.

— Ah — izustio je Dok Holidej i osmehnulo se. — Hoćete da kažete kako ste podlegli mojoj donžuanskoj pojavi i kako ste se zainteresovali za mene. Nemojte, to su priče...

— Zar bi to bilo nemoguće? — prekinula ga je ona i nakrivila upi-tno glavu.

— Ne, ali tek tako odjednom...

— A ko vam kaže da je odjednom? — nastavila je devojka ohrabrena prvim rezultatima svoje drskosti. — Neke stvari je ponekad teško uočiti.

— Hajdete, mis Džeret, nisam toliko mlad i neiskusao da ne znam da razlikujem nijanse u op-hodenju. Nekoliko umilnih reči neće me zavarati...

— Nekoliko umilnih reči... — presekla ga je Deborah skidajući kecelju i prilazeći lagano Holideju koji je sedeo zavaljen na naslon stolice. — A šta bi za vas bilo do-voľjno uverljivo, mister Holideje?

Hteli biste neki opipljiviji dokaz da ste poželjan muškarac? — Deborah je žurno prešla poslednja dva koraka koji su je delili od Holideja i kao da je stotinama puta to radila, sela mu u krilo i zagrlila ga rukama oko vrata. — Da li bi za vašu sujetu ovo bilo dovoljno?

Izgovorivši poslednju reč, pritisnula je usne na njegove u dug žes-tok poljubac.

Holidej ju je mahinalno prihva-tio rukama oko struka i uzvratio joj poljubac. Pre nego što se os-vestio, ona se otrgla i otrčala u svoju sobu.

Holidej ju je zabezeknuto ispra-tio pogledom. Zatim se sagnuo i sa poda podigao dopušenu cigaru, koja mu je pre toga ispala iz ruke. Gaseći opušak, zaključio je da na ranču Džeretovih događaji uzimaju krajnje zanimljiv tok. Još uvek nije znao šta se u stvari događa. Uprkos odličnoj glumi, Deborah nije uspela da ga sasvim odvede na pogrešan put. Sumnjao je, ali je bio rešen da istinu sazna. Makar iskoristio sva, pa i nedopuštena sredstva.

*

Ležeći u postelji sa rukama za-bačenim iznad glave, Deborah je razmišljala o onome što se te ve-čeri desilo. Posle prepada izvršenog na Holideja pobegla je i nije se vratila da završi kućne poslove sve dok Holidej nije izašao na terasu i seo na stolicu za ljuľanje. Isko-ristila je to da završi poslove u ku-ći i povuče se u svoju sobu ne re-kavši mu čak ni uobičajeno laku noć. Jednostavno nije znala kako to da učini, jer je osećala da joj glas ne bi zvučao isto kao pre iz prostog razloga što su joj misli i osećanja bili zbrkani. Još neko vre-me čula je razgovor između Holi-

deja i Tejta, a onda se sve utišalo, ali tišina joj nije vratila mir. Bila je i dalje rastrzana protivrečnim osećanjima i san joj nije dolazio na oči.

Sada joj ni samoj nije bilo jasno šta želi u odnosu na tog došljaka Holideja. On je bio slučajan prolaznik, stranac u njenom životu, ali sa svakom minutom ponovnog preživljavanja događaja od te večeri sve više joj se činilo da joj on nije više tako stran. Onaj poljubac koji ih je oboje iznenadio, učinio je da joj izgleda mnogo bliži nego što je zamišljala i dok je sveća na noćnom stočiću pored nje lagano dogorevala, u njenu svest se, kao noć koja je nečujno prodirala u njenu sobu, uvlačila pomisao da to što je uradila nije učinila samo iz pustog računa i želje da pridobije saveznika za odbranu. Počela se pitati nije li se ta slučajnost da su Tejt i ona u opasnosti i da im je potrebna pomoć, poklopila sa njenim potajnim priželjkivanjima. Nije li tobožnja žrtva koju je bila rešena da učini za dobro svog brata i za ljubav uspomene na roditelje, samo perfidan izgovor za ostvarenje želje koja se u njoj začela od prvog momenta kada je Holideja ugledala. Ma koliko se trudila da bude iskrena prema samoj sebi i da stvari osvetli njihovom pravom svetlošću, to joj nije polazilo za rukom.

Već umorna i potpuno konfuzna od preživljavanja sukoba razuma i emocija, odlučila je da prepusti vremenu da pokaže šta je od to dvoje istina. Sledeći dani pokazao da li je taj neobični čovek, čiji je koraka iz dnevne sobe povremeno čula, nešto više od običnog oruđa koje će odbaciti kad se njime posluži. Zapitala se da li je i on u dilemi i da li razmišlja o onome što se posle večere desilo. Očigled-

no da razmišlja, jer ne spava, njegovi koraci po dnevnoj sobi bili su tome očigledan dokaz. Deborah se zadovoljno osmehnula. Ako ništa drugo, bar je i u njegovu dušu unela nemir.

No, osmeh na njenim usnama odjednom je zastao kao ukočen. Koraci su se zaustavili ispred vrata njene sobe. Sta ako, ohrabren njenim rečima, Holidej pokuša da uđe? Kakva je samo glupača bila što nije zaključala vrata, ali je u svoju odbranu odmah pomislila da to ni do tada nije radila. Sta ako uđe?! Grč iščekivanja stegao joj je srce i krv joj je odjednom jurila u glavu zaglušujući otkucaje njenog sopstvenog srca. O muškarcima je znala malo i njena iskustva svodila su se na sporadične poljupce u mraku posle nedeljnih igranki, a to je bilo nedovoljno za ovakvu situaciju. Nikada nije bila sama u sobi sa nekim muškarcem, pogotovo ne skoro naga u postelji, i nije imala pojma kako bi u tim uslovima trebalo reagovati. Palo joj je na pamet da bi mogla viknuti i dozvati Tejta, ali ko zna da bi se iz toga moglo izroditi, a posledica bi nesumnjivo bio Holidejev odlazak iz kuće. Ne, to nikako nije smelo da se desi, ali šta da učini?

Njenu razdiruću nedoumicu prekinulo je tiho škljocanje brave i nečujno otvaranje vrata. Deborah je osetila da joj je srce zastalo u grlu da od uzbuđenja skoro gubi svest. Pri drhtavoj svetlosti sveće, na vratima je ugledala Holideja, nagog do pojasa, sa belim zavojem utegnutim oko grudi i ramena. Kada je ušao i zatvorio vrata za sobom, zastao je nekoliko sekundi ne skidajući oka sa nje i Deborah se grčevito oslonila na laktove i upola digla glavu sa jastuka. Ne skidajući pogled sa njenog lica,

Holidej je nečujno prišao i bez reči seo na postelju pored nje, a pogled njegovih čeličnoplavih očiju zaronio je u njene oči, duboko, čak do dna njenog srca. Pre nego što je ma šta mogla da kaže, on je sagnuo glavu do njene i svom težinom prislonio usne na njene zbu-njene, upola otvorene usne, a njegove ruke zaplivala su kroz njenu laku odeću tražeći nagost njenog tela. Ona se trgla na njegov prvi dodir, vreo, kako joj se činilo, kao dodir vrelog gvožđa, ali je ta vrelina svakog trenutka postajala sve blaža i prijatnija. Uzalud je pokušavala da zadrži njegove usne koje su sa njenih usta kliznule na vrat i njegove ruke koje su sve drskije hrlile ka njenim oblinama i tajnim kutovima njenog tela. Ti dodiri, u početku nasilnički i neželjeni, sve više su je podsećali na milovanje i u njoj izazivali prijatnost. Osetila je da napetost u njoj popušta i da protiv svoje volje u tim dodirima uživa. Nesvesna svojih pokreta, digla je ruke i obgrlila tog drskog uljeza iako joj je nešto govorilo da to ne čini. Otvorila je za trenutak oči i zagledala se u njegovo lice.

A onda je sveća zatreptala i preostali komad fitilja je dogoreo. U sobi je zavládala tama i to kao da je kod Deborah zamračilo poslednji deo svesti. Prepustila se zagrljađu njegovih snažnih ruku, osećajući u tom nasilju sve više uživanja. Ali ipak, sve do kraja ostala je na međi između grča i slasti. Grlila ga je, ali tim zagrljajem nije mu priznala da je srećna što je došao.

VIII

Holidej je bio sam u kući kada je začuo dozivanje nekog tankog glasa iz dvorišta.

On se u tom momentu oblačio posle jutarnjeg umivanja i zavláčeći košulju pod pojas pantalona, učinio je nezgodan pokret, što je izazvalo lak bol u ramenu. Namrštio se i pogledao kroz prozor.

— Ima li nekoga! — ponovo je odjeknuo isti glas.

Holidej je dograbio revolver i držeći palác na obaraču, vrhom cevi razmaknuo zavesu i provirio. Sa tog mesta nije mogao da vidi prostor ispred kućnih vrata, a tamo gde je dopirao njegov pogled nije bilo nikoga.

— Hej! Mogu li ući? Strašno sam gladan, gospodo!

Još uvek u čarapama posle neobičajeno dugog spavanja, Holidej je prišao srednjem delu kuće i pogledavši kroz prozor, ugledao dečaka starog oko šesnaest godina. Dečak je izgledao mršav i izgledneo i bio je bosonog i odeven u dronjavo odelo. Na vidiku nije bilo ni traga neke druge osobe. Pre nego što je otvorio, Holidej je to još jednom proverio.

Salti je već zakoračio na verandu, ali je iznenađeno odskočio nazad u dvorište kada se na vratima pojavio visoki pustolov sa revolverom u ruci.

— Ne boj se, dečko — rekao je Holidej gledajući preko dečakovih ramena do mesta gde se neko mogao sakriti: do staje, ograda, šupe za alat, kokošarnika, žbunja. Sve je izgledalo čisto, ali Holidej je i dalje zadržao revolver u ruci. — Čujem da si jako gladan, amigo?

— Umirem od gladi, mister — kazao je dečak nervozno. Pokušao je da pored Holideja pogleda u kuću. — Ovaj... vi ste mister Džeret?

— Ne. Tražiš mister Džereta?

— Uh... pa moglo bi se reći — dečak se zbunjeno počeo po glavi. Nabrao je obrve kao da nešto naporno razmišlja i Holidej ga je pažljivije zagledao. U Saltijevim očima otkrio je onaj čudan izraz, onu prazninu i bezizraznost crta lica karakterističnu za mentalno zaostale osobe. — Ja... ovaj... čuo sam da su Džeretovi... da daju besplatnu hranu.

— A gde si to čuo? U gradu?

Salti je klimnuo glavom i liznuo usne.

— I došao si pešice čak ovamo?

— Da, gospodine. Uz put sam svratio i na druge rančeve — dečakov glas zvučao je obično, mada je u njemu bilo i nagoveštaja ponosa, jer je do grada bilo dobrih deset milja.

Holidej je pogledao na bose šljampave noge. Te noge izgledale su kao da su prešle mnogo desetina milja. Zadenulo je „kolt“ za pojas pantalona i sklonio se u stranu.

— Mister Džeret i njegova sestra su na radu u polju, momče, ali mislim da neće imati ništa protiv ako ti dam nešto da prezalogajiš. Kako se zoveš?

— Salti, mister. Ali, nemojte me pitati otkuda mi to ime, jer ni sam ne znam. Oduvek me tako zovu.

Pošli su kroz dnevnu sobu ka zavesi koja je zatvarala ulaz u kuhinju i dečko se radoznalo osvrnuo oko sebe, očigledno nenaviknut na sličan ambijent. Holidej mu je stavio ruku na rame.

— Onda ću te i ja zvati Salti. Ne treba ništa da se bojiš, niko ti neće učiniti nikakvo zlo. Možda bi mogao...

Holidej je zakoračio u kuhinju i začutao u pola rečenice.

U kuhinji su se nalazila dva čoveka sa naperenim puškama. Brađati je držao u ruci tešku bizonku marke „Hokin“ sa spolja postavljenim zapetim obaračem, bakarnim štitnikom za okidač i dugom osmogaonom cevi koja se presijavala na dnevnoj svetlosti. Onaj drugi, sa iznošenim frakom i dugačkim cilindrom, ličio je na pogrebnika. On je u ruci držao zapetu „vinčesterku“.

Holidej se besno okrenuo dečaku i Salti je uplašeno odskočio i prislonio se leđima uz zid.

— Samo digni ruke gore, mister! — resko je pripretilo Igls pomerivši cev „hokinke“ za nekoliko santimetara. — Samo polako.

Pustolov nije imao izbora. Digao je ruke do polovine ramena. Još jedan pokret cevi puške i on je digao ruke do iznad ramena.

— Revolver, dečko — naredio je Advokat svojim prijatnim glasom.

Salti je priskočio i brzo istrgao „kolt“ Holideju iz pojasa. Skrenuo je pogled kada ga je Holidej hladno odmerio. Dečak je predao šestometak Advokatu, koji ga je zadenuo za pojas. Čovek mrtvačkog lica namrštitio se i pogledao Iglsa.

— Ovaj nije jedan od njih, Igls. Suviše je veliki.

Džordan je ušao u kuhinju i naslonivši se na štap, sevajući očima obuhvatio prostoriju da bi se zadržao na Holideju. Trgao se i izustio gromku kletvu.

— Proklete budale! Naravno da nije jedan od njih. To je Dok Holidej, prijatelj onog psa Vajata Erpa!

Igls je glasno opsovao, a Advokat se trgao i oštro pogledao napomičnog pustolova. Salti je izbuljio oči.

— Prijatelj Vajata Erpa! Dok Holidej! — izustio je i blesasto zinuo.

Holidej je pogledao Mejsa Džordana u oči.

— Dugo se nismo videli, Džordane.

— Ne dovoljno dugo da te zaboravim! — zauriao je Džordan i prihvativši se rukom za sto, zamahnuo štapom i snažno udario Holideja po rebrima iznad slabine. Pustolov je zastenjao, zateturao se i zgrčio. Džordan je besno iskrio lice u izraz zverske mržnje i otkrivši zube, još jednom spustio štap na Holidejeva leđa. Pustolov je glasno zastenjao i od udarca po tek zarasloj rani pao na kolena, a onda na trbuh. Oslonivši se rukama na pod, pridigao se i zatresao glavom da odagna izmaglicu nesvesti i svetlance pred očima, izazvane poplavom bola. Videvši mrlju sveže krvi na Holidejevoj košulji, Džordan ga je ponovo udario. Holidej je pao licem zemlji i ostao da leži grčevito se od bola. Suludo zgrčenog lica, Džordan je ponovo zamahnuo štapom, ali ga je Saltijev krik zadržao.

— Ne! Stani! — Mejs Džordan i ostali upiljili su se u dečaka, koji je bled u licu stajao stisnutih pesnica pored tola drhtavog od užbuđenja. Gledao je zamućenim iskolačenim očima i disao uzburkanim grudima.

Džordan se sručio u stolicu pored stola, a Holidej se s mukom posadio na stolicu nasuprot njemu. Pustolov je osećao da mu se iz ponovo otvorene rane sliva krv, a bol u ramenu pekao ga je kao vatra. Ali, sedeo je i dalje pritiskajući rukom rame i ozbiljnog lica smrknuto gledao Džordana.

— Šta je učinio taj tip, Mejse? — zapitao je Igls.

— Kučkin sin sa kojim sam pre nekoliko godina došao u sukob —

škipnuo je Džordan zubima. — U to vreme imao sam odličnu grupu momaka, sve samih pljačkaša banana, to je bilo u vreme dok ste vi tucali kamen u Jumi. Ovaj lupč i njegov pajtaš Vajat Erp saterali su nas u jedan kanjon i izgledalo je tako da bih se mogao zakleti kako nas je čitava četa rendžera zasipala vatrom. A bili su samo njih dvojica. Zbrisali su moju bandu do poslednjeg čoveka. I sad ne znam kako sam uspeo da se izvučem, ali poneo sam otuda dva kuršuma u telu i prošlo je dosta meseci pre nego što sam se oporavio. Uvek sam se nadao da ću naleteti na tebe, Holideje, i evo sad se to desilo. No, tebi se to neće nimalo dopasti!

Džordan je snažno tresnuo pesnicom o sto i ludački iskolačenim očima pogledao Holideja.

— Majore, ovamo smo došli da se ponovo dočepamo našeg zlata — podsetio ga je Advokat.

Džordan je nabrao obrve još uvek buljeći u Holideja, a onda posle kraće stanke klimnuo glavom i namestio se udobnije u svojoj stolici.

— Da, u pravu si, Hedli. Holidej je samo dodatak koga ne mislim da se odrekнем. Neće umreti lakom smrću, u to možete biti sigurni.

— Ali šta on radi ovde? — zapitao je Advokat.

Igls je vrhom cevi puške bocnuo Holideja u prsa. — Možda i on traži naše zlato. Možda je saznao da su ga Džeretovi dočepali, kao i mi, i možda želi da ga se dočepa za sebe ili za račun rudarske kompanije.

Holidej je ostao bezizraznog lica; ali je bio zbunjen onim što je čuo.

Džordanov štap ga je dodirnuo po grlu i on se trgao iz dubokih misli.

— Pitao sam te je li to tačno, Holideje! — zarežao je major. — A? Jesi li i ti u poteri za zlatom?

— Ne znam ništa ni o kakvom zlatu — rekao je Holidej uzmičući u stolici pod pritiskom štapa na grlu. — Džeretovi su me prihvatili i negovali me — izvio se da bi pokazao krvavu košulju na leđima. — Dojahao sam ovamo sa kuršumom jednog busijaša. Oni su me lečili i negovali, to je sve. Name-ravao sam da posle izvesnog vremena odjašem.

Džordanove usne su se izvile i on je lagano odmahnuo glavom.

— Nikuda ti nećeš otići — odjednom je uklonio vrh štapa sa Holidejevog grla. — Neka me vrug nosi, ali verujem ti, Holideje. Malo je verovatno da si znao za pljačku. Detektivi rudarske kompanije možda, ali ti sigurno nisi znao.

— Sem ukoliko radi za račun rudarske kompanije — predočio je Advokat oprezno.

Na to se Džordan duboko zamislio i u čelo mu se urezala bora. — Je li to, Holideje?

Holidej je umorno odmahnuo glavom. — Rekao sam ti. Ovde sam već skoro nedelju dana.

— Baš toliko vremena kako se ono desilo, Mejse — graknuo je Igls.

Major Mejse Džordan je počeo dobovati prstima po stolu. — Rekli su mi da ima dvoje Džeretovih, brat i sestra, Deborah i Tejt. Pre izvesnog vremena njih dvoje su putovali u Albani. Išli su da razgovaraju sa bankarom o otplati njihovog duga. Nema ni puna tri dana kako su isplatili svoju založnicu bančinoj filijali u Longbou. Platili su zlatnom rudom. Za rudachu su tvrdili da su je našli ovde, na njihovom imanju. Šta ti znaš o tome, Holideje?

Holidej je slegnuo ramenima. — Samo to što sam sad čuo.

Džordanov štap udario ga je po licu i skoro ga oborio sa stolice. Dok Holidej se s mukom uspravio trljajući rukom dugačku crvenu brazgotinu na obrazu. Sekao je gnevnom očima.

— Lažljivče!

Holidej je odmahnuo glavom. — Ništa mi nisu rekli.

Džordan je ponovo zamahnuo štapom.

— Ne verujem da su mu rekli, Mejse, zašto bi? Pogotovo ako su znali da šuruje sa Erpom — rekao je Advokat.

Džordan je lagano spustio štap i promrmljao. — Možda. Reći ću ti šta se desilo, Holideje. Ja i moji ljudi imali smo mnogo muke da saznamo kada će iz rudnika kod Albanija biti transportovana zlatna ruda; saznali smo sve o lažnim pošiljkama i svemu drugom, i tačno utvrdili kada će prava pošiljka krenuti na put. Presreli smo kola i vozar i čuvari su izginuli. To je bila njihova greška, nije trebalo da pružaju otpor. Ali, kada smo mi već imali zlato u rukama, dva maskirana nevaljalca su se pojavila i oteli nam to zlato.

Začutao je i otkrio zube u ružnom grču usana.

— I šta misliš šta smo saznali? Saznali smo da su devojka po imenu Deborah Džeret i njen brat Tejt odmah po povratku iz Albanija isplatili dug banci zlatom koje su slučajno otkrili na svojoj zemlji! E pa čak i ti moraš da priznaš kako je to suviše mnogo slučajnosti da bi moglo proći. Sigurno su nas njih dvoje napali i ukrali naše zlato!

— Ne vaše. Zlato pripada rudarskoj kompaniji — rekao je Holidej i Džordan se namrštitio.

— Bilo je naše! Mi smo odlično smislili tu pljačku i savršeno je izveli, sve je išlo odlično dok se ti prokleti amateri nisu umešali i od

nas napravili budale. Ali, to im bogami neće proći! Platiće to i vratiće moje zlato.

Holidej nije ništa rekao, ali je mislio da je Džordan u pravu; sigurno su Džeretovi bili to dvoje koji su naleteli na njih posle prepada na zlatnu pošiljku, kada su stražari već bili pobijeni. Iskoristili su šansu koja im se odjednom pružila i opljačkali su pljačkaše.

Mora biti da se sve tako odigralo. Po onome što je o njima znao, Deborah je verovatno smatrala da je to odgovor neba na njene molbe. Mogućnost se nenadano ukazala i ona je učinila jedino što je mogla učiniti: iskoristila ju je. Da li su posle toga pravili obračun sa svojom savešću ili ne, nije mogao da kaže, ali i ako jesu, to je ostalo među Džeretovima. Za sada je to ostala zagonetka.

— Evo ih dolaze, majore!

Saltijev piskav glas odjeknuo je u odaji i dečakova glava provirila je kroz kuhinjska vrata. Igls je priskočio, dograbio dečaka za kosu i uvukao ga unutra ne obazirući se na njegovo kričanje. Igls je izvesno vreme oprezno virio napolje, a onda je uvukao glavu i pažljivo zatvorio vrata. Ozbiljnog lica pogledao je majora napetog od iščekivanja.

— Tačno, to su oni! Devojka jeste istog mrkog ždrepcu!

Džordanova usta izvila su se u gorak osmeh i on je vrhom štapa dodirnuo Holideja u prsa.

— Odvedite ovog psa i zaključajte ga negde gde će biti miran. Vodite i ovog cmizdravog balavca. On je odigrao svoju ulogu!

Advokat i Igls dograbili su Holideja i Saltija, i grubo ih odveli u spavaću sobu. Holidejev pogled zadržao se na pušci i lovačkom nožu u uglu, ali ga je drška revolvera odjednom pogodila u potiljak i

svet oko njega blesnuo je u erupciji bola. On se bez svesti skljojao na pod.

IX

Gledajući Džeretove vezane za stolice u kuhinji, Džordan je zaključio da će Tejt biti taj ko će od njih dvoje prvi popustiti.

Kada su ušli u kuću, bili su najpre iznenađeni, ali devojka je vrlo brzo došla sebi, mnogo brže nego što se major nadao. Držala se prkosno i htela je da zna šta se događa, odbijajući sve vreme da prizna kako je ikada bila negde blizu mesta pljačke.

Tejt je, međutim, od devojke očekivao uputstvo za ponašanje i pošto ga je Igls obradio pesnicama i kundakom puške, nije baš jasno shvatao događaje oko sebe. Brade opuštene na prsa, dok mu se krv iz nosa slivala u krilo, Tejt je visio na konopcima koji su ga držali vezanog za stolicu, jedva upola svestan.

Bleda u licu, trzajući beskorisno konopce ne zato što je očekivala da će ih se osloboditi, već zato što nije htela da se preda, Deborah je prkosno gledala Džordana i stiskala beskrvne usne.

— Pustite ga, prestanite! — pomagala je. — Tučete ga ni zbog čega! Mi vam ništa nismo učinili! Došli ste na pogrešno mesto!

— Ne, nismo — rekao je na to Džordan samouvereno. — Proverili smo. Vi ste oni koje tražimo. Sigurno ste vi.

— Grešite! — nastavila je Deborah i počela da jeca. — Kako da vas uverim u to?

— Ne možete me uveriti, mlada damo, i zato nemojte uzalud trošiti reči — rekao je Advokat. — Moj vam je savet da priznate punu, čistu istinu. Kad bih vas branio pred

sudom, to bi vam bio moj najmu-
driji savet. A verujte mi, mlada
damo, vi ste sada pred jednom vrs-
tom suda.

— Sa unapred izrečenom presu-
dom! — prasnula je Deborah pog-
ledavši Tejta, koji se stenjući po-
merio i digao krvavo naduveno li-
ce.

— To uopšte nije tačno. draga
moja — rekao je Advokat davši
iza leđa krišom znak Džordanu da
se ne meša. Čovek avetinjskog iz-
gleda nagnuo se ka devojci i os-
mehujući se, otkrio svoje dugačke
konjske zube. — Mis Džeret, mo-
rate da shvatite gnev mojih prija-
telja. Hoću da kažem, to su sve
profesionalci. ljudi koji se ponose
svojim poslom, smišljaju, planiraju,
metodično izvode...

— I bezobzirno ubijaju — pre-
sekla ga je Deborah.

Osmeh na Advokatovom licu se
ukočio. — Draga moja devojko,
trebalo bi da ste malo pažljiviji.
Ovo bi se moglo pogrešno shvatiti.
kao priznanje da ste bili svedok
dok je naša mala grupa izvodila
svoj poduhvat!

Deborah se trгла i Mejs Džordan
se zlobno nasmešio krajem usana.
klimajući zadovolino glavom prema

Advokatu, ali još uvek ne govore-
ći ni reč. Smatrao je da mršavko
vrlo dobro obavlja svoju ulogu.

— Vi... bili ste strahovito suro-
vi prema Tejtu i meni — rekla je
devojka. — Logično je bilo da po-
mislim kako ste za vreme prepada
bili još suroviji.

Advokat je podsmešljivo digao
svoje čupave obrve i lagano zak-
mao glavom. — Dovitljivi ste, gos-
pođice. brzo razmišljate. Pretpo-
stavljam da ste sigurno vi doneli
odluku da iskoristite šansu kada
ste naišli na nas.

Deborah nije ništa rekla, samo je
nastavila da trza konopce.

— Vidim da se ne predajete la-
ko, draga moja. Pa dobro, moraće-
mo onda da se dignemo na nivo
vašeg izazova i pokažemo kako smo
i mi spretni. Shvatate, naravno, da
će vaš brat istrpeti daleko veće
muke od ovih koje je pretrpeo uko-
liko ne priznate istinu?

— Nemam šta da priznam! —
rekla je Deborah gušeći notu oča-
ianja u svom glasu. — Slušajte. iš-
li smo u Albani. to priznajem. Uh-
vatili smo voz za Longbou, uzeli
naše konje u štali i stigli smo ova-
mo odmah posle mraka. Nismo uop-

DRAGI ČITAOCI!

Od juna meseca 1987. godine DOK HOLIDEJ će izla-
ziti dva puta mesečno i to svakog 7-og i 21-og u
mesecu.

NE ZABORAVITE!

Od 4. aprila 1987. godine nova vestern edicija
„KOLT” izlazi svakog 4-og u mesecu.

CITAJTE „KOLT”.

šte bili kod tog rečnog gaza gde ste napadnuti.

— Koji je to dan bio? — zapi-tao je Advokat mršteći obrve kao da se priseća.

— Sreda, kako mi se čini — rekla je i odjednom se skamenila kada je ugledala ledeni osmeh na Advokatovom licu. On je lagano odmahivao glavom.

— Draga moja, niste tako bistri kao što sam mislio. Sredom nema voza iz Albanija prema Longbou, mlada damo. Ali ima utorkom! Što znači kako je trebalo da stignete kući u utorak uveče. Ako ste stigli ovamo tek u sredu, bilo bi vrlo interesantno znati šta vas je to zadržalo dvadeset četiri časa.

Ozbiljnog, ružno iskrivljenog lica, Džordan se nagnuo prema devojci. — Lažljiva kućko! Naleteli ste na pljačku, izvršili ste prepad na nas, a onda odneli zlato. Verovatno vas je zadržala rečna bujica, koja bi i nas podavila tamo gde ste nas ostavili da nije bilo Saltija. Voda vas je zadržala, je li?

Pružio se odjednom preko stola i pljusnuo joj dlanom zvučan šamar, koji je odjeknuo kao prasak revolvera. Devojka zamalo što nije pala sa stolice.

— Ostavite je na miru! — prokrkljao je Tejt hrapavim glasom, napinjući se da raskine veze.

Igls je digao pušku i udario ga kundakom po potiljku, ne previše jako da ga onesvesti, već samo toliko da mu zada bol. Tejt se ste-njući skljkao u stolici.

Deborah je pogledala Tejta, a onda vratila pogled do Džordana i Advokata. Usne su joj se izvile u grč gorčine.

— Od nas nećete ništa saznati! Zato što nemamo šta da vam kažemo! Zar to ne shvatate?

Džordan je izustio gadnu psovku i oslanjajući se svom težinom na štap, iskolačio oči na devojkicu. Od bola u butini stisnuo je zube.

— Promenićeš pesmu — zapretio je. — Nama se uopšte ne žuri. Meni treba mesto gde izvesno vreme mogu odmoriti nogu, a ovaj ranč mi izgleda sasvim pogodan. S vremena na vreme ćemo vas obrađivati. U međuvremenu, devojkicu, ti ćeš mi previjati ranu, kuvati i raditi sve ostale poslove koje bude trebalo. Uz to imam i Holideja kao posebnu nagradu, kao nešto čime ću se zabaviti. Kad budeš videla šta radim sa njim, možda ćeš se predomisli i progovoriti. Ali, bolje bi bilo da se odmah predomisliš. Deborah Džeret! Vi ste ukrali moje zlato i negde ste ga sakrili. Hoću to zlato! — nagnuo se ka njoj i uneo joj se u lice. Ona je okrenula glavu da izbegne zadah znojavog lica i njegovog daha. — Dobiću to zlato, devojkicu, nemoj se zavaravati, dobiću ga. Možda misliš da ćeš ionako umreti, pa zbog toga nećeš da kažeš ono što želim da znam, ali prethodno dobro promisli o ovome što ću ti reći: ima umiranja i umiranja. Jasno?

Deborah je pobledela kao kost i prestala da trza konopce. Džordan se ispravio i glavom mahnulo Iglsu. — Baci ovoga kod Holideja i dečaka, a onda oslobodi devojkicu. Treba da me previje.

Tejt je odvezan sa stolice i pošto mu je svezao ruke iza leđa. Advokat je otvorio vrata spavaće sobe i gurnuo ga unutra. Kroz otvorena vrata Deborah je ugledala Holideja opruženog na podu i bledog dečaka koji je sedeo na ivici kreveta.

Onda je Igls presekao veze koje su je sputavale.

Sa ivice kreveta Salti je nervozno bacao poglede čas na Holideja čas na Tejta. Tejt je zastenjao i otkotrljao se dalje od Holideja. Zapazio je njegovo izubijano lice i krvavu košulju.

— Žao mi je, mister Holideje — jedva je izustio.

— Sad je kasno — rekao je Dok. — Bolje bi bilo da ste mi sve rekli.

Tejt je pogledao Saltija i kratko odmahnuo glavom.

— Ne brinite se za Saltija — kazao je Holidej — on je u istom sosu kao i mi. Mejsu Džordanu više nije ni od kakve koristi.

— Ali nije vezan! — predočio je Tejt.

Holidej se osmehnulo krajem usana. — Oni misle da im ne može naškoditi, a odvezati me svakako neće. Pokušao sam da ga nagovorim, ali on je previše uplašen i pretpostavljam kako namerava da se, čim padne mrak, provuče kroz prozor — začutao je i osmehnulo se videvši da se dečko trgao. — Da, Salti, to ti jedino preostaje. Ne ljutim se na tebe Po onome što si mi rekao, vidim da ti život nije bio lak. Pobeгни čim budeš mogao. Voleo bih da me pre toga odvezeš, ali to zavisi od tebe.

Salti nije rekao ništa, već je nastavio da zuri u Tejta. Onda je progovorio. — Ja sam vas video. Vas i damu. Bio sam u žbunju kada ste se pojavili sa maskama na licu i ogrnuti ogrtačima. Ali, dami je ispao pramen kose ispod šešira i ja sam to video, inače niko ne bi znao da vi niste dva muškarca.

Tejt je izustio kletvu. — Tebi znači imamo da zahvalimo za ovo, mala huljo! Kad bih samo mogao makar jednu ruku da odvežem...!

— Sad ste mu praktično rekli da ste bili tamo. Teite — umešao se Holidej i prekinuo Tejtovu bujicu reči. — Ako hoće da se umili majoru, treba samo da mu kaže kako ste priznali.

Tejt je mrsko pogledao dečaka. — Ubiću te!

Salti je slegnuo ramenima. — Ne možeš. Ako samo viknem, Mejs će dotrčati.

Tejt je nastavio da proklinje, ali je dečak okrenuo glavu ka prozoru i zagledao se u daljinu. Između kuće i korala bio je brisan prostor. Moraće da pričeka do mraka.

Holidej je sačekao da se Tejt smiri. — Sad biste mi mogli sve ispričati.

— Idite do vraga!

Holidej je slegnuo ramenima. — Pa nemate šta da izgubite.

Tejt se kolebao. — Neću ništa da vam kažem. U svakom slučaju, bar ne dok je on ovde. Čuj, dečko, pogledaj kroz ključaonicu i reci šta je sa mojom sestrom.

Pošto se Salti nije ni pomerio, već je nastavio da gleda kroz prozor. Tejt je prinudio sebe da ga zamoli. — Hajde, dečko, molim te!

Salti je pogledao dvojicu vezanih ljudi, a onda prišao vratima, kleknuo i pogledao kroz ključaonicu.

— Radi nešto s a majorovom nogom. Hej, izgleda strašno! Crvena i naduvana. A ona je uzela brijač. Hej, ona će ga, ona će ga... — okrenuo se od ključaonice bled u licu. — Mislio sam da će mu otseći nogu, ali ona je samo zasekla oko rane.

— Infekcija — rekao je Holidej. — Bio je na ivici trovanja, to ga je moglo ubiti.

— Kamo sreće! — izustio je Tejt.

— Sad verovatno neće, pošto mu je vaša sestra zasekla oteklinu.

— On, on je lud — rekao je odjednom Salti. — Ljudi kažu da sam malo tupav... i malo ćaknut, ali nisam kao major. On... voli da muči ljude, da ubija. Mene je iskoristio, naterao me da privučem pažnju šumskog lovca, baš kao što sam i sa vama učinio, mister Holideje. Samo, nega su ubili. Hladnokrvno. A lovac je ubio jednog od Džordanovih ljudi. Ja... mislim da će vas pobiti. I onu damu.

— I mi to mislimo, Salti — rekao je Holidej, mirnim glasom. — Čuj, amigo, on je zaista lud. Od groznice može postati još ludi. Poznato je pod nadimkom „ludi major.“ On će i tebe ubiti kao i nas, ili kao neko obično pseto. Poslušaj moj savet i beži čim ti se ukaže prilika. Možeš da se provučeš kroz taj prozor. Mi ne možemo, ali ti možeš. Izvuci se čim padne mrak.

Dečak ga je pogledao stisnutih vilica. — Ja... neću vas odvezati. Ako vas ne odvežem, njemu će biti svejedno šta je sa mnom. Pustiće me da odem. Ali, ako vas odvežem, on će... on će me goniti!

— Mi bismo ga mogli sprečiti — rekao je Dok. — Ako bismo bili odvezani.

Dečak je žustro odmahnuo glavom. — Ne! Bojim ga se. Pobeći ću, ali vam ne mogu pomoći. Ne mogu!

— Mali pokvareni gad! — pljunuo je Tejt.

— U redu je, dečko — rekao je Dok. Pogledao je Tejta. — Šta mislite, koliko dugo vi i sestra možete izdržati?

— Šta?

— Koliko dugo vi i sestra možete izdržati a da Džordanu ne kažete gde ste sakrili zlato?

Tejt je slegnuo ramenima i namrštio lice od bola. — Vraga, ne znam. Ko zna šta taj manijak može da učini? Zašto?

Holidej se obratio Saltiju. — Dečko, ne moraš da nas oslobodiš ako se već toliko bojiš. Ali, ipak možeš da nam pomogneš ako odjašeš u Longbou i obavestiš šerifa da se ovde skriva banda Mejsa Džordana. On će onda već nešto preduzeti. Hoćeš li to da učiniš za mene?

Salti se dvoumio. — Ne znam. Hteo sam da odem na Zapad, da potražim neki ranč.

— Nemoj tako, amigo — rekao

je Dok tiho. — Završi ovo za mene. Oduzmi poruku u Longbou. U džepu imam novca i još u bisagama. Više od pedesetak dolara. Uzmi sve, to će ti dosta dugo trajati. A Tejt će ti pokloniti konja, je li tako? — dodao je pogledavši Tejta.

Tejt nije izgledao baš presrećan, ali je klimnuo glavom.

— Dobro, u redu. Možeš uzeti onog malog alata sa belom zvezdom na prsima. Brz je kao vetar. Brži je od svih drugih konja u koralu. Tvoj je, dečko, ako nas pre toga oslobodiš veza!

— Ne! — rekao je Salti bez kolebanja. — To neću da uradim!

— Rekao sam vam da se ostavite toga — rekao je Holidej sekući Tejta pogledom. — Dečko, samo odnesi moju poruku i beži. To je sve što treba da uradiš, amigo. Ništa više ne tražim od tebe.

Salti je izgledao neodlučno. Nekoliko puta pogledao je Tejta, koji je sebi u bradu mrmljao pogrde. Onda je odjednom poskočio, jer je iz kuhinje do njih dopro kratak, stravičan krik. Sav uzdrman, Salti je potrčao i kleknuo pored ključavnice. Kada se okrenuo, bio je bleđ u licu.

— Džordan se onesvestio. Noga mu je sva u krvi, krv lije iz velike posekotine.

— Mora biti da je Deborah još malo dublje zasekla — rekao je Holidej. Osmehnuo se jedva primetno. — Kladim se da pre jutra neće doći sebi, Salti. Noćas će ti se pružiti jedina šansa. Šta kažeš, hoćeš li odneti poruku, kao što sam od tebe tražio?

Dečak nije rekao ništa.

— Ako to ne učiniš, mi smo sigurno mrtvi — dodao je Holidej.

Salti se lagano okrenuo i prišao prozoru da pogleda napolje. Zatim se osvrnuo do Holideja, koji je ležao na podu. Dečakovo lice bilo je bezizrazno.

X

Loše stanje Džordanove noge donelo je odlaganje izvršenja razbojničkih planova. Noga je bila ozbiljno inficirana i Deborah je napravila dubok i širok rez u tkivu, i pošto je iscedila ranu, stegla je iverice zavojem ostavljajući mali otvor za dalje oticanje gnoja.

Do jutra je majorova noga bila znatno bolje i nije više bilo onog crvenog, skoro sjajnog naduvenog otoka. Crvenilo zapaljenja još uvek je okruživalo ranu, ali Mejs je izgledao mnogo bolje i priznao je da se tako i oseća.

Džordan je digao glavu i obrišavši usta nadlanicom, pokretom glave pokazao prema spavaćoj sobi.

— Vile, dovedi ih sve ovamo — naredio je.

Igls je progutao nekoliko poslednjih zalogaja iz tanjira, sprao to sa nekoliko gutljaja kafe pre nego što je ustao od stola i pošao vratima, uzimajući u prolazu svoju pušku. Advokat je pogledom ispratio Iglsa, koji je otključao vrata i odgurnuo ih nogom.

— Izlazite otuda — zamumlao je. — I ti, dečko!

Holidej i Tejt su s naporom ustali i čvrsto vezanih ruku na leđima, prošli pored Iglsa. Bradati razbojnik je opsovao i ušavši u sobu, vrhom cevi grubo gurnuo telo pokriveno ćebadima.

— Sto mu gromova, dečko, rekao sam da ustanete... šta!? — nišan puške zakačio se za čebe i svukao ga sa kreveta, otkrivajući zgužvan jastuk i smotan čaršav, nameštene u krevetu tako da pokriveni ćebetom ostavljaju utisak malog zgrčenog tela. — Dečko je pobjegao, Mejs.

Igls je pritrčao prozoru i pogledao napolje, a onda zgrabio okvir. Krilo se pomerilo samo dvadesetak

santimetara. Počeo je da sipa kletve i vratio se u kuhinju, iz koje je Advokat već istrčao u dvorište. Džordan je sedeo u stolici, sa nogom dignutom na šamlici. Deborah je stajala pored šporeta, sa rukom iznad limenog tanjira.

Džordan je iskolačio oči na Holideja i Tejta. — Kad je pobjegao?

— Odmah pošto je Advokat skupio posuđe od večere — rekao je Holidej. — Već je daleko, Džordane. Ne treba da ga se bojiš — upola se okrenuo, tako da je major mogao da vidi njegove vezane ruke. — Nije hteo da nas oslohodi. Bio je smrtno uplašen od tebe. Računao je da ćeš ga ostaviti na miru ako ne učini ništa što bi te naljutilo.

Mejs Džordan je izlio niz pogrđnih reči i pogledao Advokata, koji je žurno ušao.

— Izgleda da je uzeo jednog konja. Sveži tragovi vode iz koralna na zapad — objavio je. — Rekao bih da je pošao na neki od obližnjih rančeva. Ako bude imao redovno da se hrani, ne treba da brinemo zbog njega, Mejs. U stvari, nikada nismo brinuli. Uvek je radio samo ono što mu se kaže... i zazjavao, zar ne?

— Radio je ono što mu se kaže zbog toga što se bojao mene, kao što reče Holidej! — izvalio je Džordan. Bandit se zamislio. — Da, dečak će biti u redu. To dokazuje činjenica da nije oslobodio ovu dvojicu.

— Pitam se zašto ga nisu izdali kada je već odbio da im pomogne — primetio je Advokat spuštenim glasom.

Major se okrenuo ka Holideju i Tejtu i namrštio se. — Da, i mene to malo čudi.

— Sudiš po tvojim rezonima, Džordane — rekao je Holidej uzda-

žano, ljuljajući se zbog gubitka krvi iz ponovo otvorene rane. — On je ipak samo dete, nesrećno dete. Kakve bi koristi bilo da ti ga gurnem u ruke?

Mejs je zazmirio očima. — Da, možda mogu da shvatim tvoj postupak, Holideje. To se slaže s tobom. Ali, ovaj kućkin sin do tebe ne vlada se po istim pravilima!

Tejt se premestio s noge na nogu. — Ja sam bio ljut i rekao sam, pošto je odbio da nas odveže, kako ću dići uzbunu čim pride prozoru.

— Tejte! — uzviknula je Deborah. — Kako si mogao! Pa on je samo tupavi mali jadnik!

— Taj mali tupavi jadnik nas je uvalio u nevolju! — odgovorio je Tejt. — No bez obzira na sve, kada je došlo do toga, Holidej me je udario nogom u stomak i zapretio mi da će mi razbiti glavu ako sam pisnem.

— Dobro, to u svakom slučaju nije važno — rekao je Džordan osećajući se bolje otkako je Deborah očistila njegovu ranu. — Osećam se snažniji, a još uvek imamo Holideja i ovo dvoje. Neka dečak ide do đavola.

Holidej je sačuvao bezizrazno lice. Koliko je mogao da nasluti, tako je i bilo: dečak je pbegao glavom bez obzira. Dok se on obračunavao sa Tejtom, dečko je otvorio prozor i iskočio. Kada je Holidej ponovo pogledao, prozor je već bio zatvoren. Domilivši do zida i uspravivši se da pogleda napolje u mračno dvorište, Holidej više nije imao šta da vidi. Nije čak znao ni da li je Salti uspeo da uzme konja iz korala. Obaveštenje koje je doneo Advokat, da sveži tragovi

vode na zapad, potvrdilo je da ga se dočepao, ali je u najmanju ruku bilo i razočarenje za Holideja.

Izgledalo je da Salti nema nameru da odjaše u Longbou i obavesti šerifa. Longbou se nalazio na istoku.

Holidej je u sebi izustio kletvu. Ako bi dečko odneo poruku u Longbou, potera bi mogla stići najkasnije do mraka. Tada bi možda bilo neke nade.

Ako bi...

Teška cev „hokinke“ tresnula je Holideja u leđa i on je posrnuo do polovine kuhinje. Jak bol prostrelio ga je kroz rame i on je pao na kolena. Deborah je prišla da mu pomogne i prkosno pogledala Mej-sa,

— Treba mu ponovo previti ranu! — uzviknula je. — Udar ju je opet otvorio.

— Nije to ništa prema onome što ću uraditi sa Holidejem — rekao je major uz leden osmeh. — Imamo mi dosta nerasčišćenih računa i kada vidite moj ručni rad, možda ćete još jednom porazmisliti da li da i dalje odbijate da mi kažete ono što hoću.

— Vi ste zver! — uzviknula je Deborah.

On se glasno nasmejao. — Možda, možda. Živim onako kako hoću, to je moj izbor. I ne volim ako neko stane između mene i onoga što želim. Nikada se nisam ustezao od ubistva. U stvari, prija mi kad vidim da neko pati. Naročito žena.

Nasmejao se glasno i ona je bez svoje volje pogledala u stranu.

— Ses... — zaustio je Tejt, ali je začutao jer ga je ona upozorila pogledom.

— Možda je on u pravu, mlada damo — rekao je Advokat. — On je u stvari tražio da nam kažete ono što želimo da znamo! Moram da priznam kako bi nam to svima uštedelo mnogo muke.

— Umrićemo bez obzira šta se desilo! — odgovorila je devojka.

— Da, draga moja, ali kao što vam je major sinoć predočio, postoje i vrlo... neprijatni načini umiranja. Kako dan bude odmicao, i kako Holidej bude sve više trpeo od majorovog stručnog tretmana, vi ćete to videti.

Bleda u licu kao kreč, devojka je pogledala Holideja, a onda brzo skrenula pogled. Očigledno da ju je pritiskao teret osećanja krivice.

Mada se držao čvrsto i na licu nije otkrivao šta oseća, Holidej je bio napet kao struna. Mejs Džordan je uživao glas izvanrednog dželata mučitelja. U indijanskim ratovima borio se kao slobodan izvidnik, a u to vreme za indijanske skalpove plaćana je nagrada od pet dolara. Pričalo se da se Džordan obogatio od nagrada naplaćenih za indijanske skalpove, ali isto tako i da je uhvaćene Indijance znao da muči gore nego oni uhvaćene bele vojnike.

Holidej je pomislio da ga čeka pakleno težak dan i da će biti srećan ako doživi veće. No, to i neće biti neka velika sreća, prisetio se, jer ga i dalje čeka ista sudbina. Ni je se imao čemu nadati, poslednja nada ugasila se sa Saltijem.

*

Holidej je preživio dan, ali ne zbog toga što je Džordan izgubio smisao za mučenje i nanošenje bola ili što se smilovao na svoju žrtvu.

Spasao ga je Tejt Džeret.

Deborah je bila zadužena da svakih nekoliko časova očisti i previje Džordanovu nogu i za to vreme Holidej je bio pošteđen Džordanovog sadizma. Na izmaku dana, kada je već pao mrak, on je dva da je bio svestan tih prekida. Svoje telo osećao je kao bolnu,

užarenu masu. U glavi mu se vrtilo, likovi su mu poigravali pred očima, a povremeno ga je obuzimao osećaj otupelosti i oduzetosti, sličan stanju smrti. Iz tog stanja trzao ga je nov bol koji mu je Džordan sa zlobnim uživanjem povremeno dodavao.

Psihički dovedena do ruba izdržljivosti, Deborah nije htela da gieda mučenje i zatražila je da joj dozvole da se povuče u svoju sobu, gde se zaključala, zapušila uši šakama i pokrila glavu jastukom.

Nag do pojasa, Holidej je sedeo vezan za stolicu. Noge su mu takođe bile bose. U želji da mučenju doda još jedan stepen, Džordan je nameravao da mu usijanim gvozdem opeče tabane. Veliki gvozdeni žarač bio je već usijan na vatri.

Baš to, miris nagorelog mesa, prelomilo je Tejta Džereta.

Vezan za stolicu u uglu, on je počeo da trza konopce kojima je bio vezan i da urla.

— Stanite! Stanite, prokleti da ste! Reći ću vam gde je zlato! Reći ću!

Zajecao je. Džordan, Igls i Advokat su ga začuđeno pogledali. Bledo, zaprepasčeno lice Deborah pojavilo se na odškrnutim vratima. Jedva polusvestan, Holidej je čuo Tejtov krik, trgao se i podigavši lagano glavu, krvlju podlivanim očima kao kroz koprenu ugledao mladog čoveka koji je jecao u ugiu.

Pre svih ostalih on je shvatio šta se desilo. Holidej je shvatio da je Tejt, prinuden da posmatra mučenje, u mašti preskočio sledeću fazu događaja i video sebe na Holidejevom mestu. U mašti je, živo kao u stvarnosti, doživio agoniju bola od Džordanovih davaljnih ruku. Ili je, možda, na Holidejevom mestu video Deborah.

Bilo šta od toga da je u mašti doživio, pomisao na strašne muke

bila je više nego što je mogao da podnese, i on se prelomio. Naslonjen na svoju primitivnu štaku. Džordan ga je uzeo prstima za bradu i zabacio mu glavu unazad.

— Govori, štenel! — grmnuo je.

— Za... zakopano je — zacvileo je Tejt jecajući. — Zakopano je... ne možete ga naći.

Svi su se lagano okrenuli, jer je Deborah sa vrata sobe povikala Tejtu da čuti. Džordan se lukavo osmehnuo. Devojičina reakcija bila mu je dovoljan dokaz da je Tejt govorio istinu.

— Ti ćeš nam pokazati gde je — rekao je Džordan Tejtu.

Mladić je žurno zaklimao glavom. — Da, ali sada je već kasno! Mrak je! Po dnevnoj svetlosti je mnogo lakše... to je samo nekoliko časova!

Sa smeškom na usnama Džordan je kratko vreme netremice gledao Tejta. — Da, da, mladom lupežu je teško da kopa po mraku i apeluje na naše strpljenje da pričekamo do jutra — lice mu se odjednom smračilo i preobrazilo u zverski iskeženu masku. — Pseto lupeško! Nije ni trebalo da ga zakopavate, nije uopšte trebalo da ga taknete i sada ćete mi platiti tu drskost. Ustaj, pseto, ili ćeš i ti dobiti isto što i ovaj nitkov Holidej. Smesta!

— Hoću, hoću — izustio je Tejt klonulo.

Dišući ubrzano, Džordan se zlobno osmehnuo i pogledao ostale. — To ja nazivam prijateljskim ubeđivanjem, momci! Vidite, ni prstom ga nismo takli, a on je pukao kao ljuska jajeta! — nasmejao se promuklo i glavom dao znak Advokatu. — O keji, preseći mu veze, pa neka donese pijuk i lopatu. Hoću da što pre ponovo vidim sjaj našeg zlata — začutao je i pogledao Holideja. — On neka za sada ostane ovde. Ti, Hedli — Džordan je tako oslovljivao Advokata — os-

tani pored njega... za svaki slučaj. Proveri da li je dobro vezan, ali ipak otvori četvore oči, jer sa tom huljom nisi nikad siguran. Biću zadovoljan tek kada bude mrtav... a to će biti uskoro — dodao je i glasno se nasmejao. — Vrlo uskoro!

— Šta ćemo sa devojkom? — zapitao je Iglis.

— Zaključaj je u njenu sobu. Advokat će biti tu da motri na njih.

Naslonjena na dovratnik, bleđa u licu kao umrla, devojka je čutala. Nije gledala ka svom bratu, kome je Iglis presekao veze i skinuvši svetiljku sa tavanice, poterao ga napolje. Zurila je u Holideja, izmozdenog od muka, koji je oborene glave sedeo vezan za stolicu. Osetila je mučninu i želudac joj je pošao ka grlu. Sekund kasnije Advokat ju je gurnuo u sobu i zaključao vrata.

Žviždućući tiho neko pesmicu Džordan je hramajući pošao preko dvorišta iza Tejta, koji je nosio svetiljku, i Iglisa, koji ga je pratio sa puškom u ruci. Oda je ostala u mraku i samo se na otvoru vrata jasno ocrtavala Advokatova silueta, mutno obasjana svetlošću svetiljke.

Iz susedne sobe dopiralo je jedva čujno devojičino jecanje.

Holidej se malo sećao tih četvrti časa od odlaska Džordana, Iglisa i Tejta. Ti minuti bili su samo nastavak razdirućeg tupog bola i ujeđa moskitosa. Osećao je da mu je lice već naduveno od udaraca i ujeđa, i da mu celo telo bridi od brojnih Džordanovih tretmana. Vezane iza naslona stolice, ruke su mu bile skoro obamrle, nije ih osećao kao svoje, već kao deo drvenog naslona za koji je bio vezan.

Bili su to minuti kojih se sećao kao najdužih u svom životu.

Kada je prošao dan a ništa se nije desilo, shvatio je da više nema nade. Obuzela ga je malodušnost neuobičajena za njegovu prirodu. Salti nije preneo poruku i sada mu je preostala samo smrt.

Pokušao je da digne glavu i na vratima je ugledao Advokatovu siluetu. Razbojnik je pažljivo pratio šta se događa u dvorištu, gde je stotinu metara dalje, pored jednog mladog drveta, Tejt uzmahivao pijukom. I na toj udaljenosti jasno se čulo tupo zarivanje gvožđa u rastresitu zemlju.

No, u jednom trenutku Holideju se učinilo da je čuo još neki šum koji je dolazio iza njega, jedva čujan i nerazgovetan, nalik na šuškanje odeće na čoveku. Šum je bio vrlo slab i bandit na vratima nije ga mogao registrovati, tim pre što je bio zaokupljen galamom koja se odjednom čula iz pravca gde je Tejt kopao. Neko je povikao. — Našli smo ga! — i Holideju se učinilo da je prepoznao Iglsov glas. Advokat je učinio nestrpljiv pokret, kao da bi i sam pošao tamo, ali je odmah zastao i tiho opsovao osvrnuvši se ka odaji iza sebe.

Baš tada Holidej je osetio neki hladan dodir po rukama i konopac kojim je bio vezan je popustio. Ali, bandit to nije video.

Istog trenutka kada je osetio da je slobodan, Holideju se vratila snaga i misli su mu se grozničavo počele vrteti u glavi. Bio je slobodan, ali ko ga je oslobodio? Ko je neprimećen mogao ući u kuću i prerezati mu veze na rukama? Možda ipak potera? Možda je Salti ipak odjahao u Longbou? No, tu ideju je odmah odbacio. Kroz prozor u sobi mogao se provući samo neko vrlo sićušan, neko... Salti! Mora biti da se dečacić pokajao i

da se vratio da im pomogne. Tiho šuškanje odeće koje se udaljilo ka sobi sa prozorom potvrdilo je njegovu nagađanja. To je bio Salti!

Ali, šta sad? Bio je odvezan, ali nenaoružan i na domaku advokatovog oka. U odaji je, istina, vladala tama, ali malo pažljiviji pogled otkrio bi banditu da su mu veze na nogama pale. Holidej nije smeo ni da se pomeri, u strahu da će privući banditovu pažnju, ali je grozničavo razmišljao tražeći izlaz. Kad bi mogao da se dočepa svog „kolta“ zadenutog za Advokatov pojas, Sa revolverom u ruci imao bi neku šansu.

Galama u dvorištu se pojačala i svetlost svetiljke se zanjihala. Verovatno su se Džordan, Igls i Tejt vraćali. Holidej je izračunao da ima najviše minut vremena da nešto preduzme, a posle toga biće kasno. Gde li je samo Salti, pomislio je. Moglo se desiti da i on plati glavom svoju ludu hrabrost.

Tada se ukazala šansa kojoj se nije mogao nadati. Advokat se prenuo i pogledavši prema uglu brvnare, iznenađeno progovorio. — Gle, Salti, otkud sad ti? Zar si se uželeo...

Bandit nije uspeo da završi rečenicu. Shvativši da Salti ponovo igra ulogu mamca, samo ovaj put sa ciljem da zavera Advokatovu pažnju, Holidej je skočio ka vratima. Od dugo stegnutih konopaca noge su mu bile utrnule i on je do svog čuvara stigao kada se Advokat već kretao prema njemu. Jedan „svong“ u potiljak i on se bez glasa srušio. Zapeta puška ostala je neispaljena. Holidej je pružio ruku i uvukao ga unutra, a onda uzeo svoj „kolt“ iz njegovog pojasa.

Sve se odigralo pod okriljem mraka i Džordan i Igls nisu ništa primetili. Salti je ponovo šmugnuo iza ugla i kada su banditi praćeni

natovarenim Tejtom bili nadomak kolibe, začuo se Džordanov glas prožet paklenim zadovoljstvom.

— Sada je na redu Holidej. Poslaću tog psa u pakao, a onda ide-mo!

— Ako negde odeš, otići ćeš samo u pakao, Džordane — začuo se Holidejev smireni glas. — Znaš i sam da ti je tamo mesto.

Na vratima brvnare pojavio se Holidej. Ruku je držao blizu fultrole svog „kolta“, a pri slaboj svetlosti petrolejke u Iglsovoj ruci, njegove čeličnoplave oči su preteći svetlucale.

Džordan je divlje opsovao i odjednom se mašio revolvera. Igls je odbacio svetiljku i obema rukama prihvatio tešku „bizonku“ koju je nosio u drugoj ruci. Dižući cev puške prema Holideju, on je istovremeno zapleo obarač.

Kasnije se Holidej nije mogao prisjetiti kako se sve odigralo. Možda zbog toga što mu svest još uvek nije bila kristalno jasna. Ali, bio je ipak dovoljno brz. Još pre nego što je bačena svetiljka pala na zemlju, njegov „kolt“ je dva puta planuo i bacio majora u vazduh. Njegov štap odleteo je na jednu stranu, revolver na drugu, a on je pao na zemlju kao polomljena lutka.

Masivna „bizonka“ je grmnula i tane je okrnulo Holideja po levom obrazu. Igls je odbacio pušku i mašio se „kolta“. Ali, nije stigao da ga izvuče, jer ga je Holidej sa tri metka pogodio u grudi. Igls se zateu-rao unazad i mlitavo pao, kao telo bez kostiju.

U vazduhu je lebdeo miris baruta, ruke su ga još bolele od usečenih konopaca, glava mu je bila mutna, ali Dok Holidej je znao da je sve prošlo. To je znao i Salti, jer je izašao iza ugla brvnare.

— Zdravo, dečko — dočekao ga je Dok Holidej prijateljski. — Moram priznati da si bio hrabar, hrabriji nego mnogi odrasli muškarci.

— Ne znam, mister Holideje, ser — odgovorio je dečak smušeno. — Vi ste bili dobri prema meni i teško mi je bilo da pomislim šta će vam major uraditi... šta je i uradio. I tako sam došao da vam pomognem.

— Tvoj sam dužnik, amigo — rekao je Dok nastojeći da se osmehne. — Ali, sada imamo drugi problem — rekao je gledajući Deborah, koja je prišla i zapalila sveću. — Zlato i... poštene nalazače — dodao je ne skidajući oči sa devojke. — Deset procenata od vrednosti, koliko pripada onome ko vrati zlato, pokriće već izmiren dug i preostaje priličan iznos... koji ćete podeliti sa Saltijem.

— Zaslužio je i više od toga — složila se Deborah. — Ali, kako ćemo izvesti da niko ne posumnja. Već smo izjavili da smo zlato našli...

— To je moja briga. Imam već priču i za to. Završićemo to sutra, a onda konačno mogu da odem.

Deborah se izmenila u licu. — Da odete? Zašto ne biste ostali još neki dan? — zapitala je i pogledala ga.

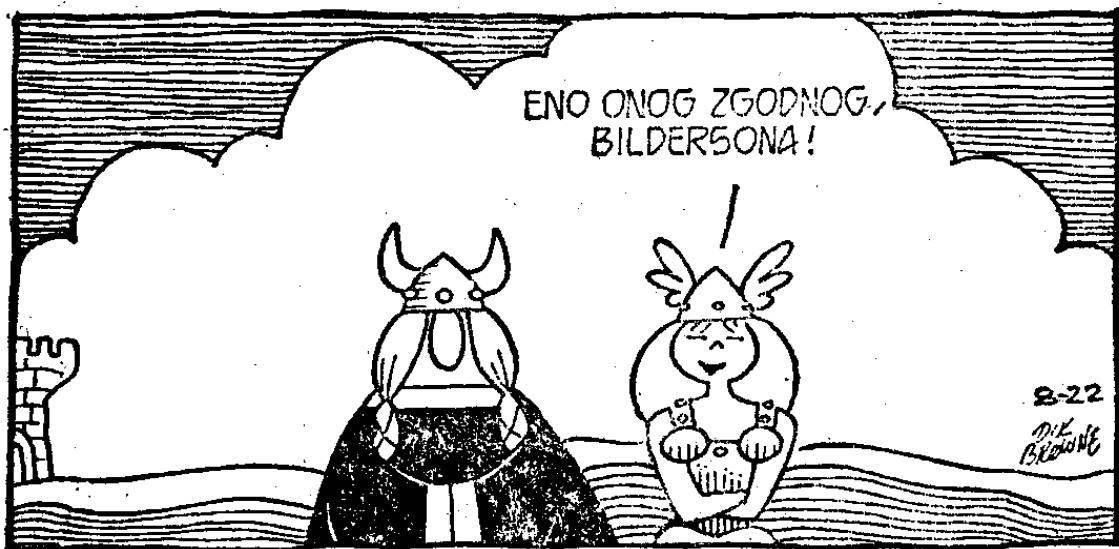
— Još neki dan? — ponovio je Holidej i jedva primetan osmeh zaigrao mu je na licu. — Imao sam utisak kako jedva čekate da me se ratosiljate.

— Pogrešan utisak — rekla je Deborah kratko, sada već pribrana. — Ako ostanete, uverićete se.

— Zaista? — upitao je Dok Holidej gledajući je i val prijatnog žmarenja obišao mu je telo, jer se prisetio Deborah od prethodne noći. — Pa dobro, baš sam radoznao da i to vidim.

HOGAR STRAŠNI

by
Dik Browne

DRAGI ČITAOCI

U junu 1987. godine

NOVA EDICIJA VESTERN ROMANA

WESTERN BESTSELER

Edicija od četiri uzbudljiva romana
pružiće vam pravu avanturu
i zadovoljstvo prilikom čitanja.

U julu 1987. godine

NOVA EDICIJA LJUBAVNOG ROMANA

*Harold
Robins*

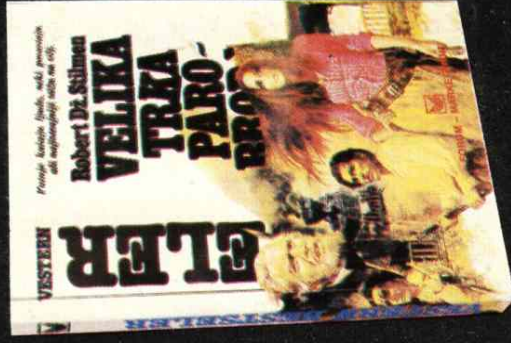
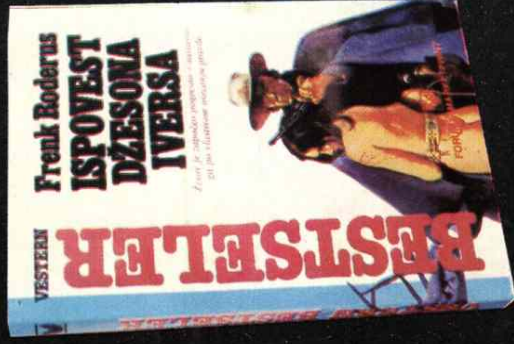
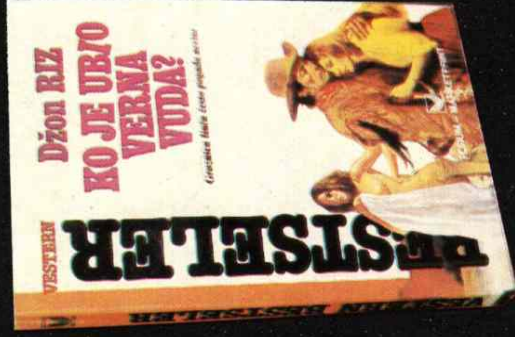
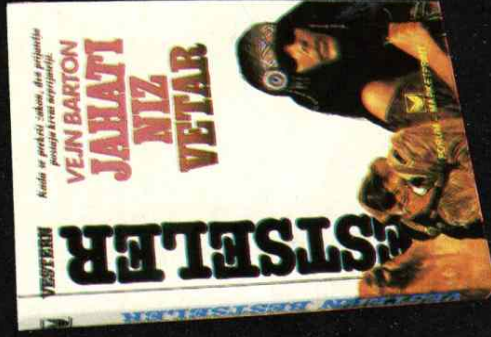
vam predstavlja:

Četiri izuzetno zanimljiva
ljubavna romana
zabaviće vas na pravi način.

**PROČITAJTE
I UVERITE SE !**

WESTERN BESTSELLER

NOVA EDICIJA WESTERN ROMANA

Potražite na svim kioscima 4 uzbudljiva romana nove edicije